

WSOY

MARI
LUOMA

MYSTEERIMESTARIT
OLIVIA & ICARUS

KULTAKUTRIN KOHTALO

Kiitos upeasta residenssikuukaudesta Edinburghissa
WSOY:n kirjallisuussäätiölle.

Ensimmäinen painos

Teksti ja kuvat © Mari Luoma ja WSOY 2026

ISBN 978-951-0-52447-3

Werner Söderström Osakeyhtiö

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:

tuotevastuu@wsoy.fi

MARI
LUOMA

MYSTERIMESTARIT

OLIVIA & ICARUS

KULTAKUTRIN KOHTALO

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

"Karhujen
mökki"

Kaupunki →

PROLOGI

Esityslavan lamput olivat kirkkaat. Tyttö oli hermostunut eikä olisi halunnut astua verhon takaa valoihin. Otsalla tuntui kylmä hiki ja sydän löi epätahtia rinnassa. Suussa maistui yhä hunajaiselta.

Hänen pitäisi laulaa vain yksi laulu, siinä kaikki. Eikä laulaminen koskaan hermostuttanut häntä, olihan hän esiintynyt usein koulun juhlissa. Mutta tietysti juuri tänään hänellä piti olla kurkku kipeänä. Typerä kesäflunssa. Hän heilautti kultaiset hiuksensa olkansa yli ja yritti näyttää itsevarmalta ja huolettomalta.

Joku kuulutti lavalla hänen nimensä ja yleisö puhkesi hurraamaan ja taputtamaan. Jalat vapisten hän astui esiin ja käveli mikrofonin luo. Viimeisellä askeleella hän horjahti, ja silloin muutama paikalla olija alkoi tajuta, ettei tilanne ollut normaali. Kauniiseen kesäiltaan oli hiipimässä jotain pimeää ja paha.

Hän tarttui mikrofoniin ja avasi suunsa. Ulos ei tullut edes pihahdusta.

Maailma alkoi pyöriä hänen ympärillään. Eturivin aikuiset nousivat ylös puisilta penkeiltä.

Hänen katsomossa istuva paras ystävänsä alkoi kirkua.

Joku soitti ambulanssin.

Apu tulisi kuitenkin liian myöhään.

Suussa maistui yhä hunaja, kun hän sulki silmänsä viimeisen kerran.

LUKU 1

Minun nimeni on Olivia Corbin ja olen tällä hetkellä hermoraunio.

Oli alkusyksyinen sunnuntaiaamu ja istuin kotimme sohvalla Isacin kanssa. Tuijotimme molemmat jännittyneinä olohuoneen seinällä roikkuvaa suurta käkikelloa. Kun se kymmenen minuutin päästä olisi tasan kello yhdeksän, pieni lintu ilmestyisi ulos kukkumaan ja vieramme saapuisi.

Siitä, miten minä olin päätynyt suurkaupungin prameimmalle asuinalueelle isoon luksuskotiin istumaan samalle sohvalle Isac Icaruksen, kuuluisan yksityisetsivän kanssa, oli olemassa lyhyt ja pitkä tarina. Lyhyt tarina oli se, että me heräsimme, söimme aamiaista ja istuimme sitten alas yököttävän rumalle, sinipunakuvioiselle sametti-sohvalle kankeina kuin sadetta odottavat tatit. Pitkä tarina puolestaan alkoi jo useamman kuukauden takaa, siitä kun

minä ja Isac tutustuimme ensimmäisen murhatutkimuksemme parissa.

Silloin minä olin vielä oppilaana Koreilevassa Kurjessa, vanhanaikaisessa tyttöjen sisäoppilaitoksessa, jonne ainoa elossa oleva sukulaiseni – eli isosetäni – oli minut passittanut. Etsivä Isac Icarus kutsuttiin paikalle, kun koulusamme tapahtui murha, ja aluksi emme pitäneet toisistamme lainkaan. Kesti hetken, ennen kuin tajusimme, että meitä yhdisti rakkaus klassisiin rikosromaaneihin, kuten Hercule Poirotiin ja Sherlock Holmesiin. Ja vaikka Isacin prameat puvut ovat vuosiltaan yhtä kauheita kuin sohva jolla istuimme, hän on loppujen lopuksi ihan mukiinmenevä etsivä, vaikkei olekaan minun veroiseni.

Kun minä sain murhaajan Isacin avustuksella nalkkiin, kävi niin että koko Koreileva Kurki lakkautettiin. Silloin isosetäni päätti minun ja Isacin olevan sen verran hyvä parivaljakko, että minun pitäisi jatkossa asua Isacin kanssa ja ryhtyä ihan oikeaksi etsiväksi aivan kuin Sherlock Holmes ja hänen apurinsa John Watson (minä tietenkin olen Sherlock Holmes ja Isac on Watson!).

Okei, ei isosetä ihan sillä tavalla sanonut, mutta Isacin luokse minä kuitenkin muutin. Me olemme myös ehtineet ratkaista toisenkin murhatapauksen kesän aikana, joten minun mielestäni olen jo oikea etsivä eikä minun

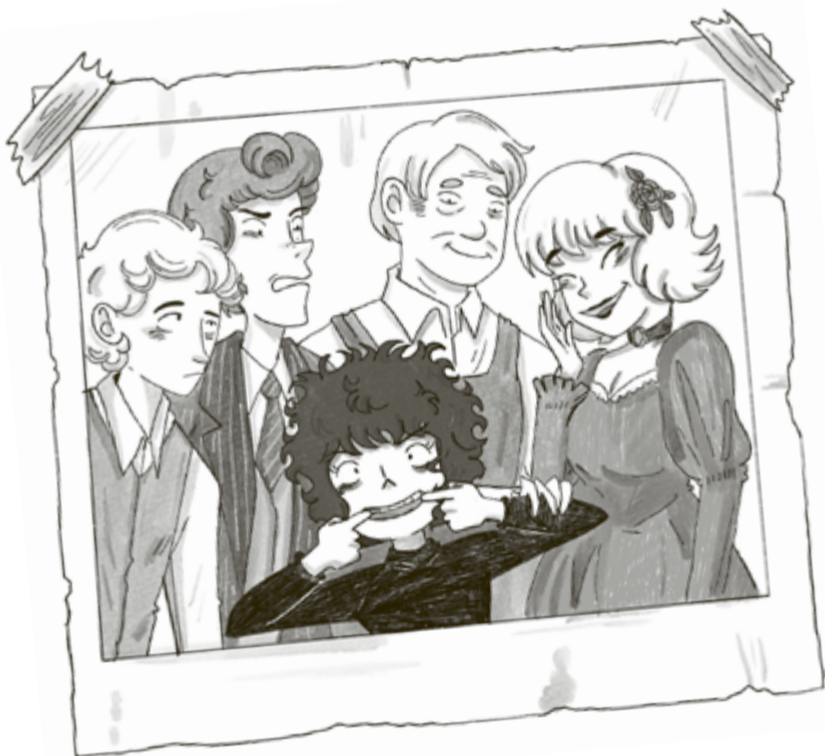
tarvitsisi enää oppia yhtään mitään. Olen kuitenkin vasta 11-vuotias ja koska isosetä on yhä virallinen huoltajani, hän antoi minun valita julkisen koulun tai kotiopetuksen välillä. Pitkään pohdittuani valitsin kotiopetuksen ja tällä hetkellä me Isacin kanssa siis istuimme sohvalla odottamassa isosetäni järjestämää kotiopettajaa saapuvaksi.

”Ei kenenkään pitäisi joutua kohtaamaan yhtään opettajaa viikonloppuna”, valitin. ”Se on luonnonlakien vastaista!”

”Opettajasi pitää tietysti aluksi tutustua sinuun ja toisin päin, ymmärrät kai sen?” Isac sanoi kuin olisin ollut ihan idiootti.

”Eikö isosetä kertonut sinulle mitään tästä opettajasta? Nimeä tai ikää edes?” kysyin Isacilta, kun kotiopettajan saapumiseen oli jäljellä enää pari minuuttia.

”Ei kertonut”, Isac sanoi ja vaikutti jostain syystä yhtä jännittyneeltä kuin minäkin, vaikkei hänen tietysti tarvinnut mitään enää opiskella. Ehkä häntä hermostutti se, millainen ihminen tulisi jatkossa hänen luksuskotiinsa viitenä päivänä viikossa takoakseen jotain typerää matikkaa ja fysiikkaa kallelloni. Isacin kodissa kuitenkin ravasi jo valmiiksi kaikenlaisia ihmisiä, kuten hänen managerinsa Veera, kotiapulainen Jeremias ja viime aikoina myös eräs Julius. Hän on toimittaja, josta Isac ihan selvästi tykkää vaikka muuta väittääkin. Ei yksi kotiopettaja varmaan enää miltään tuntunut siihen päälle.

Minuutit kuluivat. Mitä lähemmäs kello tuli yhdeksää, sitä valppaammiksi me muutuimme. Kun ulkoa kuului auton tööttäys, pyörän kellon kilkatus tai mikä tahansa muu yllättävä ääni, nytkähdimme Isacin kanssa kuin vieteriukat ja katsoimme kohti asunnon ovea luullen, että ovikello olisi soinut.

”Mitä jos minä vihaan häntä?” kysyin peitelläkseni omaa hermostuneisuuttani, ja Isac huokaisi turhautuneen oloisena.

”Et voi vihata ketään, jota et edes tunne”, hän aloitti, mutta jatkoi sitten kertomalla, että kuka ikinä kotiopettajani sitten olikaan, hän olisi meillä aluksi vain kuukauden koeajalla. Jos koeajan jälkeen en tulisi hänen kanssaan toimeen, isosetä etsisi minulle uuden opettajan mitään kyselemättä.

Lopulta kellon pitkä viisari seisoj suoraa pystyssä ja pieni puinen lintu ilmestyi lujaa kaakattaen ulos luukusta. Se kukkui yhdeksän kertaa ja katosi sitten takaisin pesäänsä.

Koko asuntoon laskeutui painava hiljaisuus. Isac ja minä tuijotimme henkeä pidätellen kelloa, sitten minä siirsin katseeni oveen.

”Ehkä se opettaja ei tulekaan tänään”, sanoin ja pompasin ylös sohvalta. Minulla oli parempaankin tekemistä kuin tyhjämpanttina odottaminen. Voisin esimerkiksi mennä puistoon leikkimään lemmikkikorppini Conanin kanssa tai soittaa ystäväilleni Helenalle ja Peterille.

Olin juuri laittamassa kenkiä jalkaani, kun asunnossa alkoi kaikua kimeä pimputus, joka sai minut ja Isacin pomppaamaan säikähdyksestä pystyyn.

Ovikello soi. Tällä kertaa ihan oikeasti.

LUKU 2

”Hyvää huomenta”, nariseva ääni tervehti oven avannutta Isacia. Minä olin jäänyt odottamaan kauemmas sohvan viereen. Hyvä niin, sillä oviaukossa seisova nainen näytti silmissäni viktoriaaniselta kummitukselta.

”Öh, tuota noin...” Isac sopersi hämmentyneenä itseään ainakin pään verran pidemmälle, harmaahapsiselle ja kurttukasvoiselle rouvalle.

”Minä olen neiti Moran”, nainen sanoi ja hänen äänensä kuulosti siltä kuin joku olisi yrittänyt avata saranoistaan ruostunutta ovea.

”Ah, ai joo!” Isacin ilme kirkastui ja hän kääntyi huutamaan minulle: ”Olivia, ei se olekaan kotiopettaja, vaan alakerran vanha mummeli! Istu vain rauhassa –”

”Alakerrassa asuu neiti Morgan, ei Moran”, minä sanoin ja Isacin korvat värjäytyivät nolostuksesta punaisiksi. Meillä oli tosiaan naapurina puolikuuro neiti Morgan, joten Isac ei selvästi ollut nähnyt tarpeelliseksi olla turhan

"Minä olen neiti Moran."

varovainen sanoissaan. Olin jo useaan otteeseen saanut todeta, että etsiväksi Isacin kasvomuisti oli ihan olematon.

”Krö-höm, pahoittelut! En katsonut tarkkaan, ettehän te nyt niin vanha olekaan...” Isac sopersi, mutta neiti Moran ei osoittanut kasvoillaan sen enempää loukkaantumisen kuin anteeksiannonkaan merkkejä.

”Olen tullut opettamaan nuorta Oliviaa. Saisinko tutustua uuteen oppilaaseeni?” neiti Moran kysyi ja Isac astui muitta mutkitta sivuun.

”Olkaa kuin kotonanne”, Isac mumisi ja vilkaisi sitten hermostuneena seinäkelloa. Tiesin, että hän kaipasi kotiapulaistamme Jeremiasta, joka oli erittäin hyvä huolehtimaan vieraista, mutta tämä tulisi töihin vasta tunnin päästä.

Neiti Moranilla oli valkoinen paita ja maata viistävä harmaa hame yllään. Kun hän käveli, näytti siltä kuin hän olisi leijunut aaveen lailla ilmassa, sillä kenkien kärjet eivät astuessa vilkkuneet hameen helman alta. Hänen jäiset silmänsä tuijottivat minua arvostelevasti ja hänen jo valmiiksi hapan ilmeensä vain happani lisää kuin aurinkoon unohdettu maito jokaisella askeleella.

Kun hän oli enää parin metrin päässä minusta, en mahtanut itselleni mitään ja tein maailman lapsellisimman tempun.

Otin jalat alleni ja juoksin huoneeseeni.

”Olivia! Mitä ihmettä –” kuulin Isacin huutavan ennen kuin pamautin oven kiinni.

”Anteeksi, ei Olivia yleensä ole tuollainen”, Isac kuului selittävän nolona eikä ilmeisesti tiennyt, mitä hänen pitäisi seuraavaksi tehdä. En tiennyt minäkään, siis mitä hänen pitäisi tehdä, mutta tiesin tarkalleen miten minun itseni tulisi toimia.

Minun täytyisi tulla ulos huoneestaani ja pyytää anteeksi. Se oli viimeinen asia, jonka halusin tehdä, mutta vaihtoehtoja ei ollut. En voisi piilotella täällä ikuisesti. Kuka tietää, ehkä neiti Moran oli ihan oikeasti kummitus, joka kohta haamuilisi oven läpi huoneeseeni ja kiroaisi minut opiskelemaan matematiikkaa lopun ikäni ellen kohdaisi häntä itse silmästä silmään.

No, tuskin uusi opettajani oli oikeasti aave, mutta menneisyyden haamu hän ainakin oli; neiti Moran muistutti minua sataprosenttisesti kaikista niistä tiukkapipoisista rouvista, jotka olivat opettaneet minua Koreilevassa Kurjessa. Neiti Moranin oli tarvinnut vain vilkaista minua, ja saatoin lukea hänen ajatuksensa; että olin typerä, kuriton lapsi jolle hädin tuskin edes kannatti yrittää opettaa mitään.

Ainoa toivoni oli, että neiti Moran kyllästyisi seuraani heti alkuunsa ja lähtisi itse kälppimään ennen koeaikansa loppumista.

”Olivia! Olivia, tänne takaisin ja sassiin!” Isac huusi oveni läpi. Minua ärsytti, koska olin juuri tulossa ulos ihan omasta päätöksestäni ja nyt vaikutti siltä kuin olisin antanut hänen pomotella minua.

Nappasin mukaani yhden lyijykynistäni huoneeni kirjoituspöydältä ja avasin oven hitaasti.

”Anteeksi”, sanoin, vaikken tarkoittanut sitä. ”Unohdin kynäni.”

Isac kohotti minulle kulmiaan ja tiesin, että saisin selittää hänelle kaiken heti, kun neiti Moranin tutustumiskäynti olisi ohi. Neiti itse seiso i yhä samassa kohtaa kuin pakoon rynnistäessäni. Hän katsoi minua jyrkän nokkansa vartta pitkin tuomitsevan oloisena ja ilmoitti sitten haluavansa tietää, millä tasolla olin missäkin kouluaineessa.

Vedin syvään henkeä ja valmistauduin sukeltamaan sisään elämäni piinallisimpaan kuukauteen.

LUKU 3

”Olet kamalan ennakkoluuloinen, tiesitkö?”

Isac pudisteli minulle päätään huvittuneen oloisena ja minä puolestani mulkoilin häntä tonnikalavoileipäni takaa murhaavasti. Neiti Moran oli juuri lähtenyt ja minä olin selittänyt Isacille juurta jaksaen, miksen todellakaan halunnut neiti Morania opettajakseni edes yhden kuukauden ajaksi.

”Ennakkoluuloni pitivät kyllä ihan paikkaansa”, sanoin ja muistutin Isacia siitä, miten neiti Moran oli kysellyt minulta sarjan kysymyksiä eri oppiaineista ja sitten muristellut suutaan vastauksilleni. Samaa olivat tehneet kaikki inhokkiopettajani aiemmin.

”Neiti Moran vain pudisteli päätään ja totesi sitten, että meillä olisi paljon opittavaa”, mumisin suu täynnä leipää.

”Mitä aineita sinulla on huomenna?” Isac kysyi ja haarukoi suuhunsa kanasalaatin rippeitä.

”Aamulla on matematiikkaa ja jos en kuole siihen, niin loppupäivä on biologiaa ja historiaa. Sitten olen vihdoin-

kin vapaa”, huokaisin. Isac nauroi, että minä olin kauhean dramaattinen.

Paraskin puhumaan! Isac itse oli nurissut jo pidemmän aikaa siitä, miten hänen pitää juoda joka päivä inhottavaa teetä, kun hän tekee videoita sosiaaliseen mediaan. Isacin julkkisimagoa etsivänä nimittäin sponsoroi eräs englantilainen teemerkki, mikä on tosi ironista, koska Isac ei ole ikinä vapaaehtoisesti edes vilkaissut teekannun suuntaan.

”Etkö sinä voi vain juoda kupista vettä? Eihän kukaan tietäisi, ettei se ole teetä”, ehdotin itsestään selvää ratkaisua hänen ongelmaansa.

”Muistat kai, että minun pitää ensi viikon lauantaina esiintyä syysmarkkinoilla ja maistaa *Gentleman’s Good Flavourin* uusia teemakuja”, Isac huokaisi. ”Siellä on kaikkea saksanpähkinän ja savulohen sekoituksesta vadelma-
kurkumaan ja ties mitä muuta. En usko pystyväni siihen ellen turruta aluksi makuhermojani”, Isac sanoi ääni inhosta väristen. ”Joten jos sinä kestät kuukauden ajan neiti Morania, minä pystyn kyllä juomaan päivittäin kupillisen kuumaa haisuvettä.”

Hymy levisi huulilleni. Isac oli kuin olikin todellinen ystävä.

Asunnon ovi takanamme avautui yllättäen ja melkein nielaisin voileipäni viimeisen haukkauksen väärään

kurkkuun. Pelkäsin, että neiti Moran olisi jostain syystä palannut takaisin, sillä hänelle oli annettu kotimme varaavain. Huokaisin helpotuksesta, kun sisälle kävelikin Isacin manageri Veera.

”Moi tyypit! Ah, anteeksi, ei ollut tarkoitus häiritä kesken lounaan”, Veera sanoi ja Isac katsoi häntä kummissaan.

”Mitä sinä täällä teet, sinullahan on vapaapäivä?” Isac kysyi.

”Kiva nähdä sinuakin”, Veera mumisi ja vilkaisi sitten taakseen käytävään.

”Onko sinulla joku mukanas?” minä kysyin.

”Joo. Itse asiassa, minulla on teille asiakas”, hän sanoi ja pomppasimme Isacin kanssa ylös tuoleiltamme.

”Asiakas!” huusimme yhteen ääneen. ”Ihan oikea asiakas!”

Vaikka Isac mainostikin olevansa yksityisetsivä, meillä kävi todella harvoin asiakkaita. Moni otti yhteyttä häneen sähköpostitse tai sosiaalisen median kautta ja pyysi apua kaikenlaisissa pienissä jutuissa, esimerkiksi jonkin kadonneen esineen löytämisessä, mutta harvoin kukaan tuli käymään ihan paikan päälle.

”Tämä on aivan kuin dekkareissa!” intoilin, sillä juuri tällaiseksi olin aina etsiväntyön kirjojen perusteella kuvitellut.

”Älä nyt viivyttelä, Veera”, Isac alkoi hössöttää ja suki hiuksiaan. ”Kutsu asiakas tänne sisälle!”

Innostukseni keskellä en huomannut, miten Veera itse näytti kaikkea muuta kuin innostuneelta. Hän huokaisi syvään ja katosi takaisin käytävään. Hetken päästä hän palasi asuntoon sievän, mutta hyvin pelokkaan näköisen naisen kanssa.

”Hyvää päivää, minä olen etsivä Isac Icarus”, Isac esitteli itsensä ja kumarsi suurieleisesti asiakkaallemme, mikä näytti pöljältä. Sitten hän esitteli minut avustajanaan, ja minä menin jännittyneenä niaamaan kuin mikäkin idiootti.

”Hauska tavata”, nainen sanoi, vaikkei hän kuulostanut yhtään siltä, että hänellä olisi ollut hauskaa, sillä hänen äänensä väreili kuin itkevällä.

”Minä tästä lähdänkin...” Veera mumisi, mutta silloin nainen tarttui häntä käsivarresta ja katsoi Isacin manageria hädissään.

”Ole kiltti ja jää, Veera! Minä en pysty tähän yksin!”

”Öh, tuota, mistä oikein on kyse?” Isac ihmetteli meidän molempien puolesta ääneen. Silloin nainen kääntyi katsomaan meitä ja purskahti seuraavien sanojensa jälkeen lohduttomaan itkuun.

”Teidän täytyy auttaa minua. Joku yrittää murhata minut!”

Keikarietsivä Isac Icarus ja hänen työparinsa, nokkela II-vuotias Olivia saavat vieraakseen hätääntyneen, kultatukkaisen kaunottaren, joka pelkää henkensä olevan uhattuna. Olivia ja Isac tuskin ehtivät aloittaa tutkimuksiaan, kun Kultakutri jo myrkytetään.

Epäiltyinä ovat naisen kolme asuin-
toveria, mutta asiaa mutkistaa, että yksi
heistä on Isacin manageri Veera. Kaikilla
kämppeksillä tuntuu olevan jotain salatta-
vaa – eikä vähiten Kultakutrilla itsellään!

Mysteerimestarit Olivia & Icarus on
dekkarisarja yli kymmenvuotiaille.
Sarjan edellinen osa *Nukkeleikin loppu*
sai Johtolanka Junior -palkinnon ja
avausosa *Mintun makuinen murha* valittiin
Arvid Lydecken -palkintoehdokkaaksi.

9 789510 524473

www.wsoy.fi

L84.2

ISBN 978-951-0-52447-3

masti. Veera pudisteli päätään ja taputti häntä olkapäälle, minä ja Isac taas emme tienneet yhtään miten meidän tulisi edetä.

”Öh, neiti Locke...” Isac yskäisi hetken päästä, ja silloin itku vihdoinkin hiljeni nyyhkytykseksi.

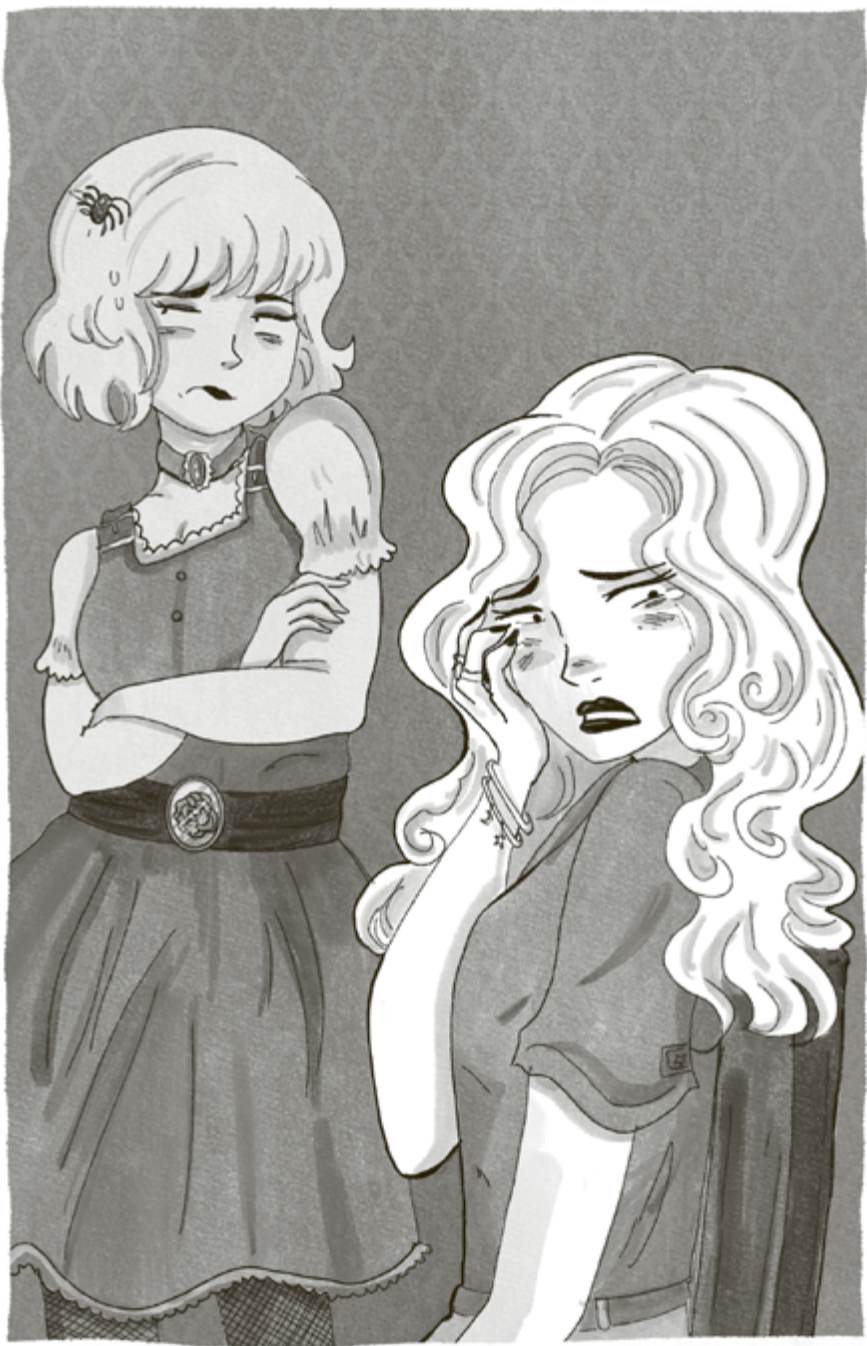
”Sano Gilda vaan”, Kultakutri hymyili vaisusti kyynelensä läpi ja veti syvään henkeä.

”Anteeksi, minä olen vain niin kauhean peloissani. Olen jo monta päivää yrittänyt keksiä jotakin ratkaisua tähän kaikkeen, mutta vasta tänä aamuna muistin, että rakas Veerahan on töissä yksityisellä ja vaadin päästä tapaamaan teitä heti.”

”Asumme yhdessä”, Veera selitti.

”Sinä olet siis yksi Veeran kolmesta kämppekaverista?” varmistin ja Gilda nyökkäili. Muistin Veeran joskus kertooneen, että hän asui vuokralla jossakin talossa keskustan ulkopuolella kolmen muun ikäisensä naisen kanssa. Veera puhui heistä kuitenkin erittäin harvoin eikä edes tuntunut viihtyvän paljoa kotonaan, sillä hän vietti paljon aikaa minun ja Isacin luona.

”Kertoisitteko kaiken ihan alusta asti”, Isac pyysi ja ojensi nenäliinapakettia jo ties kuinka monennen kerran itkevän asiakkaamme suuntaan. ”Uskotte siis, että henkenne on vaarassa?”

"Anteeksi, minä olen vain niin kauhean peloissani."

Gilda niisti nenänsä ja aloitti kertomuksensa. Viikon ajan hänelle oli tapahtunut kummallisia asioita, joista osa saattoi äkkiseltään vaikuttaa puhtailta vahingoilta, mutta kieltämättä pitäisi olla todella huono-onninen henkilö, jos joutui lyhyen ajan sisällä niin moneen läheltä piti -tilanteeseen.

”Ensiksi oli hiuskiharrin”, Gilda sanoi. ”Kiharran hiukseni joka aamu, mutta pidän aina huolen siitä, että sammutan raudan ja laitan sen takaisin kampauspöytäni laatikkoon. Maanantaina minulla oli vapaapäivä ja päätin nukkua myöhään. Heräsin, kun haistoin kummallisen kärventyneen hajun. Hiuskihartimeni oli päällä ja savusi ja kipinöi oikein kunnolla. Mutta en ollut koskenut koko laitteeseen sinä aamuna! Ehdin juuri ja juuri sammuttaa sen ennen kuin se olisi mahdollisesti sytyttänyt tulipalon.”

Isac vilkaisi Veeraa, joka kohautti harteitaan. ”Kukaan meistä muista ei ollut kotona, kun tämä tapahtui”, hän sanoi ja Gilda vahvisti olleensa silloin yksin.

”Ajattelin ensin, että ehkä olin puoliunisena laittanut raudan päälle ja unohtanut sen, mutta sitten tapahtui muitakin asioita...”

Keskiviikkona Kultakutri oli kävelemässä kotoaan bussipysäkille. Sinne vei kuulemma kapea metsätie ja Gilda luuli olevansa yksin. Yllättäen jostain ilmestyi auto, joka alkoi seurata häntä hitaasti ajaen.

”Astuin tien sivuun, mutta auto pysytteli takanani”, Gilda selitti vapisevalla äänellä. ”Sitten se äkkiä kiihdytti vauhtia ja yritti ajaa päälleni! Onnistuin viimeisellä sekunnilla hyppäämään pois sen tieltä. Auto lähes törmäsi puuhun, mutta jatkoi sitten vain matkaansa.”

Isac tietysti kysyi seuraavaksi, näkikö Gilda auton kuljettajaa, mutta kultahiuksinen nainen pudisti päätään onnettomana.

”On vielä se kaikista omituisin tapaus”, Gilda jatkoi ja näytti empivän hetken ennen kuin jatkoi kertomustaan.

”Eilen söin puuroa ... Siis, minä syön aamiaiseksi *aina* puuroa hunajan kanssa”, Gilda täsmensi, ja en voinut olla hymyilemättä itsekseen. Näytti siltä, että Gildalle antamani lempinimi Kultakutri oli osuvampi kuin olin aluksi luullut. Eikös sadussa *Kultakutri ja kolme karhua* metsään eksynyt kultahiuksinen tyttö juuri syönyt karhuperheen puurot suihinsa, tai ainakin maisteli niitä.

”Yleensä puuroni on makeaa, mutta viime perjantaina se maistui jotenkin kitkerältä”, Gilda jatkoi ja hänen ilmeensä synkkeni jokaisen sanan myötä. ”Olin jo hieman myöhässä töistä, joten kaadoin loput puurosta roskeen ja kiirehdin matkaan. Töissä minulle tuli kuitenkin todella, todella huono olo ja sitten mieleeni hiipi aivan kauhea ajatus: olisiko joku voinut myrkyttää aamupuuroni?”

Isacin silmät laajenivat, kun Gilda mainitsi myrkyn mahdollisuuden. Hän tivasi heti, oliko Gilda tuonut mukanaan käyttämänsä puurohiutaleet tai hunajan, sillä ne piti ehdottomasti testata myrkyn varalta.

”Ei, päätin ostaa uudet ainekset ja heitin vanhan puuropaketin ja hunajapurkin roskeen heti kun pääsin kotiin. Menin paniikkiin, en ajatellut lainkaan, että ne olisivat voineet olla todistusaineistoa...”

Sitten Gilda syöksähti dramaattisesti eteenpäin tuolissaan ja tarttui pöydän toisella puolella istuvaa Isacia kädestä ilme rukoilevana.

”Tiedän, että kuulostan aivan hullulta, mutta olen varma että joku tahtoo minulle paha! Auttakaa minua, minä pyydän!”

LUKU 5

Isac lupasi auttaa. Hän rauhoitteli itkevää Kultakutria ja sanoi aloittavansa tutkimukset niin pian kuin mahdollista, vaikkapa heti paikalla. Gilda kuitenkin ehdotti, että seuraava päivä sopisi paremmin ja Isac voisi tulla iltapäivällä tutkimaan paikkoja heidän kotiinsa.

”Minun pitää rientää tänään asioille ja rakkaalla Veeralakin on varmasti kaikenlaista puuhaa”, Kultakutri selitti ja pyöritteli hiuskiehkuraa sormissaan nolon oloisena.

”Tuota, minulla ei ole kauheasti nyt rahaa, eli jos voisin maksaa vähän myöhemmin –”

Isac keskeytti Gildan puheen käden heilautuksella, ja lupasi tutkia tapausta *pro bono*. Kallistin päätäni ja kurtistin kulmiani yrittäessäni arvata, mitä Isac sanoillaan oikein tarkoitti. Silloin kotiapulaisemme Jeremias – joka oli tullut siivoamaan työhuoneesta pois kahvikuppeja ja mehulaseja – kuiskasi minulle *pro bonon* olevan latinaa ja tarkoittavan, että joku tekee ilmaiseksi palveluk-

sen jollekin toiselle. Kultakutrin silmät säteilivät Isacin kiltteydelle ja hän poistui asunnostamme iloa hehkuen, aivan päinvastaisessa mielentilassa kuin oli ollut tänne saapuessaan.

”Mitä tuumit, Veera?” kysyin paikalle jääneeltä Vee-ralta, joka puolestaan näytti yhtä vaivautuneelta kuin aikaisemminkin. ”Olisiko joku voinut yrittää myrkyttää Kultakutrin?”

”Kultakutrin?” Veera hämmästyí, ja tajusin vahingossa käyttäneeni Gildasta tälle antamaani lempinimeä.

”Haha, Kultakutripa hyvinkin, ne hiukset ja puuro tosiaan”, Isac nauroi hoksatessaan ajatuksenkulkuni.

”Vastauksena kysymykseesi, Olivia”, Veera aloitti Isacin hekottelusta piittaamatta, ”minä en ottaisi kaikkea Gildan sanomaa ihan vakavissani.”

”Kuinka niin?” kysyin. Myös Isac lopetti nauramisen. Veera haki hetken oikeita sanoja, mutta ei näyttänyt löytävän niitä. Hän vain huokaisi raskaasti ja kertoi, että Gilda oli aika dramaattinen ihminen.

”Siis, kaikki hänen kertomansa olisi ihan yhtä hyvin voinut olla vain huonoa tuuria ja tuskinpa se puuro myrkyllistä oli. Ehkäpä vain pilaantunutta tai jotain”, Veera sanoi. ”Sitä paitsi, miksi kukaan edes haluaisi tappaa Gildan?”

”Sitä ja monta muutakin asiaa minun piti vielä kysyä häneltä, mutta teen sen huomenna”, Isac nyökkäsi ja Veera kohotti kulmiaan.

”Aiot siis ihan oikeasti tutkia tätä? Eihän Gilda edes maksa sinulle.”

”Jokaisen etsivän kuuluu harjoittaa toisinaan hyvän-tekeväisyyttä”, Isac sanoi ylpeällä äänellä ja lisäsi, että hänestä oli mukava saada pieni projekti seuraavalle parille päivälle, jotta hänen mielensä pysyisi poissa tulevien syysmarkkinoiden kaameasta teenmaistelukoitoksesta.

”Tulet siis huomenna penkomaan meille paikkoja?” Veera varmisti. Silloin minä valpastuin.

”Minä tulen mukaan!” huusin innostuneena. ”Kouluni loppuu iltapäivällä, joten se sopii mainiosti!”

”Sopii tietysti”, Veera sanoi ennen kuin Isac ehti esittää vastalauseita. ”Tuhlaatte tosin aikaanne. Olen nimittäin satavarma, ettei mitään tutkittavaa ole, mutta saattepa todeta sen itse huomenna. Ja ai niin, Isac!”

Veera otti olallaan roikkuvasta laukusta esiin läjän kirjekuoria.

”Jostain syystä kaikki sinulle tarkoitettu materiaali lähetetään minun osoitteeseeni, siis kaikki syysmarkkinoiden posti. Tänään tulivat nämä esitteet. Soitan niille pölvästeille huomenna ja yritän selvittää asian, jottei

minun tarvitse alinomaan ravata täällä leikkimässä jotain postitättiä.”

Sitten Veera toivotti meille hyvää päivänjatkoa ja poistuessaan asunnostamme läimäytti oven kiinni hieman liian lujaa.

”Mikä häntä vaivaa?” kysyin Isacilta, koska en ollut koskaan nähnyt rauhallista Veeraa noin turhautuneena.

”Älä välitä”, Isac sanoi ja yritti esittää huoletonta. ”Veeralla on myös paljon tekemistä syysmarkkinoita varten. Joudumme nimittäin itse kasaamaan kojumme ja kuljettamaan paikalle kunnan lastillisen Gentleman’s Good Flavourin teetä myytäväksi. Sitten on ilmeisesti vielä tämä postijupakka, joku järjestäjä on sekoittanut osoitteemme tai jotain. Hänellä on vain stressiä.”

”Ainakaan hänen ei tarvitse lukea homeisia oppikirjoja päivät pitkät...” mutisin. Nyt tosin minulla oli syy elää tulevan koulupäiväni loppuun asti, sillä kuka tietää mitä me saisimme selville huomenna Veeran ja Gildan kotona vieraillessamme.

LUKU 6

Neiti Moran oli opettanut minua vasta yhden päivän ajan, enkä ehkä ollut oppinut vielä mitään historiasta tai luonnontieteistä, mutta olin saanut selville hänestä kaiken tietämisen arvoisen.

Neiti Moran syntyi dinosauruksen munasta miljoonia vuosia sitten. Hän ei ole koskaan ollut nuori, vaan hän saapui tähän maailmaan ilkeänä vanhuksena. Isosetä manasi hänet alamaailmasta takaisin keskuuteemme vain kiduttaakseen minua. Mitään muuta selitystä ei voinut olla olemassa.

Kerroin tämän kaiken Isacille taksissa matkallamme Veeran ja Gildan asunnolle, mutta myötätunnon sijaan etsiväystäväni vain hirnui vedet silmissä vieressäni.

”Haha! Olet melkoinen tarinankertoja, Olivia!”

”Se ei ole tarina, vaan täyttä totta!” intin vastaan, vaikka saatoin toki liioitella ihan vähäsen. Dekkareita lukemalla oppii sen, että kaikki pahimmatkin ihmiset ovat vain ihmi-

siä, eivät myyttisiä hirviöitä. Mutta oli neiti Moran ihminen tai ei, mukava hän ei ainakaan ollut.

”Hän huokailee ja pudistelee päätään kaikille vastauksilleni. Sitten hän katsoo minua jäätävästi kulmiensa alta ja tivaa, miksen minä jo osaa. Ihan kuin olisi minun vikani, ettei kukaan opettaja ole koskaan osannut opettaa minua!”

Isac kuunteli valitustani puolella korvalla ja vilkuili vähän väliä puhelintaan hermostuneesti. Eilen olin luullut hänen jännityksensä johtuneen neiti Moranin tapaamisesta, mutta nyt se vaihtoehto alkoi vaikuttaa epätodennäköiseltä.

”Mikä sinua vaivaa?” kysyin suoraan ja Isac säpsähti.

”Minuako? Ei minua mikään vaivaa!” hän vakuutteli ja huokaisi helpotuksesta kun saavuimme samalla hetkellä määränpäähämme. Saisin kyllä selville, mitä ystäväni minulta oikein salaili, mutta nyt oli aika unohtaa henkilökohtaiset ongelmat ja ryhtyä töihin niin kuin kunnan etsivät.

Astuimme ulos autosta ja näimme Veeran ja tämän asuintovereiden vuokraaman talon. Rakennus näytti melko pieneltä neljän ihmisen kodiksi. Se oli paremminkin jonkinlainen kaksikerroksinen mökki kuin kunnan talo.

”Tulimmeko varmasti oikeaan paikkaan?” ihmettelin ja Isac alkoi turhaan huitoa käsiään jo pois ajavalle taksille.

”Tule takaisin!” Isac huusi. ”Tämähän on jokin ihme mörskä keskellä sylimetsää eikä mikään oikea asutus!”

Nyt Isac vuorostaan liioitteli puheissaan. Edessämme oleva mökki oli ihan kotoisa eikä mikään mörskä. Omituista tosin oli se, että vaikka olimme ajaneet taksilla vain kaksikymmentä minuuttia pois keskustan alueelta, oli kuin olisimme astuneet sisälle aivan eri maailmaan. Mökkiä lukuun ottamatta missään ei näkynyt muita taloja, vain korkeita tummia puita joiden varjot lankesivat päällemme. Tiekin oli niin kapea, että taksi oli hädin tuskin mahtunut kääntymään ympäri ajaakseen pois paikalta.

”Kuulinko jonkun kutsuvan kotiani mörskäksi?” kuulimme yllättäen äänen jostain puiden keskeltä ja sen perään heti räväkkää naurua.

”Ku-kuka siellä?” Isac kysyi ja tarttui minua olkapäistä. En ollut varma, halusiko hän suojella minua vai että minä suojelisin häntä.

Varjoista astui esiin polulle lyhyt nainen, jolla oli jalassaan reikäiset farkut ja yllään ylisuuri nahkatakki. Hänellä oli vihreitä raitoja polkkatukassaan ja paljon lävistyksiä korvissa. Toisin sanoen, nainen näytti tosi siistiltä mutta samalla vähän pelottavalta tyypiltä.

”Sori, jos pelästyin teidät”, nainen sanoi ja kertoi sitten joskus oikaisevansa metsän poikki bussipysäkiltä kotiin.

”Oletteko te niitä Veeran etsiväkavereita?” hän kysyi virnistellen ja Isac päästi viimeinkin irti minusta.

”*Etsivätyönantaja, paremminkin*”, Isac sanoi liioitellun itsevarmasti peittääkseen pelkonsa ja ojensi sitten naiselle vain vähän vapisevan kätensä. ”Minä olen Isac Icarus ja tämä tässä on Olivia.”

”Olen Wendy, Veeran kämppis”, polkkatukkainen nainen nyökkäsi. ”Olette täällä niiden Gildan juttujen takia, vai mitä?”

Puhuessaan Wendy johdatti meidät mökin ovelle ja alkoi etsiä avainta suurista taskuistaan.

”Onhan tämä talo aika pieni ja syrjässä, mutta muutoin ihan kotoisa asumus”, Wendy lörpötteli samalla kun avasi meille oven.

Mökki tosiaan oli sisältä kotoisa, vaikka olikin vanha ja hieman nuhjuinen. Se oli sisustettu kivasti eri tyyllisillä huonekaluilla ja tekstiileillä, jotka näyttivät vähän vanhoilta mutta silti söpöiltä. Mikään ei ollut samaa sarjaa, mutta kaikki sopi jotenkin yhteen.

”Gilda hei! Se etsivä olisi nyt täällä!” Wendy huusi eteisestä ja kuulimme puulattioiden narisevan jonkun liikkeessä. Katsellessani kodikasta pientä mökkiä ajattelin, ettei tällaisessa paikassa voisi tapahtua mitään kamalaa. Veera saattoi olla oikeassa sanoessaan, että Gilda oli vain

dramaattinen ja ylireagoi. Tämänkertainen tapauksemme voisi siis hyvinkin jäädä yksinkertaiseksi.

Ja Veerasta puheen ollen, hän oli se, joka saapui luoksemme. Mustassa pitsimekossaan ja tummassa meikissään Isacin goottityylinen manageri tuntui olevan hieman eri paria suloisen kotinsa kanssa, mutta sama koski myös räväkästi ja rennosti pukeutunutta Wendyä.

”Kiva kun tulitte”, Veera tervehti meitä. Hänen peräsään paikalle laahusti väsyneen näköinen nainen, jolla oli suklaan väriset hiukset. Siinä missä Wendy oli keskimittaista Veeraa ainakin pään verran lyhyempi, suklaatukainen nainen oli Isacin manageria pään verran pidempi. Yllään hänellä oli siisti paita ja mustat, kankaiset housut. Myöskään hän ei näyttänyt kuuluvan yhteen mökin sistuksen kanssa, mutta samoin kuin huonekalut, kaikki kolme erityylistä naista sopivat silti tänne ihan hyvin. Jos Isac minun tapaani mietti sillä hetkellä Kultakutria ja kolmea eri kokoista karhua metsämökissä, me molemmat hillitimme halumme huomauttaa asiasta.

”Jos etsitte Gildaa, niin hän ei ole kotona”, suklaatukka ilmoitti ja katsoi sitten Wendyä. ”Eikö hän ole ollut koko päivän töissä sinun kanssasi?”

”Me emme ole olleet samoissa työvuoroissa enää pitkään aikaan”, Wendy vastasi.

”Minä en ole nähnyt häntä sitten aamiaisen”, Veera sanoi.

”Ehkä voisimme soittaa hänelle?” Isac ehdotti ja Veera kaivoi jostain mekkonsa syövereistä esiin puhelimensa. Hän nosti luurin korvalleen, mutta hetken päästä me kaikki kuulimme jostain vaimean, kimeän soittoäänien kaiun.

”Tuleeko se Gildan huoneesta?” Wendy ihmetteli ja katsoi yläkertaan johtavien portaiden suuntaan.

”Olen torkkunut koko päivän enkä ole kuullut mitään ääniä talossa ennen kuin Veera tuli kotiin hetki sitten”, suklaatukka sanoi haukotellen. ”Olin ihan varma, että olin täällä yksin.”

Äkkiä minulle tuli paha aavistus, jota en voinut karistaa mielestäni.

Ryntäsin kohti portaita Wendyn, Veeran ja suklaatukan ohi. Isac huusi jotain perääni, mutta en välittänyt siitä. Juoksin pikavauhtia yläkertaan ja viimeisen askelman jälkeen edessäni oli pieni aula ja kaksi suljettua ovea. Pysähdyin hetkeksi kuuntelemaan, kumman takaa soittoääni oikein tuli ja riuhtaisin sitten toisen ovista auki.

Huoneessa ei ollut ketään. Näin oikealla puolellani sängyn päällä käsilaukun, jonka sisällä puhelin soi yhä. Otin askeleen kohti sänkyä, kunnes huomasin jalkojeni

”Yksinkertainen tapauksemme oli juuri muuttunut hyvin vaaralliseksi.”

vieressä tukon kultaisia hiuksia. Hiukset olivat kiinni var-
talossa, joka makasi raajat levällään lattialla.

Yksinkertainen tapauksemme oli juuri muuttunut
hyvin vaaralliseksi.

LUKU 7

Ambulanssi tuli paikalle nopeasti, samoin kuin Isacin soittama taksi. En tiedä, miten ne molemmat mahtuivat ajamaan mökin pienen pihan eteen, mutta hätätilanteessa kaikki tuntuu aina olevan mahdollista.

Jonkun piti matkustaa ambulanssilla Gildan kanssa sairaalan ja pitkä suklaatukka valikoitui siihen hommaan. Isac työnsi minut ja Veeran taksiin seuraamaan ambulanssia ja jäi itse Wendyn kanssa mökille. Istuimme koko matkan hiljaa takapenkillä ja kuuntelimme edessä ajavan hälytysajoneuvon sireeneitä.

Perille päästyämme paareilla makaava Gilda kiidätettiin heti hoitoon ja suklaatukka liittyi minun ja Veeran seuraan. Meidät ohjattiin sairaalan kahvioon odottamaan uutisia, joko hyviä tai huonoja. Veera kävi ostamassa juotavaa ja voileipiä, mutta kenelläkään meistä ei ollut ruokahalua. Tuijotimme hetken ääneti aterioitamme, kunnes pitkä nainen avasi suunsa.

”Mistä sinä tiesit sen?” hän kysyi ja minä vain tuijotin hölmönä takaisin.

”Tiesin mitä?”

”Sen, että Gilda oli pulassa”, suklaatukka täsmensi.
”Miten oikein tiesit sen ennen kuin edes löysit hänet?”

”No, näin käy usein salapoliisitarinoissa”, selitin ja olin samaan aikaan vähän ylpeä ja vähän nolo. ”Esimerkiksi *Idän pikajunan arvoituksessa* eräs henkilö pyytää Hercule Poirotin apua mutta hänelle sattuu ... noh, *ikävästi* melkein heti avunpyynnön jälkeen.”

Nainen tuijotti minua kummissaan. Selvästikään Agatha Christien salapoliisiromaanit eivät olleet hänelle tuttuja.

”Olivia tietää ikäisekseen todella paljon kaikenlaista murhista ja rikoksista”, Veera täsmensi ja hänen asuintoverinsa nyökkäsi hitaasti.

”Mikä sinun nimesi on?” kysyin.

”Öh, Iona”, hän töksäytti. Sitten keskuuteemme lankesi kiusallinen hiljaisuus ja me aloimme kaikki syödä voileipiämme vain esittääksemme, että meillä oli jotain muutakin tekemistä kuin puhuminen.

Hiljaisuus antoi minulle kuitenkin aikaa ajatella. En ollut tajunnut miettiä asiaa silloin, kun Isac patisti minut ja Veeran taksiin, mutta miksi hän lähetti minut sairaalalle?

Eikö olisi riittänyt, että Iona tuli tänne Kultakutrin kanssa?
Sitten kaikki alkoi valjeta minulle:

Veeran, Gildan, Wendyn ja Ionan kodista oli tullut rikospaikka. Joku oli yrittänyt murhata Kultakutrin, ihan niin kuin tämä oli itse pelännyt. Nyt se joku oli ehkä onnistunut yrityksessään. Isac lähetti minut tänne, koska halusi itsekkäästi tutkia rikospaikan ensimmäisenä! Ehkä syynä saattoi myös olla se, että hän kuvitteli jotenkin suojelevansa minua murhan kamalilta yksityiskohdilta, mutta oli syy mikä hyvänsä niin olin ollut oikea idiootti kun olin vain astellut sisälle taksiin mitään kyselemättä. Oikea etsivä ei saisi koskaan mennä sillä tavalla järkytyksestä sekaisin, että ei tajuaisi mitä tekee!

”Se ryökäle!” tiuskaisin ja haukkasin palasen voileivästäni. Veera ja Iona kohottivat minulle kulmiaan, mutta saivat luvan odottaa siihen asti että olin pureskellut ruokani.

”Isac voi nyt rauhassa tutkia rikospaikkaa ja saa etumatkaa Gildan murhaajan... tai ainakin siis Gildan murhaa yrittäneen ihmisen nappaamiseen”, selitin suupalojen välistä ja madalsin hieman ääntäni, sillä kahvilassa oli muitakin ihmisiä. Ei ollut fiksuria huudella murhasta koko kansan kuullen.

”Murhaaja?” Iona henkäisi. ”Ei kai se etsivä oikeasti usko, että joku yrittäisi murhata Gildan?”

Selvisi, että Iona oli kyllä perillä Gildalle sattuneista onnettomuuksista, mutta aivan kuten Veera, hän ei tuntunut laittavan paljoa painoarvoa Kultakutrin hädälle.

”Minun ei varmaan pitäisi sanoa sinulle mitään, kun olet noin nuori, mutta...” Iona huokaisi ja epäröi hetken. Hän vilkaisi Veeraa, joka hetken mietittyään päätti itse selittää minulle asian laitaa.

”Minun olisi pitänyt kertoa eilen vähän tarkemmin, mutta Gilda keksii aina kaikenlaista saadakseen huomiota”, Veera aloitti. ”Hän vain sepitti ne onnettomuudet, ei kukaan yritä murhata häntä.”

”Miten sitten selität tämän?” kysyin ja heilautin kätteni ilmassa sen merkiksi, että olimme sairaalassa. ”Gilda ei melkein enää hengittänyt, kun löysin hänet. Oliko se sinun mielestäsi pelkkää esitystä?”

Kylmät väreet hiipivät selkääni pitkin, kun muistin, miltä Gilda oli näyttänyt lattialla maatessaan. Pitkät, kultaiset hiukset valuivat hänen kasvoilleen. Iho oli hiestä märkä ja yhtä väritön kuin vastasatanut lumi. Silmät olivat auki, mutta eivät katsoneet minnekään. Hengitys rohisi hiljaa. Voisiko kukaan näytellä kuolevaa niin uskottavasti? Hänet oli selvästi myrkytetty, olisin voinut lyödä siitä vaikka vetoa.

”En minä sitä...” Veera mumisi ja silloin Iona puuttui keskusteluun.

”Meidän pitää ehkä kertoa sinulle tarkemmin oma näkemyksemme Gildasta”, hän sanoi. ”Mutta se ei sitten ole mitenkään kauhean imarteleva näkemys, onko selvä?”

LUKU 8

Etsivät eivät halua kuulla imartelevia kaunopuheita, heitä kiinnostaa vain ja ainoastaan totuus. Monet kirjojen salapoliisit olivat todenneet tämän omin sanoin ja nyt minä sanoin sen Ionalle. Hän katsoi minua kuin olisin ollut vain joku näsäviisas kakara, mikä ärsytti minua, mutta yritin olla ottamatta sitä henkilökohtaisesti. Ionalla oli varmasti jo jonkinlainen mielipide minusta kuten minulla myös hänestä. Olimme tunteneet toisemme vasta tunnin ajan, mutta sen tunnin aikana olimme löytäneet hänen asuintoverinsa puolikuolleena kotoaan eikä Ionan kasvoilla ollut missään vaiheessa näkynyt minkäänlaisia merkkejä järkytyksestä tai surusta. Joko hän oli shokissa, tai sitten hänellä oli parhain näkemäni pokerinaama.

”Huoh... No, ollaan sitten suorapuheisia”, Iona huokaisi ja aloitti kertomuksensa. ”Minä ja Gilda kävimme samaa koulua viisitoista vuotta sitten, mutta en juuri tuntenut häntä silloin. Hän oli vain kasvo muiden kasvojen joukossa, en muista

meidän edes puhuneen toisillemme ellei ollut ihan pakko. Siksi olikin tosi yllättävää, kun vuoden alussa muutin tänne pääkaupunkiin ja törmäsin Gildaan kadulla. En ollut aluksi tuntea häntä, mutta hän tunnisti minut heti ja halusi jutella.”

He, Iona ja Gilda siis, olivat menneet vaihtamaan kuulumisia läheiseen kahvilaan. Siellä heille selvisi, että molemmat heistä etsivät halpaa asuntoa jostain kaupungin laitamilta. Kultakutri tunsu työpaikaltaan myös kolmannen naisen, jolla oli sama tilanne, joten syntyi idea etsiä kimppakämpä vuokrattavaksi.

”Se kolmas henkilö oli tietysti Wendy”, Iona täsmensi. ”Gilda ja Wendy ovat töissä Namumaa-karkkikaupassa, jos et jo tiennyt sitä.”

Tieto oli minulle uutta, mutta tiesin suurin piirtein missä Namumaa sijaitsi. Muistan, että olimme ajaneet Isacin kanssa taksilla suuren ostoskadun poikki muutamia kertoja, ja värikäs karkkikauppa oli osunut silmiini.

”He tarvitsivat kuitenkin vielä neljännen asukkaan mukaan ja minä vastasin nettiin jätettyyn ilmoitukseen”, Veera puuttui kertomukseen. ”Sillä tavalla me kaikki päädyimme asumaan yhdessä.”

”Ja valitsitte asuinpaikaksi sen karhujen mökin metsästä?” kysyin sanojani sen tarkemmin ajattelematta ja Veera purskahti nauramaan.

”Heh, usko tai älä, se *karhujen mökki* oli hinnaltaan ainoa sopiva paikka meille”, Veera selitti ja lisäsi, että vaikka talo oli pieni, niin olihan se ihan viihtyisä.

”Olemme eläneet kaikki neljä yhdessä sopuisasti jo puoli vuotta”, Iona jatkoi minun ja Veeran puheista välittämättä. ”Gilda on ollut ihan ok kämppis, vaikka maksaakin joskus osansa vuokrasta myöhässä ja postilaatikko täyttyy hänelle tulleista maksumuistutuksista vähintään kerran kuussa...”

”Onko hänellä siis rahapulmia?” varmistin, ja molemmat seuralaiseni nyökkäsivät.

”Ei karkkikaupan myyjänä tienaa suuria summia, ei ainakaan sellaisia, että olisi varaa kaikkiin niihin vaatteisiin ja lomamatkoihin”, Veera huokaisi.

”Sekö on siis se epäimartelva osuus?” kysyin. ”Että Gildalla on ongelmia vuokran ja laskujen maksamisen kanssa?”

”Ei, ei vain se”, Iona pudisti päätään. ”Gildalla on tapana valehdella ihan kaikesta ja jatkuvasti. Hänellä on jonkinlainen tarve esittää olevansa oikea pyhimys ja kertoa itseään ylistäviä tarinoita.”

”Viime kesänä Gilda lähti risteilylle. Palattuaan hän väitti, että laiva oli joutunut raivoisan myrskyn silmään ja melkein uponnut. Gildan nopea toiminta oli kuitenkin

kin pelastanut muutaman ihmisen putoamasta aluksen kannelta mereen”, Veera sanoi ja pyöräytti silmiään. ”Ei vaatinut paljoakaan älyä etsiä tietoa netistä ja huomata, että yksikään risteilyalus ei ollut joutunut merihätään lähi-aikoina. Ja tällaisia tarinoita hänellä riittää useampia.”

Veera ja Iona kertoivat minulle nopeasti otteita Gildan seikkailuista, joissa Kultakutri teki aina jotain urhoollista muiden hyväksi. Hän oli kuulemma pelastanut leirintä-alueella ihmisiä joutumasta eläintarhasta karanneen pantterin kynsiin, elvyttänyt bussissa sydänkohtauksen saaneen vanhuksen ja auttanut naista synnyttämään lentokoneessa. Vähemmän hurjia mutta yhtä epäuskottavia olivat jutut, joissa Gilda vieraili erilaisissa hyväntekeväisyystapahtumissa ja väitti olevansa yksi pääjärjestäjistä. Oikeasti hän oli paikalla vain niin pitkään, että sai otettua itsestään kuvan sosiaaliseen mediaan.

”En siis yllättyisi ihan kauhean paljon, jos Gilda olisi sepittänyt ne jutut onnettomuuksista, tai vähintäänkin liioitellut asioita. Hän ei halua mitään muuta niin paljon kuin huomiota”, Iona sanoi, mutta nosti heti sormensa pystyyn sen merkiksi, ettei tässä ollut vielä kaikki. ”Siksi olen melko varma myös siitä, että kukaan ei halunnut satuttaa Gildaa tänään. Hän tiesi, että sinä ja se etsivä olitte tulossa tapaamaan häntä ja ... No, hän varmaan halusi olla tosi

dramaattinen ja esittää, että joku olisi yrittänyt myrkyttää hänet. Hänen piti vain ottaa myrkkyä hieman, mutta hän selvästi arvioi annostuksen väärin ja ...”

”Ymmärrätkö nyt, Olivia?” Veera kysyi ja nyökkäsin. Iona ja Veera siis uskoivat, että Gilda otti tahallaan myrkkyä, mutta ei aikonut vahingoittaa itseään näin pahasti. En ollut varma, olinko asiasta samaa mieltä. Se riippuisi paljon siitä, mitä Isac saisi selville tutkimalla Gildan huonetta.

Ja Isacista puheen ollen, heti seuraavaksi näin hänen ja Wendyn kävelevän luoksemme sairaalan kahvioon.

”Hei, onko kuulunut mitään uutta neiti Locken voimista?” Isac kysyi ja katsoi sitten minua. ”Oletko okei, Olivia? Oletko shokissa?”

”Tietysti olen kunnossa! Eihän minua myrkytetty”, tiuskaisin, vaikka tiesin että Isac oli vain huolissaan. En kuitenkaan halunnut hänen paapovan minua kuin pikku-lasta, varsinkin kun yritin omaksua uskottavan etsivän roolia.

Isac ehti saarnata minulle hetken hyvistä käytöstavoista, kun huomasin kaksi poliisia hänen takanaan. Se, että virkavalta oli mukana jutussa, ei voinut johtua mielestäni kuin vain yhdestä syystä:

Meillä oli käsissämme uusi murha. Tai ainakin sen yritys.

LUKU 9

”Kerro heti kaikki”, sanoin ja yritin repiä Isacia kauemmas toisista, jotta voisimme puhua rauhassa. ”Löysitkö myrkyn? Sormenjälkiä? Kerro jo!”

”Malttia”, Isac hyssytteli. Silmäkulmastani näin, miten toinen poliiseista ojensi jotain yhden sairaanhoitajan käsiin. En nähnyt ihan tarkasti, mutta se oli jonkinlainen pieni pullo. Äänekäs huokaisu kuitenkin palautti huomioni takaisin seurueeseemme.

”Huoh, minulla oli vihdoinkin vapaapäivä, mutta Gil-dan pelleilyn takia sekin on nyt mennyttä”, Iona valitti. Veera ja Wendy katsoivat häntä myötätuntoisina, ihan kuin he olisivat kaikki ajatelleet Kultakutrin pilanseen päivänsä.

Yritin muodostaa heistä jokaisesta jonkinlaisen henkilökuvan. Veeran tunsin tietysti jo entuudestaan hyvin; Isacin manageri, pukeutui goottimaisesti usein valkoiseen ja mustaan pitsiin, piti synkästä musiikista ja kirjoista mutta oli silti todella mukava ja hauska. Wendy näytti viihtyvän kulu-

neissa ja räväköissä vaatteissa ja tuntui aika huolettomalta tyypiltä. Iona oli hänen vastakohtansa, pukeutui siististi melko pelkistettyihin väreihin ja vaikutti tunteettomalta ja tiukkapipoiselta. Gilda puolestaan oli tapaamisellamme näyttänyt siltä kuin hänet olisi kaapattu suoraan jonkin muotilehden kannesta, kaikki hänessä oli ollut viimeisen päälle laitettua.

Veera ei ollut aiemmin juuri puhunut meille asuintovereistaan, ja aloin ymmärtää miksi: heissä neljässä ei ollut mitään muuta yhteistä kuin osoite, he olivat kaikki täysin erilaisia keskenään.

Ajatukseni keskeytyi, kun sairaanhoitaja lähestyi meitä.

”Anteeksi, mutta osaako kukaan teistä sanoa, miten saisimme yhteyden neiti Locken perheeseen?” hoitaja tiedusteli ja katsoi meistä jokaista vuorotellen. Iona huokaisi jälleen raskaasti ennen kuin alkoi selittää tilannetta.

”*Huoh*, ei Gildalla ole perhettä. Hän on kasvanut sijaiskodeissa koko ikänsä eikä ole koskaan maininnut olleensa erityisen läheinen yhdenkään sijoitusperheen kanssa.”

Pieni myötätunnon aalto käväisi rinnassani, kun mietin Kultakutrin elämää. Minäkin olin orpo, mutta oli minulla sentään yksi sukulainen, isosetä, vaikka hän olikin aika ankea tyyppi. Gildalla ei ollut ilmeisesti edes sitäkään vähää.

Iona, Veera ja Wendy jatkoivat keskustelua hoitajan kanssa ja päätyivät siihen tulokseen, että sairaala kertoisi Gildan terveydentilan edistymisestä tämän asuintovereille, ja Veera valikoitui ensimmäiseksi yhteyshenkilöksi. Ei sillä, että heistä ketään olisi näyttänyt paljoo kiinnostavan Kultakutrin kohtalo. Kaikki kolme käyttäytyivät kuin tämä olisi ollut vain yksi Gildan hurjista tarinoista, kuin me emme olisi oikeasti seisseet sairaalan käytävällä puhumassa ihmisestä, joka teki mahdollisesti kuolemaa. En tuntenut Wendyä ja Ionaa vielä kunnolla, mutta olisin halunnut uskoa edes Veeran välittävän vähän enemmän. Hän sentään oli aina mukava ja huolehtivainen minua kohtaan.

”Krö-höm”, Isac rykäisi saadakseen huomion. ”Meidän pitää Olivian kanssa lähteä, mutta jos sopii, keskustelisin mieluusti teidän kaikkien kanssa huomenna hieman lisää?”

”Hmm, huomenna on tiistai, minä olen silloin töissä”, Wendy sanoi ja iski sitten Isacille silmää. ”Voit tulla Namumaahan lounastuntini aikana, niin voimme syödä suklaata ja jutella, herra etsivä!”

”Minullakin on töitä, tosin vasta illalla. Olen aamulla vapaa”, Iona vastasi. Veera kertoi olevansa kiireinen syysmarkkinoiden järjestelyjen kanssa, mutta että ehtisi ehkä jutella jossakin välissä. Hän kuitenkin loi Isaciin merkil-

lisen katseen, jota en osannut lukea. Aivan kuin hän olisi halunnut vielä sanoa jotakin, mutta ei jostain syystä tehnyt sitä.

”Emme me voi vielä lähteä!” aloin protestoida, kun Isac hoputti minua mukaansa ulos sairaalasta. ”Entä jos Gilda tuleekin kohta tajuihinsa? Kai sinä haluat jutella hänelle ennen poliisia, sinuthan Kultakutri palkkasi estämään murhansa!”

”Kerron sinulle kaiken kotona”, Isac tyyntytteli minua, kun kävelimme kohti sairaalan parkkipaikalla meitä odottavaa taksia. ”Tarvitset kuitenkin ison kupin kaakaota tätä kaikkea varten.”

LUKU 10

Kaakao voi tuntua omituiselta idealta sen jälkeen, kun on aluksi kärsinyt koko aamun koulussa hirviöopettajan kynsissä, löytänyt sen jälkeen puolikuolleen ihmisen ja tehnyt reissun sairaalaan. Kuumaan suklaiseen juomaan oli kuitenkin järkevä selitys. Olimme vakuuttuneita Isacin kanssa siitä, että sen nauttiminen oli erityisen hyödyllistä silloin, kun käsillä oli oikein kummallinen mysteeri.

Kaakao on nimittäin etsivä Hercule Poirotin lempijuoma.

Jeremias osaa valmistaa todella hyvää kaakaota sekoittamalla kaakaopulveria kuumaan veteen ja maitoon. Hän toi meille olohuoneeseen höyryävien kuppien lisäksi myös kaurakeksejä ennen kuin

lähti itse kotiin työpäivänsä päätteeksi. Nauttiessamme kaakaosta ja kekseistä minä hoputin Isacia kertomaan kaiken, mitä oli tapahtunut sillä välin kun minä, Veera ja Iona olimme sairaalassa.

”Hätäkeskuksesta lähetettiin ambulanssin jälkeen paikalle myös poliisipartio”, Isac aloitti. ”Neiti Locken käsilaukku oli hänen sänkynsä päällä, ja sen sisältä löysimme konstaapelien kanssa pienen pullollisen ketunpähkinä-uutetta.”

”Ketunpähkinää?” kysyin kulmiani kohottaen. Samalla muistin, että poliisi oli ojentanut jotakin hoitajalle sairaalassa, ilmeisesti siis löydetyn myrkkypullon. ”Mitä se on?”

”Erittäin vahvaa myrkyä, jota käytettiin ennen tuho-laistorjunnassa, kuten hyönteisten ja rottien hävityksessä.” Isac selitti. ”Sitä kerätään kasvista, joka kasvaa vain trooppisissa olosuhteissa, ja pienelläkin määrällä voi tappaa ihmisen. Sen myynti kiellettiin muutama vuosi sitten, mutta sitä löytyy vielä paljon ihmisten puutarhavajoista ja varastoista. Ketunpähkinäuute vaikuttaa hitaasti, joten sen uhri voi elää jopa tunteja aineen ottamisen jälkeen. Se maistuu vähän kitkerältä, mutta on täysin hajutonta ja väritöntä.”

”Miten tiesit, että Gildalla oli juuri sitä pullossaan?” ihmettelin ja Isac nosti kätensä eteeni. Hänen sormenpäissään oli pieniä violetteja tahroja.

”Ketunpähkinäuute on siis väritöntä, mutta jos se on kosketuksissa vaikkapa kankaaseen tai ihoon, se värjää kohteen purppuranväriseksi. Myrkky on onneksi vaarallista vain nieltynä ja väri kuluu pois itsestään ajan myötä.”

Huomasin, että Isacin keltaisen puvuntakin hihansuissa oli pieniä violettejä roiskeita. Pullo ei varmaan ollut kovin tiiviisti suljettu hänen käsitellessään sitä. En kuitenkaan sanonut mitään, sillä muutoin iltamme olisi keskeytynyt Isacin rynnätessä jynssäämään pukuaan puhtaaksi.

”Löysimme myös keittiön tiskialtaasta neiti Locken käyttämän kulhon, jossa oli hieman puuron rippeitä. Poliisi otti ne mukaansa analysoidakseen, oliko myrkky sekoitettu ruokaan.” Isac lisäsi uskovansa itse, että Gilda tosiaan oli niellyt myrkyn aamupuuron mukana. Pieni pisara ketunpähkinäuutetta ei värjäisi koko puurolautasellista violetiksi ja hunaja peittäisi kitkerän maun.

”Jos Gilda myrkytettiin, niin ketä poliisi epäilee?” utelin, mutta silloin Isac pudisti päätään.

”Poliisi ei ensisijaisesti epäile murhan yritystä”, hän totesi ja jatkoi. ”Heidän mielestään neiti Locke, joko vahingossa tai tahallaan, otti myrkyn itse. Ennen kuin hän herää ja kertoo, miten ketunpähkinäuute oli päätynyt hänen laukkuunsa ja puuroonsa, poliisi ei lähde suorittamaan tutkimuksia.”

”Entä jos hän ei herää?” uskaltauduin kysymään eikä Isacilla ollut minulle tällä kertaa vastausta. Hän kohautti olkiaan ja hetken me vain tuijotimme kaakaoitamme.

”Minä kuitenkin uskon, että neiti Locke oli oikeassa: Hänet yritettiin murhata”, Isac sanoi yllättäen ja minun sydämeni alkoi lyödä kovempaa.

”Niin minäkin uskon!” huudahdin onnellisena, vaikka tiesin, että oli outoa iloita murhan yrityksestä. Enkä minä murhan takia innostunutkaan vaan siitä syystä, että Isac ja minä olimme molemmat tulleet samaan johtopäätökseen. Pakko myöntää, etten ollut itse ihan täysin varma, miksi uskoin Kultakutrin myrkytyksen olleen jonkun muun kuin hänen itsensä tekosia, mutta olin innokas kuulemaan Isacin teorian.

”No, sinun pitäisi aluksi tietää yksi tärkeä asia”, Isac aloitti. ”Kun odotin poliisia neiti Kumagain kanssa –”

”Onko neiti Kumagai siis Wendy?” keskeytin Isacin.

”On”, Isac vahvisti ja jatkoi. ”Kun siis odotimme poliisia paikalle, hän kertoi minulle jotain erityisen mielenkiintoista neiti Lockesta, nimittäin –”

”Gilda puhuu jatkuvasti pötyä, tiedän sen jo”, keskeytin Isacin taas ja hän näytti samaan aikaan ärsyyntyneeltä ja hämmästyneeltä. Selitin, että olin saanut kuulla selonteon Gildan valheista Ionalta ja Veeralta sairaalassa.

”Et sattumalta löytänyt hänen huoneestaan vesiämpäriä täynnä omenoita?” kysyin pilke silmäkulmassa. Ystäväni kasvoille ilmestyi viekas hymy.

”Ai, sinäkin ajattelit *Kurpitsajuhlia*?” Isac tokaisi. ”Minäkään en voinut olla miettimättä Joyce Reynoldsia ja hänen kohtalooaan, jos totta puhutaan.”

Nyt olisi hyvä selittää, että Agatha Christien kirjassa *Kurpitsajuhla* teinityttö Joyce murhataan painamalla hänen päänsä vesiämpäriin, josta lapset olivat aikaisemmin yrittäneet suullaan napata kelluvia omenoita. Joyce oli ollut muiden mukaan kauhea valehtelija, mutta saattoi puhua totta eräästä tietystä asiasta, joka oli saanut kirjan murhaajan pelkäämään oman nahkansa puolesta.

”Mutta olemmeko me varmoja, että Gilda tosiaan valehtelee ihan kaikesta, kuten muut väittävät?” mietin ääneen, sillä myös Hercule Poirotin oli täytynyt ottaa aluksi selvää siitä, oliko Joyce niin kova valehtelemaan kuin hänen kerrottiin olleen.

”Voisivatko sinun mielestäsi hänen kertomuksensa olla totta?” Isac kysyi. ”Ne kyllä kuulostavat minun mielestäni aivan mahdottomilta.”

Yritin miettiä asiaa. Minä olin kokenut itse lyhyen ajan sisällä pari hurjaa ja monen mielestä varmasti uskomatonta seikkailua, miksei siis Kultakutrikin. Oli kuitenkin

melko omituista, että mitään Gildan kertomista tarinoista ei voinut millään muotoa todistaa todeksi, ja että ihmeellisiä asioita tuntui tapahtuvan hänelle lähes päivittäin.

”En usko hänen puhuneen totta, ainakaan joka kerta”, tunnustin Isacille. ”Mutta jos Gilda valehtelee, niin miksi?”

Isac hörppäsi kaakaotaan ja rummutti kupin reunaa pitkillä sormillaan. Kun hän lopulta puhui, hän tuntui valitsevan sanansa tarkkaan.

”Ihmisillä on erilaisia syitä valehdella”, Isac aloitti. ”Joskus heillä voi olla vaikkapa jokin sairaus, joka pakottaa heidät kertomaan epätotoiuksia tai sitten he oikeasti uskovat omiin valheisiinsa ja luulevat puhuvansa totta. Joku voi valehdella suojellakseen itseään tai jotakuta toista, mutta joskus ihmiset valehtelevat ihan vain aiheuttaakseen harmia toisille. Mikäli oikein ymmärsin, neiti Locke halusi valheillaan ihailua ja huomiota.”

”Minusta valehtelu on aina kurjaa, oli syy mikä hyvänsä”, sanoin päättäväisenä.

”Joskus valehtelu on ainoa vaihtoehto”, Isac mumisi hiljaa kaakaokuppinsa takaa. ”Tai siltä se voi ainakin tuntua...”

Jokin Isacin ilmeessä kertoi minulle, ettemme puhuneet enää vain Gildasta. Tarkoittiko Isac mahdollisesti itseään? Liittyikö tämä taas jotenkin niihin hänen aikaisempiin

tapauksiinsa, joista hän yhä näki painajaisia? En kuitenkaan ehtinyt kysyä mitään ennen kuin hän jatkoi puhumista:

”Olemme siis yhtä mieltä siitä, ettei neiti Locke ole aina puhunut totta. Mutta entäpä jos murhayritykset olivatkin todellisia?”

”Ja miksi ajattelet niin?” ihmettelin.

”Savuava hiuskiharrin, kaahaava auto ja myrkytetty puuro”, Isac nosti kolme sormeaa pystyyn. ”Nämä ovat kaikki melko dramaattisia asioita, mutta eivät läheskään niin dramaattisia kuin esimerkiksi ihmisten pelastaminen merihädästä. Eikö Kultakutrin tyyliin olisi sopinut paremmin vaikka kertomus häntä veitsellä uhkailleesta tappajasta, jonka kynsistä hän pakenisi juuri ja juuri? Tai jotain muuta yhtä teatraalista. Sitä paitsi, neiti Locke oli aina ennen kertonut valheita, joissa hän ylisti omia saavutuksiaan. Murhayritysten kohteena oleminen ei ihan sovi samaan kategoriaan.”

Isacin ajatuksissa oli perää. Gilda ei ollut ennen välittänyt olla jutuissaan lainkaan uskottava, miksei hän nyt myös olisi liioitellut oikein olan takaa? Tai miksei hän kertonut tarinaa, jossa pelasti itse itsensä murhaajalta omalla erinomaisuudellaan?

”Voisiko olla ...” aloitin ja suoristin selkäni ennen kuin esitin teoriani. ”Ehkäpä Gilda valehteli jostakin ja osui

vahingossa liian lähelle totuutta? Joku ehkä pelkää Gildan tietävän liikaa jostain ja yrittää siksi nyt hiljentää hänet.”

”Tuo voi hyvinkin olla mahdollista”, Isac nyökkäsi ja hänen ilmeensä vakavoitui entisestään. ”Mutta meidän pitää aluksi varmistua siitä, keillä kaikilla olisi ollut mahdollisuus tehdä nuo murhan yritykset. Ja pelkäänpä pahoin, että niin syrjäisessä paikassa kuin neiti Locke asuu, ensisijaisia vaihtoehtoja ei ole kovinkaan montaa. Varsinkin, kun vaikuttaa siltä, että murhayritysten tekijä tunsu neiti Locken rutiinit hyvin, aina hiusten kihartamisesta puuron syöntiin asti...”

Niin, jos olimme Isacin kanssa oikeassa, vain kolmella ihmisellä olisi ollut tilaisuus yrittää satuttaa Kultakutria.

”Iona, Wendy ja...” aloin luetella normaalilla äänellä, mutten pystynyt sanomaan viimeistä nimeä kuin kuiska-ten, ”ja ... Veera.”

Jäimme istumaan hiljaa ja katsoimme toisiamme. Sitten kuulimme avaimen kääntyvän asunnon ovesta ja hyppäsimme molemmat säikähdyksestä ylös seisomaan. Sekun- nin päästä kuulimme tutun äänen eteisestä.

”Isac! Meidän pitää puhua!”

LUKU 11

”Veera!” Isac kiljahti ja alkoi sitten rykiä kurkkuaan. ”*Kröhöm!* Mi-mitäs oikein teet täällä? Ja näin myöhään vieläpä, Olivialla on kohta nukkumaanmenoaika.”

”Ei minulla ole mitään nukkumaanmenoaikaa”, väitin vastaan, koska se oli totta. Olin tarpeeksi vanha osatakseni mennä itse ajoissa nukkumaan.

”Ajattelin aluksi vain antaa asian olla, mutta en pystynytkään siihen ja tulin tänne vähän hetken mielijohteesta”, Veera aloitti välittämättä minun ja Isacin kinastelusta. ”Miksi oikein haluat puhua minulle, Ionalle ja Wendylle vielä huomenna tästä kaikesta? Poliisihan sanoi, että tois-
taiseksi ei ole mitään syytä epäillä, etteikö Gilda olisi ottanut myrkyn itse.”

Isac nyrpisti nenäänsä Veeralle. ”Mistä lähtien sinä olet luottanut enemmän poliisiin kuin minuun?”

”Mistä lähtien sinä et ole uskonut minua”, Veera tivasi vuorostaan. ”Gilda oli vain keksinyt ne kaikki onnetto-

muudet. Kukaan ei oikeasti halua hänelle paha. Hän yritti viedä valheen liian pitkälle ja myrkytti itsensä tietämättä, millaista vahinkoa saisi aikaan. Eikö se ole päivänselvää?”

En ollut koskaan nähnyt Veeraa niin ärtyneenä. Kyllä hän välillä nahisteli Isacin kanssa jostain sponsoreiden vaatimuksista ja sen sellaisista, mutta vihainen hän ei koskaan ollut. En tiennyt miten reagoida eikä Isac näkynyt tietävän myöskään.

”Se on toki mahdollista”, Isac aloitti varovaisesti, ”Mutta haluan tutkia kaikkia mahdollisuuksia ja –”

”Ei ole muita mahdollisuuksia!”

Isacin managerin huuto sai hänet nielemään loput sanoistaan, ja jopa minä otin askeleen taaksepäin.

”Gilda on aina ollut valehtelija, se on totuus”, Veera sanoi hieman rauhallisemmin, mutta nyt hän kuulosti lähes epätoivoiselta vihaisen sijaan.

Vaikka olinkin järkyttynyt Veeran reaktiosta, hänen sanansa herättivät minussa myös uteliaisuuden.

”Mitä tarkoitat, että Gilda on *aina ollut* valehtelija?” kysyin ja Veera kääntyi hätkähtäen katsomaan minua. Ihan kuin hän olisi hetkeksi kadonnut tästä tilanteesta ja sanani palauttivat hänet takaisin luoksemme.

”Sinähän tapasit Gildan vasta vuoden alussa, kun muuttitte samaan asuntoon. Vai tunsitko hänet jo aiemmin?”

jatkoin ja Veera alkoi hieroa kasvojaan. Musta ripsiväri oli levinnyt renkaiksi silmien ympärille, kun hän lopetti.

”Ei, en tuntenut Gildaa aiemmin”, hän sanoi tukahtuneella äänellä ja käveli takaisin ulko-ovea kohti. ”Minun pitää mennä nukkumaan, tämä on ollut pitkä päivä...”

Ovi sulkeutui Veeran perässä ja me jäimme Isacin kanssa seisomaan neuvottomina eteiseen. Käännyimme katsomaan toisiamme ja olimme molemmat aikeissa sanoa jotain, kun Isacin puhelin kilahti. Hän alkoi tonkia taskujaan pienessä paniikissa ja minä muistin miten kummallisesti hän oli viime päivinä käyttäytynyt aina saadessaan viestin. En selvittäisi tänä iltana, mikä Veeraa oikein vaivasi, mutta voisin ainakin ratkaista toisen mysteerin.

Heti kun Isac sai ongittua puhelimensa taskustaan, loikkasin häntä kohti ja nappasin laitteen itselleni.

”Ehei!” huusin ja ryntäsin olohuoneeseen. ”Et saa tätä takaisin, ennen kuin kerrot minulle mitä oikein on meneillään!”

LUKU 12

”Olivia! Olivia, älä viitsi, anna puhelimeni takaisin tällä sekunnilla!”

Isac aneli ja uhkaili minua vuorotellen, mutta pysyin lujana. Juoksin keittiöstä olohuoneeseen ja sohvan taakse niin, että Isacin pitäisi joko kiertää tai loikata sen yli napatukseen puhelimensa takaisin. Ennen sitä ehtisin kuitenkin karkuun uudestaan.

”Saat sen takaisin heti, kun kerrot minulle kaiken”, huusin, ja silloin puhelin kilahti uudestaan. Vaikka tiesin, ettei toisten viestien lukeminen ole sallittua, katsoin vaistomaisesti puhelimen näyttöä.

”Älä huoli”, sanoin Isacille. ”Ei se ole mitään tärkeää. Julius vain laittoi viestiä.”

Isacin silmät räpähtivät suuriksi ja hänen koko olemuksensa jäykistyi. Minulla kesti muutama sekunti ymmärtää, mistä oli kyse.

"Olivia! Olivia, älä viitsi, anna puhelimeni takaisin tällä sekunnilla!"

”Hetkinen, oletko sinä koko tämän ajan odottanut viestiä Juliukselta?”

Julius von Oswald on toimittaja, joka oli kesällä lehtijuttua tehdessään päätenyt todistamaan murhan ja tarvitsi Isacin apua sen ratkaisemiseen. Isac ja Julius eivät tulleet ihan heti kunnolla toimeen keskenään, mutta tiesin kyllä, että Isac oli oikeasti vähän ihastunut Juliukseen.

En tosin ollut tiennyt, että Isac oli toimittajaan *niin* lääpällään, että oli odottanut tältä hermostuneena viestiä useamman päivän ajan.

”Mitä hän sanoo?” Isac kysyi ja yritti turhaan esittää välinpitämätöntä.

”En tiedä”, sanoin. ”Se on ääniviesti.”

Annoin puhelimen hänelle takaisin ja sormi täristen Isac avasi Juliuksen viestin. Hän vei puhelimen korvalleen, mutta pian Juliuksen ääni täytti täydellä volyyymilla koko olohuoneen.

”HEI. ANTEEKSI, OLEN OLLUT KIIREINEN TÖIDEN KANSSA JA UNOHDIN VASTATA...”

Isac näppäili kuumeisesti puhelintaan ja minä peitin korvani.

”Laita se pienemmälle!” kiljuin ja Isac manaili, kuinka puhelin onnistui jotenkin ihmeellisesti yhdistymään asuntomme kaiuttimiin.

”Typerä bluetooth!” hän huusi ja lopulta Juliuksen ääni hiljeni sen verran, että sitä saattoi kuunnella tärykalvoja vaurioittamatta.

”Siis, jos olet vielä vapaana, niin voisimme tavata huomenna... Jos se siis sopii, ei ole pakko... Tai voimme mennä joku toinenkin päivä, sano vaan, mikä sinulle sopii... Jos siis sopii lainkaan... No, siis, hei hei!”

Olohuoneeseen tuli viestin loputtua täysin hiljaista. Isac katsoi vuoroin minua, vuoroin puhelintaan. Hetken päästä hän näpytteli viestin ja pisti sitten puhelimensa nopeasti takaisin taskuunsa.

”Onko teillä huomenna treffit?” virnistin, ja silloin Isac viimeinkin palasi takaisin todellisuuteen.

”Eivät ne ole mitkään treffit!” hän tiuskaisi. ”Ehdotin vain hänelle muutama päivä sitten, että voisimme joskus käydä yhdessä syömässä, siinä kaikki. Mutta sitten hän ei vastannut mitään ja jotenkin ajattelin... että ehkä Julius ei tahdokaan nähdä kahdestaan tai jotain. Ei sillä, että olisin välittänyt jos hän ei olisi halunnut tavata, ehei! Se oli vain häneltä kumman tylyä olla vastaamatta niin pitkään aikaan.”

Isac ei onnistunut huijaamaan minua selityksillään. Hän oli ollut hermostunut ja poissaoleva Juliuksen viestiä odotellessaan. Päätin kuitenkin olla kiusaamatta häntä

enempää, sillä meillä oli tärkeämpiäkin asioita puhuttavana.

”Mitä me aiomme tehdä Veeran suhteen?” kysyin.
”Luuletko, että hän on suuttunut meille?”

”Öh, mitä?” Isac räpytteli silmiään. ”Siis ei, älä murehdi tuollaisia. Juttelen Veeralle huomenna ja kerron sinulle kaiken koulupäiväsi jälkeen.”

En ollut innoissani suunnitelmasta, mutta siihen oli kuitenkin tyytyminen. Sinä iltana menin nukkumaan mieli täynnä kysymyksiä uudesta mysteeristä, mutta sydän täynnä ahdistusta tulevasta koulupäivästä neiti Moranin seurassa.

LUKU 13

Yhden 535 gramman piirakan taikinaan tarvitaan 430 millilitraa jauhoja. Kuinka paljon jauhoja tarvitaan, jos leivotaan 450 gramman piirakka?

Olin lukenut tehtävän jo ainakin kolmekymmentä kertaa, mutta en vielä kukaan tiennyt miten se tulisi ratkaista. Tuijotin vuoroin matematiikan kirjaani ja vuoroin seinäkelloa, jonka viisarit matelivat hitaammin kuin koskaan ennen. Oli tyhmän koulupäiväni viimeinen tyhmä oppitunti. Kellon viisarit tikitystä säesti neiti Moranin lattiaa naputtava jalka, kun hän kärsimättömästi odotti minun laskevan piirakkaan tarvittavan jauhomäärän. Hänen pitkä hameensa esti minua näkemästä, millaiset jalkineet hänellä oli, mutta kolkosta kolinasta päätellen hänen täytyi käyttää puukenkiä.

Klonk!

Klonk!

Klonk!

”Noh? Joko olet miettinyt tarpeeksi?” kuului nariseva ääni takaani ja suutuksissani huitaisin vastaukseksi numeron kaksi. Sitten pudotin kynän pöydälle ja laitoin käteni puuskaan.

”Sinun pitää kirjoittaa paperille myös laskukaava”, neiti Moran valitti.

”En minä osaa laskea tuota”, vastasin ja katsahdin seinäkelloa. Kymmentä vaille kaksitoista. Enää kymmenen minuuttia jäljellä tätä tuskaa ja saisin yhden tunnin ajan taukoa hirviöopettajastani lounaan ajaksi.

”Miten sitten päädyit kirjoittamaan numero kaksi vastausriville?” pahin painajaiseni jatkoi vastausten vaatimista.

”Tämä on ihan tyhmä tehtävä, en minä edes aio koskaan leipoa mitään piirakkaa”, tiuskaisin ja valmistauduin ottamaan vastaan äkäisen saarnan. Sellaisia minulla oli tapana saada Koreilevassa Kurjessa opettajiltani tuon tuosta.

Neiti Moran ei kuitenkaan sanonut mitään. Kenkien kopina vain jatkui. Ikuisuudelta tuntuvan hiljaisuuden jälkeen hän istui viereeni.

”Tämä ei ole oikea resepti, vaan pelkkä esimerkki, jotta oppisit prosenttilaskua”, neiti Moran aloitti ja silloin minulla todellakin paloi pinna.

”Mitä prosentteja? Eihän tässä piirakassa ole mainittu sanaakaan prosenteista!”

Neiti Moran ei perustanut turhautumisestani vaan jatkoi tehtävän selittämistä, mikä sai minut vain suuttumaan yhä enemmän ja tajuamaan entistä vähemmän mitään yhtään mistään. Ainoa tunne, jota sillä hetkellä tunsin suuttumuksen lisäksi, oli katumus.

Olinko tehnyt elämäni virheen valitessani kotiopetuksen? Olisiko minun sittenkin pitänyt mennä kouluun? Ystäväni Helena kävi yksityiskoulua ja toinen ystäväni Peter oli tavallisessa kaupungin koulussa, ja he molemmat viestittelivät minulle usein kuinka kivaa heillä oli. Miksi minun piti asua niin kaukana ainoista kavereistani, etten voinut käydä samaa koulua heidän kanssaan?

Olin tyhmästi kuvitellut, että kotiopetus mahdollistaisi paremmin osallistumiseni Isacin etsiväntyöhön. Sillä välin kun minä istuin typerillä matikantunneilla, hän oli kuitenkin jo ehtinyt käydä jututtamassa Ionaa ja oli nyt varmasti matkalla Namumaahan kuulustelemaan Wendyä. Jossakin välissä hän myös yrittäisi puhua Veeran kanssa. Ja minä jäin paitsi kaikesta tästä jonkun turhaakin turhemman koulun takia!

”Ymmärrätkö nyt?” neiti Moranin ääni palautti minut takaisin nykyhetkeen. En vain saattanut käsittää, miten

ilkeä kotiopettajani saattoi pitää jotain piirakkalaskua tärkeämpänä kuin mahdollisen murhan ratkaisemista. Tietenkään neiti Moran ei tiennyt, että mitään murhaa oli edes yritetty tehdä, mutta silti. Mikään maailmassa ei voinut olla yhtä hyödytöntä kuin prosenttilasku.

”No en”, tokaisin happamana. Neiti Moran avasi suunsa, varmasti aikeissa säätti minua tyhmäksi ja laiskaksi, mutta hänen suustaan kuuluikin vain *kukkuu!* Ymmärsin sekuntia myöhemmin äänen tulleen käkikellosta, joka kukkui vielä useamman kerran lounastuntini merkiksi.

”Jes!” kiljahdin ja pomppasin ylös tuolistani. ”Nähdään tunnin päästä.”

Kävelin keittiöön hakemaan eväsleipääni, jonka Jeremias oli valmistanut minulle etukäteen. Neiti Moran söi mieluusti lounaansa yksin ulkona ja oli jo kävelemässä ulko-ovelle, kun hän pysähtyi katsomaan ympärilleen.

”Milloin herra Icarus tulee takaisin?” hän kysyi. ”Tai se kotiapulainen?”

”Isacilla on lounastapaaminen ja Jeremias on hake-massa hänen pukujaan kuivapesulasta”, vastasin ja sulloin leipää suuhuni.

”Hmm, selvä”, neiti Moran sanoi nenäänsä nyrpistäen. ”Olen kahvilassa ihan parin minuutin päässä”, hän ilmoitti ennen kuin vihdoin ja viimein poistui asunnosta. Jauhoin

leipää ennätysnopeudella ja katsoin ikkunasta miten opettajani aavemainen hahmo lipui kadun yli kohti kahvilaa. Heti, kun hän oli kadonnut näköpiiristä, juoksin huoneeseen. Olin kehitellyt suunnitelman mielessäni vain sekunnin sadasosissa, mutta se oli loistava ja minun täytyi toimia nopeasti, jos aioin toteuttaa sen.

Aloin penkoa vaatekaappiani. Olin käynyt Veeran ja Isacin kanssa muutama viikko sitten ostoksilla, sillä tarvitsin uusia vaatteita syksyä varten. En ollut ehtinyt käyttää uusista asuistani montaakaan vielä. Vedin ylleni pitkän hupparin ja mustat housut. Sulloin lopuksi hiukseni värikkään pipon alle ja viimeistelisin kokonaisuuden aurinkolaseilla. Sitten ryntäsin ulos kadulle.

”Conan!” huusin lemmikkikorpilleni, joka istui ikkunani alla kasvavan puun oksilla. ”Conan, täällä näin! Tunnistatko minua?”

Korppini lensi jalkojeni juureen ja alkoi pomppia ja räkättää kuin se olisi nauranut asulleni.

”Tiedän, olen ihan hassun näköinen”, myönsin. ”Mutta tarkoitukseni ei ole olla muodikas, vaan paremminkin näkymätön. Aion nimittäin mennä Namumaahan ja vakoilla Isacia, kun hän puhuu Wendyn kanssa. En anna jonkin tyhmän koulun pitää minua erossa tutkimuksistaamme!”

”Kraah!” Conan nyökkäsi ja pyrähti sitten lentoon. En voi tietenkään olla täysin varma, ymmärsikö se ihan jokaista sanaani, mutta kun avasin puhelimeni karttasovelluksen ja näpyttelin siihen *Namumaa*, Conan lensi samaan suuntaan kuin mihin sovelluksen punainen opasnuoli käski minun kulkea.

Hymyilin. Minä en ollut koskaan yksin.

LUKU 14

En ollut aivan vielä tottunut suurkaupunkiin.

Käveltyäni noin kymmenisen minuuttia minusta alkoi tuntua, että olin jo ohittanut saman vaatekaupan ja ostoskeskuksen ainakin kolme kertaa, vaikka karttasovellukseni väittikin muuta. Kaikki rakennukset ja ihmisjoukot muistuttivat toisiaan. Suunnistamista vaikeutti myös se, että me ajoimme usein taksilla Isacin kanssa määränpäähämme, hän kun ei niin kävelystä välittänyt. Oli vaikeampi arvioida etäisyyksiä jalkaisin, jos oli kulkenut matkaa vain autolla.

Sain rohkeutta siitä, että joka kerran kun vilkaisin ylös, näin Conanin mustan siluetin liitävän rakennusten kattojen korkeudella. En voinut siis olla täysin eksyksissä.

Tervetuloa, kuulin puhelimeni yllättäen hihkaisevan minulle. Olet saapunut perille kohteeseesi!

”Häh? Enhän ole!” kiljuin typerälle laitteelleni. Ympäristylläni ei ollut yhden yhtä karkkikauppaa, ei edes karkkipaperiroskaa kadulla.

Yritin kuumeisesti näppäillä sovellusta, mutta se ei suostunut antamaan minulle tarkempia ohjeita. Sitten nostin katseeni ja näin arviolta ikäiseni pojan, joka kantoi mukanaan jättikokoista tikkaria.

”Hei!” juoksin pojan luokse ja tartuin häntä kiinni olkapäästä. ”Mistä sait tuon tikkarin?”

Poika ravisti käteni irti ja hypähti ainakin puoli metriä kauemmaksi minusta.

”Jätkä hei, osta oma tikkarisi!” hän huusi ja minä pyöräytin silmiäni, mutta poika ei varmaan nähnyt sitä aurinkolasieni takia.

”Joo, mutta mistä?” kysyin uudestaan ja poika huitoi sormellaan minua kääntymään oikealle.

”Se on ihan nurkan takana, siis karkkikauppa. Ihme hemmo!”

Sitten poika kääntyi ja pakeni luotani juoksujalkaa. Vaikka poika olikin ollut töykeä, olin tyytyväinen, sillä hän oli selvästi luullut minuakin pojaksi valeasuni takia.

Pinkaisin juoksuun kohti hänen osoittamaansa suuntaa ja pian edessäni kohosi oranssin ja violetin värein koristeltu kauppa. Sen oviin ja ikkunoihin oli kiinnitetty suuria, värikkäitä tarroja: *Namumaa. Koska elämän pitää olla makeaa!*

"Namumaa. Koska elämän pitää olla makeaa!"

Mainoslauseiden välistä ikkunoista pilkisti kaupan tuotteita, metrin mittaisia karkkitankoja ja kultaiseen folioon käärittyjä suklaalevyjä. Niiden keskellä seisoivat kaksi tuttua hahmoa.

”Ha-haa! Isac ja Wendy!” kiljahdin innostuneena. Suurkaupungin yksi etu oli kyllä se, että saattoi sanoa mitä tahansa älytöntä ihan ihmisten korvien vieressä eikä kukaan kiinnittänyt siihen mitään huomiota.

Astuin sisälle Namumaahan, ja voimakkaan imelä soke-rinhaju melkein tyrmäsi minut heti liikkeen kynnyksellä. Namumaassa pauhasi iloinen popmusiikki, jonka seasta kuulutettiin myytävien tuotteiden mainoksia:

Hyytävän hyvät Kreivin karkkihyytelöt nyt puoleen hintaan!

Osallistu arvontaan ja osta kolme pakettia Siirin siirappi-suklaata käytävältä kahdeksan!

Näin Isacin ja Wendyn juttelevan lähellä purkkapalloautomaatteja. Melu kaupassa oli niin kova, etten voisi mitenkään kuulla heitä, jollen seisoi ihan heidän vieressään. Vaikka olin varma valeasustani, en halunnut ottaa mitään riskejä ja siksi kävelin Isacin selän taakse muka kiinnostuneena purkasta ja toivoin, ettei hän huomaisi minua.

”Ja te olitte siis neiti Locken kanssa usein samoissa työvuoroissa?” kuulin Isacin kysyvän ja hymyilin itsekseni. En ehkä ollut jäänyt vielä paitsi kuulustelun tärkeistä kohdista.

”Aluksi joo, niin me tutustuimme”, Wendy vastasi. ”Gilda oli minusta ihan kiva, vaikka valehtelikin selvästi paljon. Hän esimerkiksi kävi paljon konserteissa ja väitti, että oli parastakin ystävää jokaisen laulajan kanssa. Herra etsivä voi katsoa ympärilleen ja todeta, että jos minulla olisi kuuluisia kavereita showbisneksessä, niin työskentelisinkö muka minimipalkalla tässä hattaraunelmassa, haha!”

Isac ei yhtynyt Wendyn nauruun, mutta kirjoitti asioita ylös pieneen keltaiseen muistivihkoonsa, johon hän teki aina muistiinpanoja kuulusteluista.

”*Krö-höm*, selvä”, Isac sanoi hetken päästä. ”Olisiko mahdollista päästä katsomaan henkilökunnan tiloja?”

”Minun puolestani kyllä, herra etsivä, mutta pelkään pahoin että pomoni vaatisivat nähdä etsintäluvan sitä varten”, Wendy sanoi kikatellen. Isacin jäykistä hartioista saatoin huomata, ettei hän pitänyt äänensävyistä jolla Wendy kutsui häntä *herra etsiväksi*. Wendy tuntui suhtautuvan kuulusteluun kuin johonkin turhanpäiväiseen leikkiin.

”Mutta näytän mielelläni konvehtiosastomme”, Wendy sanoi ja alkoi johdattaa Isacia käsi tämän olkapäällä kohti kaupan takaosaa. ”Se on ollut pitkään Gildan vastuulla, ehkäpä sieltä löytyy jokin johtolanka!”

”Grrmmrrmmm...” Isac murisi ja minä käänsin katseeni muualle heidän kävellessään ohitseni. Kun olin varma, ettei Isac voisi enää huomata minua, lähdin kulkemaan pitkin karkkihyllyjen reunoja, kunnes vastaan tuli harmaa ovi, jossa luki *Vain henkilökunnalle*.

Kokeilin ovenkahvaa varovasti, mutta tietysti se oli lukossa. Vilkaisin ympärilleni ja onneksi ovi oli hieman piilossa muutaman ison karkkihyllyn takana. Jos olisin nopea, voisin tiirikoida sen auki ja pujahtaa sisälle ennen kuin kukaan huomaisi mitään.

Tiirikoinnista oli tullut minulle kesän aikana rakas harrastus ja sillä oli ollut tärkeä rooli viime tapauksemme ratkaisussa. Pidin aina kiharan tukkapenhkoni seassa vähintään yhtä hiuspinniä, jonka avulla selviydyin useimmista lukoista. Onneksi Namumaan henkilökunnan oven lukko oli todella vanha ja siten melko helppo saada auki. Korviini kantautui jostain oven sisältä tyydyttävä *klik!* ja onnittelin itseäni hiljaa näppärästä työstä.

”Jes, Olivia! Jollet olisi etsivä, sinusta tulisi mestarivaras”, kuiskasin, mutta juuri silloin käsi laskeutui olkapäälleni ja kuulin äänen takaani.

”Olivia, mitä sinä täällä teet?”

LUKU 15

Käännyin nopeasti ympäri ja paniikin keskellä aivoillani kesti hetki tunnistaa minulle puhuneen henkilön ääni ja kasvot.

”Julius?” kysyin lopulta. ”Oletko se sinä?”

Isacin toimittajaihastus katseli minua pää kallellaan kuin olisin ollut jotenkin kummallisen näköinen. Hetken päästä tajusin, että kummalliselta minä varmasti valeasussani näytinkin.

”Miksi sinulla on aurinkolasit sisällä?” Julius ihmetteli, ikään kuin juuri se olisi ollut nyt tärkeintä.

”Hyst!” sihahdin. ”Mitä sinä täällä teet?”

”Öh, tulin tänne Isacin kanssa...” Julius vastasi, kunnes näkyi ymmärtävän ettei hänen tarvinnut selitellä minulle mitään. ”Hetkinen, mitä itse teet täällä?”

”Tarkoitatko, että tutkit tapausta Isacin kanssa?” kysyin sivuuttaen Juliuksen kysymyksen. ”Minä joudun kärsimään oppitunneilla, kun te kaksi pidätte hauskaa.”

”Ei, emme me mitään hauskaa pidä!” Julius huudahti ja minä hyssyttelin häntä taas.

”Ole hiljaa, tai muuten me emme pääse tutkimaan henkilökunnan tiloja!”

”Miten niin *me*?” Julius kohotti kulmiaan ja minä työnsin avaamaani ovea auki hitaasti sormenpäälläni.

”Sinä pidät oven luona vahtia ja koputat siihen kolme kertaa, jos joku on tulossa, ymmärrätkö?” sanoin, mutta Julius ei ollut kovin yhteistyöhaluinen. Kerroin hänelle, että Isac pääsisi sisään vain etsintäluvan kanssa, joten olisi paljon helpompaa ja nopeampaa jos minä tutkisin paikat epävirallisesti.

”Tiedät, että teen sen joka tapauksessa”, sanoin samalla kun luikahdin sisälle huoneeseen. ”Joten voit yhtä hyvin auttaa minua.”

”Hyvä on, hyvä on”, Julius myöntyi. ”Mutta pidä kiirettä.”

Julius jäi pitämään ovea hieman raollaan ja vilkuili hermostuneesti sisälle joka toinen sekunti. Se oli ärsyttävää, mutta yritin olla piittaamatta hänestä. Nyt oli tärkeintä selvittää, millaisia karvaita salaisuuksia makeista makein Namumaa kätki sisäänsä.

Vain henkilökunnalle -ovi avautui kapeaan käytävään. Se oli täysi vastakohta Namumaan äänekkäälle ja värik-

käälle myymälätalalle. Täällä ei soinut musiikki, seinät olivat harmaat ja katossa vilkkui keltaisena vielä viimeisillä voimillaan säteilevä hehkulamppu. Nostin aurinkolasit pääläelleni nähdäkseni paremmin. Makea tuoksu vaihtui ummehtuneeseen hetkessä.

Käytävän päässä oli kolme ovea. Vasemmanpuoleisessa luki *Varasto*, keskimmaisessä *Pukuhuone* ja kolmannessa *Keittiö*. Keittiön ovi oli apposen auki ja kurkistin sisälle nopeasti. Siellä oli pieni pöytä, pari tuolia, jääkaappi ja jonkinlainen hella. En uskonut, että kallisarvoista aikaani kannatti tuhlata niiden tutkimiseen.

Varasto kiinnosti kyllä minua, mutta sen ovi oli lukossa enkä tiennyt kannattiko nyt alkaa tiirikoimaan. Pukuhuone oli nimittäin tärkein, eikä sen ovea ollut edes lukittu.

Pukuhuone oli ihan tavallinen pukuhuone. Sen seinää kiersivät kapeat ja korkeat kaapit ja niiden edessä oli pitkä penkki. Onnekseni jokaisessa ovesa oli nimilappu, eli Wendyn ja Gildan kaapit oli helppo löytää.

Päätin aloittaa Gildasta. Toisin kuin oikeiden ovien, pukuhuoneen kopperoiden lukot oli naurettavan helppo tiirikoida auki ja muutaman sekunnin päästä tuijotin sisälle Kultakutrin kaappiin.

”Tyhjä...”, huokaisin. En tosin tiennyt, mitä olin odottanut löytäväni. Kiristyskirjeen? Jonkin merkin siitä, että

Gilda saattoi tietää, kuka uhkasi hänen henkeään? Noh, tyhjyyttä oli turha tuijottaa. Seuraavaksi suuntasin Wendy'n lokerolle, joka avautui ilman ongelmia myös. Siellä sentään oli jotain tutkittavaa.

Wendyn tavaroiden joukossa ei ensi silmäyksellä ollut mitään epätavallista. Hänellä oli tällä hetkellä yllään Namumaan violetti työasu ja kaapissa roikkuivat naulakossa hänen arkivaatteensa. Kenkien päällä lokeron pohjalla oli iso urheilukassi, jota aloin tietysti heti tonkia. Siellä oli salivaatteet, pyyhe, vesipullo ja –

”Hmm? Mikä tämä on?” kuiskasin, kun käteni osui johonkin rapisevaan. Vedin esiin kassin pohjalta kolme pientä pussia täynnä keltaisia makeisia.

”*Hunajamakeisia*”, luin pussien kylkeen liimatuista etiketeistä. Mitään muuta tarralapuissa ei lukenut. Mieleni teki pihistää yksi pusseista mukaani, mutta koska niitä oli vain kolme, Wendy olisi voinut huomata varkauden. Sen sijaan avasin yhden pusseista ja näpistin sieltä muutaman makeisen hupparini taskuuni.

Suljin Wendy'n kaapin ja käännyn takaisin pukuhuoneen ovea kohti. Silmiini osui oven tälle puolelle kiinnitetty valokuva, jonka alla oli jonkinlainen lista.

Valokuvassa oli joukko ihmisiä, joilla oli kaikilla yllään Namumaan logolla varustettu t-paita. Heillä oli juoma-

lasit käsissä ja ilmeisesti kuva oli otettu jostain työpaikan juhlista. Kuvassa Wendy ja Gilda seisoivat käsi toistensa olkapäillä ja hymyilevät leveästi. Mieleni teki pihistää valokuva mukaani ihan kaiken varalta, mutta sitten tajusin että voisin vain napata siitä kuvan omalla puhelimellani. Tein siis niin ja keskityin sitten katsomaan valokuvan alla olevaa listaa.

”Työvuoroja, olettaisn”, tokaisin, vaikka kukaan ei ollutkaan sitä kuulemassa.

Paperille oli tulostettu taulukko, johon oli käsin kirjoitettu nimiä, päivämääriä ja kellonaikoja viimeisen kuukauden ajalta. Tämän päivän kohdalla luki Wendyn ja Gildan

nimet, mutta edellisillä viikoilla Wendyn nimi oli vedetty yli kuulakärkikynällä monta kertaa. Kun tutkin listaa tarkemmin, huomasin, että Wendyn nimi oli vedetty yli aina kun hän olisi ollut samassa työvuorossa Gildan kanssa, siis jo paljon ennen kuin tämä myrkytettiin. Muistelin Wendyn sanoneen ensi tapaamisellamme, että hän ei ole ollut samaan aikaan töissä Gildan kanssa pitkään aikaan, mutta ainakin jossain vaiheessa heidän oli ollut tarkoitus olla.

Kop! Kop! Kopkopkopkopkop!!!!

Olin käskenyt Juliusta koputtamaan kolmesti, mutta ilmeisesti useampi nopea koputus tarkoitti, että minun pitäisi poistua henkilökunnan tiloista ja nopeasti. Otin puhelimellani kuvan työvuorolistasta ja juoksin takaisin myymälään vievälle ovelle.

”Sulje ovi, äkkiä!” hoputin Juliusta kun astuin takaisin Namumaan vaaleanpunaiseen maailmaan. Julius kertoi, että Wendy oli ollut kävelemässä tähän suuntaan avainnippu kourassa, mutta joutunut palaamaan liikkeen toiseen päähän auttamaan asiakasta viime hetkellä.

”Minä uskon löytäneeni jo kaiken löytämisen arvoisen tuolta”, vastasin ja taputin taskuani, jossa karkit ja puhelimeni olivat. ”Voimme siis läh-”

Jo toisen kerran sen jälkeen, kun olin astunut sisälle Namumaahan, joku laittoi käden olkapäälleni. Tällä kertaa

tosin tiesin heti kenelle käsi ja ääni kuuluivat enkä siksi pelästynyt niin pahasti kuin aiemmin kuullessani seuraavat sanat:

”Olivia! Mitä *sinä* täällä teet?”

LUKU 16

Sentään Isacilla oli tarpeeksi tilannetajua aloittaa saarnansa vasta, kun olimme päässeet ulos Namumaasta. En usko Wendyn huomanneen minua lähtiessämme, vaikka tuskin hänellä olisi ollut syytä epäillä, että olin käynyt penkomassa hänen tavaroitaan pukuhuoneessa.

”Sinun pitäisi olla koulussa... siis kotona! Kotona koulussa!” Isac jupisi kun seisoiimme Juliuksen kanssa kadulla kaikki kolme.

”Minä opin juuri äsken paljon enemmän täällä yksinäni kuin mitään ikinä neiti Moranin kanssa!” puolustauduin, mutta Isac vain suki hiuksiaan ja käveli levottomasti ympyrää jalkakäytävällä. Sitten hänen silmänsä kohtasivat Juliuksen ja Isacin kiukku suuntautui häneen.

”Ja sinä!” Isac huusi ja osoitti Juliusta syyttävällä sormellaan. ”Sinä et kertonut minulle mitään Olivian puuhista!”

”Sinä se tässä et ole kertonut minulle mitään omista puuhistasi”, sanoin ennen kuin Julius ehti avata suutaan.

”Otit Juliuksen mukaan tutkimukseen minun sijastani, ja se ei ole reilua!”

”Ai reilua! Ai oikein vielä reilua!” Isac kihisi kiukusta.

”Ehkä teidän kahden olisi parempi jatkaa tätä keskustelua kotona eikä kaupungilla kaikkien kuullen?” Julius ehdotti, ja silloin minäkin huomasin, että ihmiset tuijottivat meitä.

”Minä hankin meille kyydin kotiin ...” Isac sanoi ja käveli lähemmäs autotietä taksia viittoen. Jäimme Juliuksen kanssa seisomaan kauemmas kahdestaan ja toimittaja yritti turhaan jutustella mukavia kanssani.

”Öh ... Tuota, miten kotiopetus sujuu, Olivia?” Julius kyseli, vaikka olisi luullut hänen jo tajunneen, ettei kotiopetus voinut sujua kovin hyvin, jos minun piti karata ulos kesken kaiken.

”Mahtavasti”, vastasin sarkastisesti. ”Entä miten sinulla menee töissä? Olet ollut kiireinen, vai mitä?”

”En lainkaan, nyt on ollut hiljaista työrintamalla”, hän valitti, mutta tiesin, ettei se ollut totta.

”Eilen kerroit ääniviestissäsi, ettet ollut ehtinyt vastamaan Isacille, koska olet ollut kiireinen töissä”, sanoin ja näin, miten Julius punastui. Sitten minulla välähti.

”Hetkinen, jännittikö sinuakin niin paljon lähteä ulos lounaalle Isacin kanssa, ettet saanut vastattua hänelle

moneen päivään? Hassua, sillä ihan samalla tavalla Isacia jännitti usean päivän ajan että mitä sinä vastaisit hänelle –” aloin kertoa, mutta sitten Isacin käsi ilmestyi taas olkapäälleni.

”Olivia!” hän murahti. ”Olet aiheuttanut tänään jo tarpeeksi harmia!”

Samalla taksi ajoi viereemme. Isac avasi minulle takapenkin oven. Ennen kuin tiemme erkanivat, Julius sanoi, että alkaisi heti selvittää Isacin pyyntöä ja palaisi asiaan mahdollisimman pian.

”Mitä asiaa sinä häneltä pyysit?” kysyin Isacilta, kun taksi lähti viemään meitä kotiin.

”Keskity sinä vain oppitunteihisi nyt”, Isac murahti ja käänsi minulle selkäänsä niin paljon kuin se oli taksin takapenkillä mahdollista. Näytin hänelle kieltäni ja käännysin sitten itsekin katsomaan ikkunasta keskustan kauppoja ja katuja. Laitoin käteni hupparini taskuun ja pyörittelin Wendyttä varastamiani karamellejä sormissani.

Jos hän ei aikonut sanoa mitään, minäkään en kertoisi hänelle omien tutkimusteni tuloksista.

LUKU 17

Ehdimme takaisin kotiin vain muutama minuutti ennen kuin neiti Moran palasi takaisin lounaaltaan. Minulla ei ollut aikaa vaihtaa vaatteitani, mutta tyrannimainen opettajani vaati minua ottamaan pipon päästäni ennen koulupäivän jatkamista. Minulle olikin tullut päähineen kanssa liian kuuma, mutta neiti Moranin käskyn jälkeen en halunnut mitään niin kovasti kuin pitää pipon hiuksieni peittona. Suostuin silti riisumaan sen ja kestin kunniallisesti seuraavat oppitunnit.

”Jos saisin kolikon joka kerta, kun neiti Moran kurtistaa minulle kulmiaan ja pudistelee päätään, olisin jo maailman rikkain tyttö”, huokaisin kun koulupäiväni vihdoinkin päättyi. Kukaan ei tosin kuullut sanojani, sillä Jeremias oli parvekkeella vaihtamassa multia kukkiin ja Isac oli linnoitautunut sisälle toimistoonsa heti sen jälkeen, kun olimme päässeet takaisin kotiin. Hän saattaisi hyvinkin mököttää siellä vaikka koko loppupäivän minua vältellen.

Sitten Isacin toimiston ovi yllättäen avautui.

”No, tuletko sinä?” hän kysyi kuin olisin myöhässä jostain tapaamisesta.

”Tulenko minne?”

”Tänne tietysti”, Isac sanoi ja osoitti peukalollaan olkansa yli. ”Meidän pitää kasata vielä murhataulu – tai ainakin edes *murhanyritystaulu* – ja sinun tehtäväsi on tavalliseen tapaan piirtää epäiltyjen kuvat.”

”Etkö olekaan enää vihainen minulle?” ihmettelin, mutta Isac vain pudisti päätään.

”Mietin asioita ja tulin siihen tulokseen, että jos kerron sinulle kaiken omista tutkimuksistani aina päivän päätteeksi, niin sinun ei tarvitse karkailla kesken koulupäivän nuuskimaan itse paikkoja. Sopiiko?”

”Sopii”, hymyilin Isacille ja kävin sitten noutamassa huoneestani piirustusvihkoni ja kynäni. Namumaasta ottamani karkit ja puhelimeni olivat yhä hupparini taskussa, joten laitoin ne kirjoituspöytäni päälle. Kertoisin niistä Isacille myöhemmin, mutta halusin aluksi kuulla mitä hän oli saanut selville päivänsä aikana.

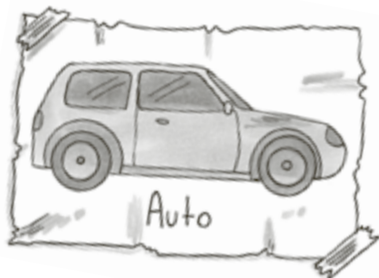
”Joko Kultakutri on herännyt?” kysyin kun astuin sisälle Isacin toimistoon ja aloin saman tien piirtää muotokuvaa Gildasta.

Isac pudisti päätään. Gildan voinnissa ei ollut kuulemma tapahtunut muutosta.

”Minulla on silti paljon kerrottavaa”, Isac huomautti. ”Ensinnäkin, pidän erittäin todennäköisenä sitä, että joku, joka tunsu neiti Locken aamurutiinit hyvin, laittoi salaa päälle hänen hiuskihartimensa ja myrkytti puuron. Molemmilla kerroilla, kun myrkkyy lisättiin puuroon, kaikki neiti Locken asuintoverit olivat paikalla keittiössä yhtä aikaa, joten kuka tahansa heistä olisi voinut salaa sekoittaa myrkyt ruokaan. Kaahaileva auto on kuitenkin yhä mysteeri, kukaan heistä ei nimittäin omista autoa sen paremmin kuin polkupyörääkään.”

”Onko nyt siis varmaa, että myrkkyy oli puurossa?”

kysyin ja Isac vahvisti näin olevan. Hänellä oli kuulemma poliisissa jokunen ihailija, jotka välittivät hänelle muutoin hieman salaisia tietoja innokkaasti. Annoin hänen kehuskella omalla maineellaan sen aikaa, että sain Gil-dan kuvan valmiiksi ja piirsin vielä mukaan kuvat hiuskihartimesta, autosta, puurokulhosta ja

myrkkypullosta, johon kirjoitin sanan *ketunpähkinäsuute*. Sitten teippasin ne kaikki seinälle.

”Oletan, että tutkit tänään myös Gil-
dan taustoja enemmän?” kysyin.

Isac nousi tuolistaan kiinnittämään Gil-
dan kuvan alapuolelle käsinkirjoitetun listan.

- 26-vuotias
- Työssä myyjänä Namimaassa
- Ei perhettä = kasvanut sijaiskodeissa
- Valehtelijan maine
- Pahoissa veloissa

Olin unohtanut mainita eilen Isacille, että olin jo saanut kuulla Veeralta ja Ionalta Gildan huonosta rahatilanteesta. Kerroin olevani asiasta perillä ja Isac nyökkäili.

”Niin, hän on lainannut rahaa paljon pieniä summia sieltä täältä, ja näyttää siltä että hänellä on ollut viime aikoina vaikeuksia maksaa velkojaan takaisin”, Isac sanoi ja minä innostuin.

”Voisiko se olla murhaajan motiivi?” ehdotin. ”Gilda on lainannut joltakulta rahaa ja nyt hänen on pakko maksaa tai kuolla!”

”Hän on lainannut rahaa pankilta ihan laillisesti”, Isac tyrnäsi teoriansa heti. ”Joskus ihmiset lainaavat kerralla vain pieniä summia eivätkä tajua, että ennen pitkää heidän pitää maksaa kaikki takaisin korkojen kera. Näin uskon käyneen myös neiti Lockelle.”

Sitten Isac otti puhelimensa esiin ja näytti minulle ruudulta kuvia Gildasta, jotka tämä oli itse ladannut sosiaaliseen mediaan. Niissä Kultakutri poseerasi kalliissa vaatteissa erilaisissa lomakohteissa tai tapahtumissa.

Laittamassa ruokaa lastensairaalan talkoissa, luki yhden kuvan alapuolella, jossa Kultakutri hymyili soppakauha kädessä. Mikäli hänen asuintovereitaan oli uskominen, Gilda oli häipynyt soppaa jakelemasta heti kuvan napsaistuaan.

”Näiden kuvien perusteella ei uskoisi hänen asuvan kolmen muun ihmisen kanssa pienessä mökissä, johon hänellä ei oikeasti edes olisi ollut varaa”, sanoin ja Isac yhtyi mielipiteeseeni.

”Somessa on helppo saada oma elämä näyttämään hyvin erilaiselta kuin se oikeasti on”, Isac huokaisi ja loi nopean, surullisen silmäyksen työpöydällään olevaan teekuppiin. ”Olisiko meidän aika siirtyä tapauksen epäiltyihin?”

”Minä olen jo saanut kohta valmiiksi kuvan Ionasta”, sanoin ja näytin Isacille piirustuslehtiöni tekemää luonnosta. ”Kerro, mitä sait selville hänestä.”

LUKU 18

- 26-vuotias
- Töissä pitopalveluyrityksessä
- Tuntee neiti Locken kouluvajoilta

”Mitä pitopalvelu tekee?” kysyin Isacilta, kun luin hänen tekemäänsä listaa Ionasta. Isac selitti, että yritys auttoi

muun muassa juhlien järjestämisessä, eritoten ruuan osalta, aina sen valmistamisesta tarjoiluun asti.

”Esimerkiksi sunnuntaina, eli ilta ennen neiti Locken myrkytystä, neiti Brun oli hoitamassa ruokapuolta häissä ja pirskeet venyivät pitkälle iltaan asti. Hän vietti yönsä paikkoja siivoillen ja astioita tiskaten”, Isac kertoi. ”Hän tuli kotiin vain vähän ennen aamiaisaikaa, söi muroja ja meni sitten nukkumaan.”

Sain valmiiksi Ionan kuvan ja pistin sen kiinni murhattuluun Isacin listan ylle. Kysyin seuraavaksi Isacilta, millaisen vaikutelman hän oli Ionasta saanut. Olisiko hän sellaista tyyppiä, joka myrkyttäisi asuintoverinsa ja menisi sen jälkeen kylmän viileästi nokosille.

”Neiti Brun tuntuu olevan hyvin vakava ja itsenäinen”, Isac sanoi hetken pohdittuaan. ”Suurin osa hänen ajastaan menee kuulemma töiden tekoon eikä hänellä ole kaupungista paljoa ystäviä. Hän ei ole erityisen läheinen muiden asuintovereidensa kanssa, mutta tulee heidän kanssaan hyvin toimeen. Paitsi että hän ja neiti Kumagai molemmat ärsyyntyivät toisinaan neiti Locken jatkuviin valheisiin.”

Tästä pääsimmekin seuraavaksi puhumaan Wendystä.

- 28-vuotias
- Töissä neiti Locken kanssa
Namumaailmassa
- Ärsyttävä

Katsoin Isacin listan viimeistä merkintää huvittuneena. Muistutin häntä siitä, että me etsivät emme saisi antaa henkilökohtaisten tunteidemme vaikuttaa tutkintaan.

”Tiedän, tiedän”, Isac marmatti. ”Mutta neiti Kumagai on... Noh, miten sen nyt sanoisin, *tilannetajuton*. Hän vitsaili melkoisen ronskisti minulle ja poliiseille, kun tut-

kimme neiti Locken huonetta eilen, enkä tänäänkään ollut saada häneltä suoraa vastausta mihinkään.”

Isac oli siis ilmeisesti saanut Wendystä samanlaisen vaikutelman kuten minäkin: huoleton, rento tyyppi. Sellainen ihminen, joka ei vähästä hätkähdä.

Nousin laittamaan piirrokseni Wendystä murhataululle. Esitin, että en saanut sitä pysymään kiinni vain yhdellä palalla teippiä, sillä en olisi millään halunnut jatkaa keskustelua kolmannesta mahdollisesta tekijästä.

”Entä jos Veera tulee käymään ja näkee oman kuvansa murhataululla?” kysyin ennen kuin aloin luonnostella tuttuja kasvoja paperille.

”Veeralla riittää tekemistä syysmarkkinoiden kanssa tällä viikolla sen verran, ettei hänen pitäisi ehtiä ravaamaan täällä”, Isac vastasi. Mieleni teki muistuttaa häntä eilisestä, siitä miten Veera oli rynnännyt kotiimme illalla ihan yllättäen. Mutta syysmarkkinat lähenivät päivä päivältä ja Isacin managerina Veeran täytyi olla kiireinen, joten päätin luottaa Isacin sanaan.

”Toivottavasti olet oikeassa”, mutisin ja aloin miettiä, millaiset hiukset piirtäisin Veeralle, hän kun vaihteli tyyliään niin kovin usein hiusväreillä ja lisäkkeillä. Lopulta päädyin piirtämään hänen hiuksensa sellaisina kuin olin ne viimeksi nähnyt.

- 26-vuotias
- Manageri
- Tunsi neiti Locken jo aiemmin?

Olisin halunnut itse vetää yli sanan *manageri* ja kirjoittaa tilalle *töissä pöyhkeän keikarin palveluksessa*. Sitä enemmän olisin kuitenkin halunnut lisätä listaan sanan *ystävä*. Viimeinen rivi herätti minussa kuitenkin hämmennystä.

”Mitä tarkoitat, että Veera tunsi Gildan ehkä aiemmin?”
ihmettelin ja Isac näytti siltä, että oli valmistautunut vastaamaan tähän kysymykseen jo hyvän aikaa.

”Muistat varmaan, miten tuohtunut Veera oli, kun aloimme tutkia neiti Locken tapausta murhan yrityksenä”, hän aloitti ja jatkoi. ”No, minusta tuntui, että sanoessaan neiti Locken olleen aina valehtelija Veera puhui jostain muusta kuin vain niistä uskomattomista tarinoista, mitä neiti Lockella on tapana kertoa. Sain selville yhden asian ja pyysin sitten Juliusta tutkimaan sitä puolestani enemmän.”

Sitten Isac alkoi mutista jotain siitä, että hänen tapamisensa Juliuksen kanssa oli hieman venähtänyt ja siksi Julius oli tullut hänen mukaansa Namumaahan, ei siksi että Isac olisi halunnut mieluummin tutkia tapausta hänen kanssaan eikä minun.

”Mitä sait selville ja mitä Julius siis nyt tutkii?” tivasin, mutta Isac ei halunnut vieläkään sanoa. Hän lupasi kertoa kaiken sitten, kun saisi tietää Juliukselta, oliko hänen epäilyksiinsä mitään aihetta. En aikonut jättää asiaan tähän, mutta oli vielä yksi toinenkin seikka, johon halusin Isacilta vastauksen.

”Etkö maksa Veeralle hyvää palkkaa?” kysyin ja Isac katsoi minua yllättyneenä. ”Jos maksaisit Veeralle kunnon, hänen ei tarvitsisi elää pienessä mökissä, vai mitä?”

”Maksan toki”, Isac sanoi hieman empien. ”En kuitenkaan tiedä, miten Veera rahansa käyttää, emme ole puhuneet siitä.”

”Minä luulin, että te kaksi olette olleet ystäviä jo todella kauan”, ihmettelin, mutta luuloni oli ollut väärä.

”Ei, minä itse asiassa palkkasin Veeran vasta muutama kuukausi ennen kuin tutustuin sinuun”, Isac kertoi. ”Meistä on toki lyhyen ajan sisällä tullut läheisiä, mutta kun asiaa oikein mietin, en ehkä sittenkään tunne häntä vielä kunnolla.”

Sitten Isac tunnusti, ettei ollut tänään edes ehtinyt puhua Veeran kanssa, sillä syysmarkkinoihin liittyvät asiat olivat vieneet hänen huomionsa Ionan ja Wendyn kuulumisten lisäksi.

”Mutta emmehän me edes ensisijaisesti epäile Veeramistään, ainakaan tosissamme, emmehän?” varmistin ja Isac alkoi pudistella päätään.

”Emme tietenkään!” hän parahti, mutta tuskainen ilme ei poistunut hänen kasvoiltaan. Hetken päästä hän jatkoi puhumista hiljaisella äänellä.

”On kuitenkin niin, että emme saa jättää yhtään mahdollista tekijää epäilyjen ulkopuolelle, emme edes sellaista ihmistä josta pidämme”, Isac totesi.

Muistin rikoskirjailija Agatha Christien kerran kirjoittaneen jotain sen tapaista, että jokainen murhaaja on jonkun vanha ystävä. Sitten karistin mielleten heti pois päästäni, sillä kuten juuri äsken olimme Isacin kanssa hokeneet

toisillemme, Veera ei ollut pääepäilytymme. Mitä ikinä Julius sitten Isacin puolesta tutkikin, se ei voisi vaikuttaa Veeran syyttömyyteen millään lailla.

”Et siis oikeasti aio kertoa minulle mitään siitä palveluksesta, jonka pyysit Juliukselta?” varmistin.

”Pahoittelen”, Isac sanoi päätään pudistellen. ”On parempi, että käsittelemme asiaa tarkemmin sitten myöhemmin, jos siihen on mitään aihetta.”

Tiesin, että Isac luuli suojelevansa minua panttaamalla tietojaan, mutta se loukkasi minua silti. Miten me voisimme olla tasavertainen parivaljakko, jos hän ei oikeasti kertoisi minulle kaikkea kuten vasta noin tunti sitten lupasi? Ei tämä tosin ollut ensimmäinen kerta, kun Isac pimitti minulta tietojaan. Mutta osaa tätä peliä pelata kaksikin, mietin.

Minäkin voisin pitää löytämäni asiat ominani vielä hetken aikaa.

LUKU 19

”Olivia, olet aivoton ameeba.”

”En ole koskaan tavannut yhtä järjettömän tyhmää oppilasta.”

”On aivan ihme, että niinkin tomppeli olento kuin sinä osaa edes hengittää.”

”Isoetäsi varmasti häpeää sitä, että idioottimaisuutesi tahraa koko sukunne maineen.”

No hyvä on. Neiti Moran ei oikeasti käyttänyt juuri noita sanoja sättiessään minua, eikä hän rehellisyyden nimissä sättinyt minua muutenkaan. Hänen ei tarvinnut, sillä se, miten hän pudistelee päätänsä ja huokailee aina kun lasken kynän paperiin ja kirjoitan väärän vastauksen, saa minut tuntemaan itseni turhimmaksi ja tyhmimmäksi ihmiseksi koko maapallon päällä.

Yritin selittää tätä kaikkea Isacille, kun kolmas piinaava koulupäiväni oli vihdoinkin ohi. Istuimme koulupöytäni ääressä ja teimme yhdessä historian läksyjäni. Hän muis-

tutti minua siitä, että minun pitäisi kestää neiti Morania vain yhden lyhyen kuukauden ajan.

”Yksikään hetki neiti Moranin seurassa ei tunnu lyhyeltä”, jupisin ja muistutin sitten Isacia itseään hänen omasta lupauksestaan: ”Oletko jo juonut kupillisen teetä tänään?”

”Kyllä vain, sitruunan ja mozzarellan makuisen yökötyksen”, Isac vastasi ja irvisti. ”Muistuta minua, että hankin uuden sponsorin heti kun syysmarkkinat ovat ohi. Vaikapa italialaisen silkkisolmiomerkin tai kalvosinnappivalmistajan.”

Sitten Isacin puhelin alkoi soida. Kun Isac katsoi soit-tajan nimeä, hänen silmänsä laajenivat hämmästyksestä.

”Onko se Julius?” kysyin. ”Onko hän saanut selville sen asian, jota pyysit häntä tutkimaan?”

”Haloo?” Isac vähät välitti kysymyksistäni ja alkoi kävellä ympäri olohuonettamme puhelin korvallaan. ”Hmmm... Selvä, nyt hetikö? Hyvä on, lähden saman tien, nähdään pian.”

”Kuka se oli? Minne me lähdemme?” jatkoin Isacin pommittamista kysymyksilläni. Hän kohotti kulmiaan *me lähdemme* -sanavalinnalleni.

”Sinun pitäisi kyllä ensin tehdä kotiläksysi”, Isac mumisi. Lupasin, että tekisin läksyt loppuun illalla, ja lopulta Isac myöntyi.

”No hyvä on... Neiti Brun soitti minulle äsken. Hänellä on jotain tärkeää kerrottavaa, joten lähdemme tapaamaan häntä heti.”

Virnistin voitonriemuisesti ja juoksin laittamaan kengät jalkaani. Pian me olimmekin jo taksissa matkalla kohti Karhujen mökkiä, kuten paikkaa itse kutsuin. Isac kertoi, että Veera oli sopimassa hänelle tulevia haastatte-luja syysmarkkinoille. Myös Wendy oli töissä, joten saimme jutella rauhassa Ionan kanssa kotona.

”Muista, Olivia, että joskus etsivän on tärkeää keskittyä vain tosiasioihin eikä rynnätä päätä pahkaa kohti vaaroja”, Isac selitti, varmaankin peläten että minä katoaisin taas tekemään tutkimuksia omine lupineni. ”Ratkoihan Hercule Poirotkin rikoksen koskaan edes käymättä rikospaikalla *Kellot*-kirjassa!”

”Mutta hän tarvitsi silti apurin, joka kävi rikospaikalla ja jututti epäiltyjä hänen puolestaan”, muistutin ystäväni.

”Niin, mutta silti Hercule Poirot on se, joka ratkaisee rikokset”, Isac julisti. ”Minä olen jo tutkinut neiti Locken huoneen sen jälkeen, kun hänet vietiin sairaalaan eikä sieltä ketunpähkinä uutteen lisäksi löytynyt mitään tärkeää. Nyt meidän pitää siis keskittyä toiminnan sijasta älyyn. Meidän tulee rauhassa pohtia epäiltyjen motiiveja

ja selvittää, kenellä oli paras tilaisuus hankkia myrkkyä ja sekoittaa se neiti Locken puuroon.”

”Entä jos he kaikki toimivat yhdessä?” ehdotin. ”Yksi hankki myrkyn ja toinen sekoitti sen puuroon. Ja kolmas... No, kolmatta ei ole, koska Veera ei voi olla syyllinen”, sanoin ja Isac iski minulle silmää.

”Juuri noin! Loistava teoria, jonka keksimistä varten sinun ei tarvinnut asettaa itseäsi vaaraan”, hän nauroi ja suoristi sitten vihreä-punaraitaista solmiotaan, sillä olimme saapumassa määränpäähämme. ”Eli *summa summarum*, vähemmän kenttätyötä, enemmän *harmaita aivosoluja*, eikös?”

Nyökkäsin, vaikka olinkin eri mieltä. Nyt ei ollut oikea aika alkaa hangoitella vastaan, kun jo lähestyimme Karhujen mökkiä. Isac saisi kuitenkin syödä *summasummarunsa* – mitä se ikinä tarkoittaakaan – pian, sillä tämän vierailun jälkeen kertoisin hänelle kaiken siitä, mitä olin saanut eilen Namumaassa selville tehdessäni *kenttätyötä*.

LUKU 20

Kun Iona tuli avaamaan meille oven, hän näytti yllättyvän siitä, että minäkin olin mukana. Eikä se selvästi ollut hänelle mieluisa yllätys. Hän kutsui minut ja Isacin sisälle olohuoneeseen ja mulkoili minua hartiat jäykkinä.

”Niin, olet varmaan liian nuori jäämään vielä yksin kotiin”, Iona mumisi, kun istuimme alas nojatuoleille ja sohvalle. ”Tosin taidat olla myös liian nuori kuulemaan tätä keskustelua...”

”Onko kysymys sitten jostain todella vakavasta asiasta?” Isac kysyi ja nojasi kyynärpäillä polviinsa. Iona istui meitä vastapäätä ja vaikka hänen totiset kasvonsa eivät paljastaneet vaivaantumisen merkkejä, oli selvää ettei hän ollut lähestynyt Isacia mukavan juttutuokion merkeissä.

”Uskotko oikeasti, että Gilda on yritetty tappa?” hän kysyi Isacilta, joka nyökkäsi terävästi myöntävän vastauksen. Iona katsoi Isacia silmiin, kuin varmistaakseen ettei

tämä valehdellut. Sitten hän huokaisi taas, mikä tuntui olevan hänelle todella luonteenomainen tapa.

”*Huoh*, niin sen sitten täytyy olla”, Iona muttristi suutaan. ”En halunnut aluksi itse uskoa sitä, mutta mitä enemmän asiaa mietin niin olen samaa mieltä: joku todella haluaa Gildan kuolevan.”

”Ja mikä on saanut teidät muuttamaan mielenne?” Isac tiedusteli. Kuulin hänen äänestään, että Ionan sanat olivat tulleet hänelle yllätyksenä. Minäkään en olisi uskonut, että kaikista tämän tapauksen ihmisistä saisimme juuri Ionan ensimmäisenä vakuuttuneeksi siitä, että Gilda ei ottanut myrkkyä vapaaehtoisesti.

”Ne kaikki onnettomuudet, joista Gilda kertoi aiemmin ... en aluksi ajatellut niiden olevan mitään muuta kuin hänen omia horinoitaan”, Iona töksäytti ja jatkoi: ”Mutta kun kävin siivoamassa hänen huoneensa, löysin tämän.”

Ionalla oli nojatuolinsa vieressä muovikassi, johon en ollut kiinnittänyt aiemmin huomiota. Hän otti sieltä esiin hiuskihartimen ja ojensi sen Isacille.

”Neiti Locken kiharrin?” Isac kysyi.

Iona pyysi häntä katsomaan tarkemmin kihartimen johtoa. Mustan muovisuojan päälle oli teipattu samanvärinen teippi, joka olisi muuten jäänyt paremmallakin tar-

kastelulla huomaamatta, ellei yksi sen kulmista olisi ollut jo hieman kulunut. Isac veti teippiä varovasti irti ja sen alta paljastui rykelmä ohuen ohuita, värikkäitä johtoja. En tiennyt sähköhommista juuri mitään, mutta jopa minunkin silmääni pienet, taittuneet ja joka paikkaan sojottavat kaapelit näyttivät vioittuneilta.

”Näyttää siltä, kuin laitetta olisi peukaloitu tahallaan”, Isac mumisi. ”Ja tämäkö riitti vakuuttamaan teidät siitä, että joku oikeasti uhkaa neiti Locken henkeä?”

”En usko, että Gilda olisi mennyt valheissaan niin pitkälle, että olisi ryhtynyt lavastamaan onnettomuuksia oikeasti” Iona selitti. ”Hän on aina ollut pelkkää puhetta. Siksi minusta tuntuu, että asiat voivat nyt olla toisin.”

”Katsoisin mielelläni uudestaan neiti Locken huoneeseen, jos sopii?” Isac kysyi ja Iona sanoi tulevansa Isacin mukaan. Silloin minä tiesin tilaisuuteni koettaneen ja pongahdin ylös sohvalta.

”Minun pitää käydä vessassa!” ilmoitin turhankin innokkaasti. Näin Isacin silmistä, että hän epäili halukuuttani käymälässä käymiseen, mutta Iona vain huokaisi ja neuvoi, että vessa olisi eteisen käytävän päädyssä, hänen ja Wendyn huoneiden välissä. Sitten minä katosin kiittäen hänen osoittamaansa suuntaan samalla kun Isac ja Iona kapusivat narisevat portaat ylös Gildan huoneeseen.

Vaikka tämä hökkeli ei ollutkaan iso ja monimutkainen rakennus, piirsin siitä silti itselleni myöhemmin kuvan murhataulua varten. Alakerrassa oli keittiö ja pieni olohuone, samoin myös Wendyn ja Ionan makuuhuoneet ja kylpyhuone. Yläkerrassa oli pienen aulan lisäksi vain Veeran ja Gildan kammarit. Tiesin nyt melko tarkasti, mikä huone kuului kenellekin, kunhan vain varmistaisin

Wendyn ja Ionan huoneiden tarkat sijainnit, sillä vessassa käymisen sijasta aioin tietysti käyttää aikani Ionan tavaroitten tonkimiseen.

Ja ei, en ollut unohtanut Isacin minulle pitämää puhetta taksissa. Miten se menikään, vähemmän kenttätyötä ja enemmän harmaita aivosoluja? Noh, Isacilta oli selvästi jäänyt huomaamatta vioittunut hiuskiharrin aiemmin, kun hän oli tutkinut Kultakutrin huoneen. Se yksistään riitti osoittamaan niin sanotun huolellisen kenttätyön merkityksen. Sitä paitsi, Iona ei vaikuttanut sellaiselta ihmiseltä, joka lörpöttelisi meille ilomielin synkeät salaisuutensa. Hänen huoneensa tutkiminen olisi paras ja nopein tapa ottaa hänestä selvää.

Vaikka maltillinen Hercule Poirot onkin suuri esikuvani, Sherlock Holmes ei ole turhaan kaikista tunnetuin salapoliisi. Ja Sherlock ei pelkää rynnätä kohti vaaroja ja nuuskia muiden asioita! Kuinka Sherlock olisi voinut päästä yksityisyyttään varjelevan Irene Adlerin kotiin kirjassa *Kuningas ja laulajatar*, ellei olisi naamioitunut kulkuriksi? Tai kuinka hän asetti itsensä vaaraan saadaakseen todisteen nerokkaasta murhatavasta *Kirjava nauha*-tapauksessa? Ei ollut vain yhtä oikeaa tapaa ratkaista mysteeriä, ja minun tapani ei ainakaan tulisi olemaan tylsä, se on varmaa!

Tehtävääni helpotti se, että yhdessäkään mökin ovesta – paitsi ulko-ovessa ja kylpyhuoneessa – ei ollut lukkoja. Kun saavuin käytävän päähän, ensimmäinen huone johon kurkistin sisälle kuului selvästi Wendylle: seinillä oli revenneitä julisteita värikästukkaisista ja tatuoiduista laulajista, yöpöydällä oli paljon lävistyskoruja ja pinssi, jossa oli Namumaan logo. Tietysti mieleni teki tutkia Wendynkin tavarat, mutta minulla oli jo joitakin tietoja hänestä, joten nyt pitäisi keskittyä vuorostaan Ionaan.

Suljin siis Wendyn kammarin oven, kävelin vessan ohi ja livahdin sisälle Ionan huoneeseen.

LUKU 21

Iona vaikutti niin tiukkapipoiselta, että oletin hänen huoneensa kuvastavan hänen olemustaan: siisti, tyylikäs ja minimalistinen. Siksi luulinkin hetken ajan kävelleeni sisään väärään makuukammariin, kun minua vastassa oli heti ensimmäisenä valtava pyykkivuori ja petaamaton sänky. Kirjoituspöydän päällä oli kuitenkin kaiken muun keskellä kirjekuori, jossa luki Ionan nimi, eli olin oletettavasti oikeassa paikassa. Kuori oli jo avattu ja sieltä pilkotti puoliksi ulkona tulostettu valokuva.

Kiitos kun teitte päivästä ikimuistaisen! valokuvan alalaidassa luki. Kuvassa poseerasi puutarhassa kaunis morsian leveästi hymyillen. Hänen takanaan oli ruusupuska ja jonkinlainen vaja sekä paljon puista roikkuvia paperilyhtyjä. Morsiamen molemmilla puolilla seisoivat esiliinaan ja vaaleanviolettiin teepaitaan sonnustautuneet naiset. Tunnistin toisen heistä heti Ionaksi.

Mitä Isac olikaan sanonut? Että Iona työskenteli pito- palveluyrityksessä ja oli ollut hoitamassa hääjuhlia ilta ennen Gildan myrkytystä? Nämä kai olivat juuri ne häät, ja tyytyväinen morsian oli lähettänyt kiitoskortit juhlien järjestäjille. Otin puhelimellani kortista valokuvan ihan varmuuden varalta. Minun pitäisi tutkia vielä koko muu huone. Se oli helpommin sanottu kuin tehty, sillä koko paikka oli niin sotkuinen etten tiennyt mistä olisin aloittanut.

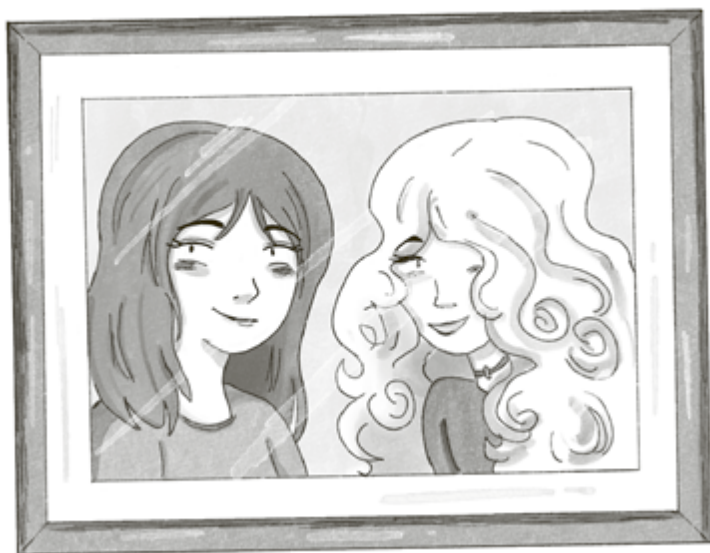
”Ainakaan minun ei tarvitse pelätä jättäväni tänne jälkiä käynnistäni”, mumisin, sillä Iona ei mitenkään voinut olla perillä siitä, minne hän oli minkäkin roskan aikanaan viskannut.

Kuinka kauan ihmiset yleensä käyttävät aikaa vessassa? Viisi minuuttia? Olin ollut poissa jo melkein puolet siitä, joten kohta pitäisi palata takaisin. Koska pyykkikasa ja ruttuiset lakanat eivät todennäköisesti tarjoaisi minulle mitään tärkeää tietoa, päätin keskittyä Ionan kirjoituspöydän tonkimiseen. Se sentään oli jonkinlaisessa järjestyksessä, sillä yksi paperikasa vaikutti olevan laskuja ja palkkakuitteja, toinen oli epätasainen pino keittokirjoja ja kolmas pinkka näytti sisältävän kaikkea muuta sekalaista.

Keskityin sekalaisten papereiden nivaskaan ja löysin sieltä vanhoja joulukortteja, aikakauslehtiä, ostoslistoja, kuponkeja, kuitteja ... Eli siis kaikenlaista, mikä olisi voinut olla kiinnostavaa, mikäli minulla olisi ollut enemmän kuin pari minuuttia aikaa tutkia huonetta. Räpsin puhelimellani kuvia satunnaisista lapuista, jolla arvelin olevan mitään arvoa, mutta se oli kuin olisi yrittänyt löytää suolakidettä sokeriastiasta: hidasta ja lähes mahdotonta.

Olin jo aikeissa luovuttaa, kun huomasin jonkin pilkistävän paperipinon takaa. Se oli pieni valokuvakehys, jonka kullanväriset reunat olivat ajan tummentamat. Otin sen varovasti käsiini ja tunnistin valokuvan kaksi teinityttöä heti.

”Iona ja ... Kultakutri!” haukoin henkeäni ja läimäisin sitten käden suuni eteen. Minun piti olla varovainen, koska

tämän hökkelin seinät eivät voineet olla niin paksut etteikö alakerran ääniä voisi kuulua jopa yläkertaan asti. Reaktioni oli kuitenkin ymmärrettävä, sillä valokuva oli monessakin mielessä erikoinen löytö.

Kääntelin kehystä nopeasti puolelta toiselle, mutta siinä ei näkynyt vuosilukua tai mitään muutakaan tekstiä. Arvioin kuitenkin, että Iona näytti kuvassa noin 15-vuotiaalta, eli kuva oli ainakin kymmenen vuotta vanha. Hänellä oli samanlaiset suklaanruskeat hiukset kuin nytkin, mutta paljon enemmän meikkiä kasvoillaan. Kuvassa hän hymyili ujosti, mutta vaikutti onnelliselta. Onnelliselta vaikutti myös hänen vieressään hymyilevä kultahiuksinen Gilda.

Hänen kasvonsa olivat myös vahvasti meikatut ja osittain valtavien kiharoiden peitossa, mutta hänet oli helppo tunnistaa Kultakutriksi.

Tiesin jo, että Iona oli käynyt nuorena samaa koulua Gildan kanssa, mutta ei ollut omien sanojensa mukaan ollut tämän kanssa enempää kuin vain hyvänpäivätuttu. Minulla oli paljon niin sanottuja hyvänpäivätuttuja entisestä koulustani Koreilevasta Kurjesta ja siksi tiesin, ettei kukaan ota valokuvaa sellaisen ihmisen kanssa, joka on vain *yksi kasvo muiden joukossa*. Kaverikuvia ottivat vain kaverit, ja erityisesti vain parhaimmat ystävykset kehystivät ne ja pitivät niitä esillä huoneessa vuosienkin jälkeen. Vaikutti siis siltä, että Gildalla ja Ionalla olikin paljon enemmän yhteistä menneisyyttä kuin Iona oli antanut ymmärtää.

Tietysti myös Wendy oli poseerannut Namumaan pukuhuoneen oveen teipatussa kuvassa iloisesti Gildan kanssa. Mutta tuskinpa olisin löytänyt samaa kuvaa kehystettynä hänen huoneestaan.

Nyt olin kuitenkin ollut poissa aivan liian kauan. Kuulin jo, miten Isac ja Iona kävelivät narisevia portaita alas. Nappasin nopean kuvan valokuvasta puhelimellani ja yritin asettaa kehysten takaisin paperipinon taakse niin hyvin kuin osasin. Sitten otin jalat alleni ja pujahdin ulos Ionan

huoneesta ja vikkellästi sisälle vessaan. Vedin vessanpöntön ja valutin hetken vettä käsienpesualtaan hanasta. Tämän jälkeen kävelin eteiseen toisten luokse ja yritin näyttää mahdollisimman nololta.

”Sori, olen juonut tänään liikaa mehua”, valehtelin, mutta Isac ja Iona eivät näyttäneet kaipaavan selitystä pitkälle viipymiselleni. Isac oli hyvin mielteliäs ja Ionan kasvoilta ei voinut tuttuun tapaan lukea mitään selkeää ilmettä. Ennen kuin ehdin kysyä, mitä oli meneillään, Isac ilmoitti että me lähtisimme kotiin.

”Voitte siinä tapauksessa ottaa tämän mukaanne”, Iona sanoi ennen kuin ennätimme ulko-ovelle ja osoitti eteisen lattialla olevaa pakettia. ”Se tuli tänä aamuna Veeralle, mutta on ilmeisesti tarkoitettu sinulle. Se sisältää teetä tai jotakin, varmaankin niitä tulevia markkinoita varten?”

Isac nosti kevyehkön paketin syliinsä ja nuuhkaisi sitä. ”Yh, ne ovat varmasti ne teemaut, joita joudun juomaan lauantain syysmarkkinoilla... Onneksi Veera ei ehtinyt nähdä pakettia, muutoin hän olisi tullut käymään ja nähnyt mur- eikun siis, *krö-höm!* Mu-muutoin hän olisi taas valittanut minulle postin sähellyksestä. Kiitos kovasti ja anteeksi vaiva!”

”Tapahtuiko siellä yläkerrassa jotakin?” kysyin, kun istuimme taksissa matkalla kotiin. Isac avasi suunsa, muttei

sanonut mitään. Hän näytti etsivän oikeita sanoja, mutta sitten hän sai viestin puhelimeensa.

”Se on Juliukselta”, Isac sanoi ilme synkkänä. ”Hän odottaa meitä kotona. Eikä hänellä ole kuulemma hyviä uutisia.”

LUKU 22

Kun taksi ajoi kerrostalomme eteen, Julius istui odottamassa meitä pääoven portailla vakavan oloisena. Jeremias oli lähtenyt käymään kaupassa, joten kukaan ei ollut kotona päästämässä häntä sisälle. Kun olimme kaikki kolme lopulta olohuoneessa, Isac selitti minulle vihdoinkin ja viimein, mistä oli oikein kyse.

”Minun pitää kertoa sinulle aluksi pari juttua”, hän aloitti kun istuimme alas. ”Pyysin Juliusta tutkimaan puolestani yhtä asiaa, koska toimittajana hänellä oli siihen paremmat kontaktit kuin minulla. Minulla oli ikävä aavistus ja näyttää siltä, että olen valitettavasti ollut jossakin mielessä oikeassa.”

Julius nyökkäili vahvistukseksi Isacin vieressä, mutta minä olin yhä ihan pihalla siitä, mistä me oikein puhuimme.

”Mitä asiaa sitten tutkit?” kysyin Juliukselta, mutta muistin sitten Isacin jo vihjanneen minulle jotain siitä

eilen. ”Se liittyy siihen, että Veera ja Gilda tunsivat toisensa jo ennen kuin heistä tuli kämppäkavereita, eikö niin?”

Isac ja Julius nyökkäsivät yhtä aikaa. Isac kertoi, että hänen oli onnistunut selvittää, että Veera ja Gilda asuivat lapsuudessaan naapurikaupungeissa. Se saattoi merkitä sitä, että heillä oli mahdollisuus ainakin teoriassa tutustua toisiinsa jotakin kautta.

”Lähdin siis tutkimaan, olisiko heidän välillään jokin yhteys”, Isac jatkoi selittämistä. ”Se oli todella helppoa, minun tarvitsi vain etsiä heidän molempien nimet netistä ja katsoa, mainittaisiinko sekä Veera että neiti Locke yhdessä missään. Löysin vanhan urheiluseuran nettisivun, johon oli kerätty kaikkien niiden osanottajien nimet, jotka osallistuivat viisitoista vuotta sitten järjestettyihin maastajuoksukisoihin. Veera ja neiti Locke olivat molemmat 11-vuotiaiden sarjassa.”

”Juoksutapahtuma järjestettiin kaupunkien välillä osana urheiluseurojen ystävyystapahtumaa”, Julius täsmensi, mutta minä en vieläkään ymmärtänyt miten tämä kaikki voisi johtaa huonoihin uutisiin.

”Selvä”, tokaisin. ”Veera ja Gilda ottivat osaa samaan juoksukilpailuun, kun olivat minun ikäisiäni. Mutta mitä se todistaa?”

Isac otti puhelimensa esille ja näytti minulle ruudulta sumeaa, huonosti skannattua sanomalehtiartikkelia. Tekstiä oli lähes mahdoton lukea, mutta artikkelin yhteydessä olevasta valokuvasta saattoi erottaa metsän ja ihmisjoukon puuhaamassa jotain sen edustalla.

”Nuori tyttö pelasti kaivoon pudonneen kilpasisarensa”, siristin silmiäni, kun luin sumeasti näkyvän kuvatekstin. ”Miten tämä liittyy Veeraan ja Gildaan?”

”Tämä artikkeli ilmestyi yhdessä paikallislehdessä viisitoista vuotta sitten, päivä sen jälkeen, kun juoksukilpailut oli pidetty”, Isac sanoi ja kertoi, että monet kirjastot arkis-

toivat vanhoja juttuja verkkoon, mutta valitettavasti eivät aina kovin huolellisesti. Koska Isacin löytämän artikkelin versiota oli mahdoton lukea, hän oli pyytänyt Juliusta avukseen.

”Valitettavasti kirjasto, joka oli skannannut artikkelin, oli jo ehtinyt hävittää kaikki vanhat paperilehtensä” Julius huokaisi, mutta otti sitten laukustaan esiin kellastuneen, kasaan taitetun sanomalehden. ”Sain kuitenkin selville, kuka toimittaja oli jutun aikanaan kirjoittanut ja onnistuinkin lainaamaan hänen omasta kokoelmastaan alkuperäisen lehden.”

Samalla kun Julius taitteli vanhaa sanomalehteä huolellisesti auki olohuoneen sohvapöydälle, hän tarinoi siitä miten oli päässyt tapaamaan nyt jo eläköitynyttä jutun kirjoittajaa, toimittaja Kitty Summeria. Rouva Summer säilytti kappaleen jokaista lehteä, jossa oli julkaistu jokin hänen jutuistaan, ja asui onneksi lyhyen junamatkan päässä.

Kuuntelin Juliuksen puhetta vain puolella korvalla, sillä en malttanut odottaa hänen kääntävän hauraita sivuja siihen kohtaan, jonka me kaikki halusimme palavasti nähdä. Lopulta artikkeli komeili silmiemme edessä helposti luettavassa muodossa, mutta katsoin aluksi valokuvaa. Ihmisjoukko seisoi jonkin pienen kivisen rakennelman, todennäköisesti siis kaivon ympärillä, ja sieltä nostettiin ylös

suurinpiirtein minun ikäistäni lasta. Ryhmä aikuisia parveili pelastusjoukon vieressä valmiina auttamaan, mutta kuvan reunalla oli toinenkin juoksuasuun sonnustautunut, lyhyttukkainen tyttö.

Seuraavaksi luin kuvan alla olevan lyhyen artikkelin, joka ei tosin kertonut juuri mitään kuvatekstiä enempää. Maastajuoksukilpailun aikana yksi tyttö oli eksynyt reitiltä ja pudonnut metsään kauan sitten unohtuneeseen kaivoon. Avun paikalle oli hälyttänyt toinen kilpailussa mukana ollut lapsi, joka oli juossut hakemaan aikuisia kaivolle. Nopea toiminta oli tärkeää, koska kaivoon pudonnut tyttö oli lyönyt pänsä pahasti ja kylmä vesi olisi pian jäädyttänyt hänet hengiltä.

”Okei”, nielaisin ja katsoin sitten Isacia. ”Miten tämä muka mielestäsi liittyy Veeraan ja Kultakutriin? Eihän jutussa mainita, että juuri jompikumpi heistä olisi pudonnut kaivoon ja tuosta valokuvasta on vaikea sanoa mitään.”

Yritin kuulostaa puhuessani vakuuttavalta, mutta ääneni tärisi silti hieman. Valokuvasta ei erottanut selvästi kenenkään kasvoja, mutta kaivosta pelastetulla työllä oli pitkät, vaaleat hiukset.

”Minulle tuli aluksi vain paha aavistus”, Isac aloitti, mutta sitten Julius keskeytti hänet laskemalla käden Isacin olalle.

”Rouva Summer muisti sen päivän hyvin”, Julius sanoi.
”Hän vahvisti, että tapaukseen liittyneiden tyttöjen nimet olivat Gilda Locke ja Veera Orsi, mutta rouva oli jättänyt nimet pois artikkelista suojellakseen lasten yksityisyyttä.”

”No selvä, Gilda putosi siis kaivoon ja Veera haki paikalle apua. Mitä ihmeellistä siinä on?” kysyin ja ääneni värisi yhä. Isac ei tiennyt vielä sen enempää kuin minäkään, mutta hän selvästi varautui johonkin todella järkyttävään paljastukseen.

”Rouva Summer oli paikalla, kun Gilda nostettiin ylös kaivosta ja kannettiin ambulanssiin”, Julius sanoi ääni matalana. ”Hän muisti, miten Gilda näki Veeran seisovan pelastusjoukon vieressä, osoitti tätä sormellaan ja huusi *sinä työnsit minut sinne! Sinä työnsit minut!*”

LUKU 23

Korvissani humisi. Huminan keskeltä kuulin Isacin huokailevan, että tämä ei ollut hyvä juttu. Julius vastasi jotain, mutta en enää kuullut häntä. Lopulta ainoa keino päästä eroon aivojani ja korviani tukkivasta huminasta oli huutaminen.

”Eihän tämä todista mitään!” kiljuin ja huitaisin sanomalehden lattialle. Julius kiirehti paperikasan luokse kuin se olisi ollut jotakin särkyvää ja vain ihmeen kaupalla selvinnyt pudotuksesta ehjänä kappaleena.

”Veerahan sanoi, että Gilda on aina ollut valehtelija”, jatkoin huutamista. ”Tätä hän siis tarkoitti, Gilda syytti omasta typerästä onnettomuudestaan Veeraa. Et voi oikeasti epäillä, että Veera olisi yksitoistavuotiaana yrittänyt vahingoittaa Gilda!”

”Rauhoitutaan nyt”, Isac sanoi, mutta kuulosti itse kaikkea muuta kuin rauhalliselta. ”Ei se tietenkään tarkoita, että Veera on syyllinen. Mutta sille täytyy olla jokin

syy, miksi Veera ei kertonut meille tunteneensa neiti Locken jo lapsuudessaan. Ja sitten on vielä se tämänpäiväinen...”

”Mikä tämänpäiväinen?” kysyin, ja myös Julius näytti siltä, ettei tajunnut mistä Isac oikein puhui. Isac vilkuili meitä molempia ja alkoi haroa hermostuneena tukkaansa.

”No, minä kävin tutkimassa vielä uudelleen neiti Locken huoneen silloin, kun sinä menit vessaan”, Isac aloitti.

”Ja löysit sieltä jotain, vai?” tivasin, mutta Isac pudisti päätään.

”En neiti Locken huoneesta”, hän aloitti. ”Se oli Veeran huoneessa ... tai paremminkin, Veeran huoneen ovesa. Ovenkahvassa oli pieni, mutta silti selkeä violetti tahra...”

Isac sanoi viimeiset sanat matalalla ja hiljaisella äänellä, mutta silti ne kaikuivat korvissani kuin huuto.

”Etkös sinä sanonut aiemmin, että se myrkky, ketunpähkinäuute, värjää asioita violetiksi?” Julius kysyi eikä tuntunut tajuavan Isacin sanojen koko merkitystä. Minulle kaikki oli kuitenkin selvää kuin kirkas vesi.

”Ei se välttämättä ole ketunpähkinäuutetta!” kiljuin. ”Ja vaikka olisikin, ei se tarkoita että Veera olisi myrkyttäjä! Kuka tahansa olisi voinut tipauttaa pisaran myrkkyä hänen oveensa!”

”Olen kanssasi samaa mieltä”, Isac aloitti, mutta ei kuulostanut siltä kuin olisi yhtä varma Veeran syyttömyydestä kuin minä. ”Mutta se tahra nyt kuitenkin oli Veeran ovelta. Se oli vain pienen pieni pisara ja huomasin sen ihan sattumalta samalla kun neiti Brun kertoi minulle miten oli löytänyt neiti Locken vioittuneen hiuskihartimen siivotessaan. Satuin vain vilkaisemaan Veeran oven suuntaan ja... niin...”

”Mutta on paljon muutakin, mitä et vielä tiedä!” huusin. Päätin, että Isacin oli aika kuulla minun tekemistäni tutkimuksista ja kaikesta siitä, mitä olin löytänyt Ionasta ja Wendystä. ”Tulkaa huoneeseeni, niin näytän!”

Juoksin edeltä makuukammariini. Otin puhelimen esiin taskustani ja huomasin pahaksi onnekseni akun loppuneen. Unohdin aina laittaa sen lataukseen ja aloin heti etsiä laturia, jonka tapasin myös hukata milloin mihinkin. Pyörin huoneessani kuin hurrikaani tavaroitani heitellen, kun Isac ja Julius liittyivät seuraani.

”Rauhoitu, Olivia!” Isac komensi jo ties kuinka monennen kerran. ”Käymme kyllä sinunkin tutkimuksesi läpi, mutta älä innostu liikaa mistään sellaisesta, mistä et voi olla varma. Muista, mitä Hercule Poirot on sanonut: Mielikuvitus on hyvä palvelija, mutta huono isäntä.”

Ärsyynnyin aina, kun Isac käytti lempietsivieni lausahduksia minua vastaan. Onneksi tätäkin peliä osasi pelata kaksi.

”Poirot on myös sanonut, että paha perii salapoliisin, joka sanoo etteivät tietyt yksityiskohdat ole tärkeitä”, sanoin ja jatkoin: ”Ja että on viisasta epäillä kaikkia kunnes loogisesti toisin todistetaan!”

”Enhän minä ole jättämässä ketään epäilysten ulkopuolelle”, Isac valitti ja laittoi sitten kätensä rinnalleen. ”En ole koskaan tehnyt moista, minulle on ammattiylpeys tutkia läpikotaisin jokaisen epäillyn historia ennen kuin voin sanoa varmasti että ei, hän on syytön tai syyllinen!”

”Sanoit jo tutkineesi huolellisesti Gildan huoneen, mutta et huomannut edes peukaloitua hiuskiharrinta!” sanoin ja Isac oli avaamassa suutaan, mutta silloin huusin: ”Suklaarasia!”

Isac nyrpisti minulle nenäänsä. Hän inhosi sitä, kun mainitsin suklaarasian, mutta tiesi kyllä etten tekisi niin ilman hyvää syytä.

”Suklaarasia?” Julius toisti ja käännyimme Isacin kanssa molemmat katsomaan häntä.

Olin aikeissa selittää, että sanoimme Isacin kanssa toisillemme sanan *suklaarasia* aina silloin, kun toinen meistä (eli siis lähes aina Isac) oli käymässä liian omahyväiseksi

ja ylpeäksi. Hercule Poirot oli nimittäin itse pyytänyt ystäväänsä Arthur Hastingsia sanomaan sanan hänelle vastaavissa tilanteissa, sillä *suklaarasia* muistutti Poirotia yhdestä harvoista tapauksista, jonka ratkaisussa hän oli epäonnistunut.

”Ei, anna kun arvaan”, Julius sanoi ennen kuin ehdin avata suutani. ”Tämä on taas joku niistä kirjojen hahmoista, joista te aina puhutte, eikös? Rouva Suklaarasia, joka kohtasi loppunsa, kun herra Kuppikakku istui hänen päälleen, haha!”

Julius nauroi hetken omalle vitsilleen, mutta se ei huvittanut minua tai Isacia.

”Muistuta, että lainaan sinulle joku päivä muutaman dekkarin luettavaksi”, Isac sanoi ja nojasi väsyneen oloisena kirjoituspöytäni.

”Suklaarasia ei ole nyt tärkeä”, sanoin ja aloin heitellä tyynyjä, kirjoja ja pehmoleluja pois sänkyini päältä. ”Mutta minulla on puhelimestani kuva, joka teidän pitää nähdä! Äh, missä se tyhmä laturi on?”

”Missä näit sen viimeksi?” Julius yritti auttaa ja kurkisti sänkyini alle.

”No jossain täällä”, tiuskaisin ja jatkoin tavaroiden heittelyä, kunnes luovutin. ”Ei sitä nyt löydy. Isac, voinko lainata sinulta? Isac?”

Käännyimme Juliuksen kanssa ympäri, mutta emme nähneet Isacia. Tai paremminkin, emme nähneet Isacia enää nojailemassa kirjoituspöytäni, mutta hänen kenkensä pilkistivät pöydänkulmani takaa.

Isac makasi lattialla liikkumattomana.

LUKU 24

Vaikka teimme mitä, emme saaneet Isacia palaamaan tajuihinsa. Julius oli jo soittamassa ambulanssia, mutta sillä hetkellä Jeremias tuli kaupasta kotiin ja käskin hänet apuun.

”Kaikki hyvin, Olivia”, Jeremias sanoi rauhallisella äänellään, kun oli hetken ajan tutkinut Isacia. ”Hän vain nukkuu sikeästi.”

Jeremias kantoi Isacin tämän omaan makuuhuoneeseen. Isac oli pitkä, mutta Jeremias oli häntäkin pidempi ja paljon riuskempi, vaikka olikin varmasti jo yli viisikymmentävuotias. Kotiapulaisemme tyyneys sai myös minut ja Juliuksen olemaan panikoimatta, ja lopulta me kaikki kolme katselimme hiljaa miten Isac kuorsasi tyytyväisenä sängyssään.

”Hän nukahti ihan yllättäen”, selitin Jeremiakselle. ”Kaatui maahan suorilta jaloilta yks kaks!”

”Ottiko hän kenties unilääkettä?” Jeremias kysyi ja minä vilkaisin Juliusta, joka kohautti harteitaan. Sitten

mieleeni hiipi kauhea epäily ja ryntäsin takaisin omaan huoneeseeni. Kirjoituspöydälläni olevista kolmesta keltaisesta hunajamakeisesta jäljellä oli enää kaksi.

”Hän söi hunajakarkin!” huusin samalla kun juoksin takaisin Isacin huoneeseen. ”Tai siis, ne eivät varmasti olekaan hunajakarkkeja, vaan unilääkettä!”

Selitin Jeremiakselle ja Juliukselle, että olin löytänyt karkit Wendyn laukusta ja että hänellä oli ollut niitä mukanaan useampi pussillinen.

”Meidän olisi viisainta odottaa, että Isac herää”, Jeremias sanoi. ”Siinä voi tosin mennä useampi tunti.”

”Entä jos hän ei herää?” kysyin lähes kuiskaten, sillä en voinut olla ajattelematta Gildaa, joka makasi nyt sairaalassa ja olisi tajuton ehkä jopa ikuisesti. Kävisikö Isacille samoin?

”Hän herää kyllä”, Jeremias lohdutti minua. ”Luota minuun.”

Minä luotin aina Jeremiakseen. Päätin kuitenkin istua ihan varmuuden varalta vaikka koko loppupäivän Isacin vuoteen vierellä ja Julius teki samoin. Toin meille huoneestani kaikki dekkarit, joissa puhuttiin myrkyistä. Annoin Juliukselle Sherlock Holmes -tarinan *Paholaisen jalka*. Itse nappasin käteeni Agatha Christien *Kuolema ilmoittaa lehdessä* ja aloin lukea. Istuimme hiljaa ainakin tunnin, kunnes kuulin Juliuksen yskähtävän.

”Öh, tuota”, hän sanoi. ”Ei pahalla, mutta nämä tarinat ovat fiktiota.”

”Entä sitten”, kohautin olkiani ja Julius vääntelehti tuolissaan kiusaantuneena.

”No siis kun ... Miten keksityistä tarinoista voisi muka olla apua, kun tutkitaan oikeita myrkkijä?”

Suljin kirjani ja katsoin Juliusta tiukasti silmiin, jotta hän varmasti ymmärtäisi seuraavat sanani:

”Me emme hae valmiita vastauksia, vaan inspiraatiota. Oivalluksia, jotka auttavat meitä eteenpäin. Kirjailija Arthur Conan Doyle oli lääkäri ja Agatha Christie työskenteli farmaseuttina, he tunsivat myrkyt hyvin. Vaikka heidän tarinansa ovat keksittyjä, he ammensivat niihin aineksia todellisesta elämästä. Joskus keksitty tarina voi olla paljon todellisempi kuin mikään todellinen tapahtuma.”

Avasin kirjani uudestaan ja peitin sillä Juliuksen äimistyneen naaman näkyvistä.

”Lapseksi sinä tosiaan sanot todella syvällisiä asioita joskus”, hän huokaisi.

”Ehkä sinä et vain ole kuunnellut tarpeeksi lapsia”, vastasin ja kuulin Juliuksen naurahtavan. Ja pienen naurun perään kuului heti kummallista muminaa.

”Hmmm ... Jo ... Jo ...”

Hyppäsimme molemmat ylös tuoleiltamme ja nojau-
duimme Isacin lähelle. Hän käänteli päätään levottomana
ja mutisi jotain epäselvää.

”Yrittääkö hän sanoa jotain?” Julius kysyi ja pidätimme
molemmat hengitystämme kuullaksemme paremmin.

”Minusta kuulostaa siltä, kuin hän yrittäisi sanoa sinun
nimesi”, vastasin ja Julius tarttui Isacia hellästi kädestä.

”Öh, olen tässä”, toimittaja sanoi kömpelösti.

”Mi-minä... minun pitää tunnustaa sinulle jotakin...”
Isac jatkoi mumisemista.

”Niin?” Julius kysyi ja näytti päästä varpaisiin jännit-
tyneeltä.

”Meidän pitää... meidän pitää puhua... Johannes...”

Minä kohotin kulmiani hämmästyneenä, emme me
tunteneet ketään Johannesta. Julius puolestaan vaikutti
tyrmistyneeltä, lähes loukkaantuneelta.

”Kuka kumma on Johannes?” hän kysyi minulta syyt-
täväällä äänellä.

”En tiedä”, vastasin päätäni pudistellen. Vasta myöhem-
min muistin, että Isac oli kerran auttanut yhtä Johannes-
nimistä rikasta perijää Saksassa ja jokin siinä vaivasi yhä
hänen mieltään. Tämä oli juuri yksi niistä tapauksista,
joista Isac näki usein painajaisia, mutta kieltäytyi kerto-
masta minulle koko tarinaa.

”Hmmm...”, Isac avasi silmänsä. ”Mitä tapahtui? Nukahdinko minä?”

”Söitkö sinä pöydältäni keltaisen karkin?” kysyin ja Isac huokasi turhautuneena.

”Älä hermostu, ostan sinulle lisää karkkeja”, hän sanoi ja näki sitten Juliuksen. ”Ai, olet yhä täällä?”

”Oletko pettynyt, kun se olenkin minä eikä Johannes?” Julius sanoi ja sai Isacin silmät lähes pullistumaan ulos päästä.

”Häh? Mistä sinä oikein puhut?!” Isac huusi, mutta minä huusin hänen jälkeensä vielä lujempaa:

”Ei tuo ole nyt tärkeää! Tärkeää on se, että vein Wendy laukusta kummallisia karkkeja ja sinä söit niistä yhden ja selvisi, että ne eivät ole karkkeja vaan unilääkkeitä!”

Isac katsoi minua silmät lautasen kokoisina, mutta ei ehtinyt sanoa mitään ennen kuin Jeremias käveli huoneeseen tuoden mukanaan kuumaa kaakaota.

”Täällä onkin jo herätty”, hän sanoi aivan kuin ei olisi kuullut meidän huutavan toisillemme kurkku suorana. ”Saako olla kaakaota?”

Julius sopersi jotain siitä, että hänellä oli hella jäänyt auki ja vesihana päälle ja oli jo aika lähteä kotiin. Hän marssi ulos huoneesta ja hetken päästä kuulimme asunnon

oven aukeavan ja pamahtavan kiinni. Isac huokaisi syvään ja rojahti takaisin makuuasentoon sängylleen.

”Tulipas tästä sotku”, hän sanoi otsaansa hieroen.

”Aika typerää, että hän on mustasukkainen siitä, että hoit jonkun toisen miehen nimeä unissasi”, sanoin ja Isacin kalpea naama valahti punaiseksi.

”Voidaanko puhua tästä kaikesta myöhemmin, Olivia?” hän kysyi ja kuulosti rättiväsyneeltä. ”Minun pitää vähän levätä...”

”Juurihan sinä nukuit ainakin tunnin!” väitin vastaan, mutta Jeremias selitti minulle, että unilääkkeiden avulla nukuttu uni ei ollut yhtä virkistävää kuin luonnollinen lepo, ja oli ihan järkevää, että Isac ottaisi rauhallisesti loppupäivän.

”Ei, ei loppupäivää”, Isac pudisti päätään. ”Vain pari tuntia, sitten me teemme listan kaikista tähän asti ilmenneistä seikoista!”

LUKU 25

Keskiviikkoillan päätteeksi minä ja Isac kiinnitimme murhatauluun seuraavan listan:

Kultakutrin tapauksessa esiin tulleet seikat:

1. Wendy Kumagailla on hallussaan hunajakarkkeja, jotka ovat oikeasti vahvaa unilääkettä.
2. Jostakin syystä Wendy Kumagai ja Gilda Locke eivät ole työskennelleet enää pariin viikkoon samoissa työvuoroissa Namumaassa, vaikka heidän oli tarkoitus.
3. Iona Brun ja Gilda Locke olivat Iona Brunin huoneesta löytyneen valokuvan

perusteella hyvin läheisiä nuorina, vaikka Iona Brun on muuta väittänyt.

4. Veera Orsi on valehdellut, ettei tuntenut Gilda Lockea ennen kuin heistä tuli asuintovereita.
5. Gilda Locke syytti lapsena Veera Orsia siitä, että tämä olisi työntänyt hänet kaivoon kesken juoksukilpailun.
6. Joku talossa oleva oli peukaloinut Gilda Locken hiuskiharrinta, jotta se ylikuumenisi nopeammin.
7. Veera Orsin huoneen ovenkahvasta löytyi pieni violetti tahra, joka voi ehkä jossakin tapauksessa mutta ei varmasti olla lähtöisin ketunpähkinävuuteesta.

Heti torstaina aamulla Isac lähti viemään kahta jäljellä olevaa unilääke-hunajakarkkia jonnekin testattavaksi ja toivoi saavansa pian selville, mitä ainetta karamellit tarkalleen

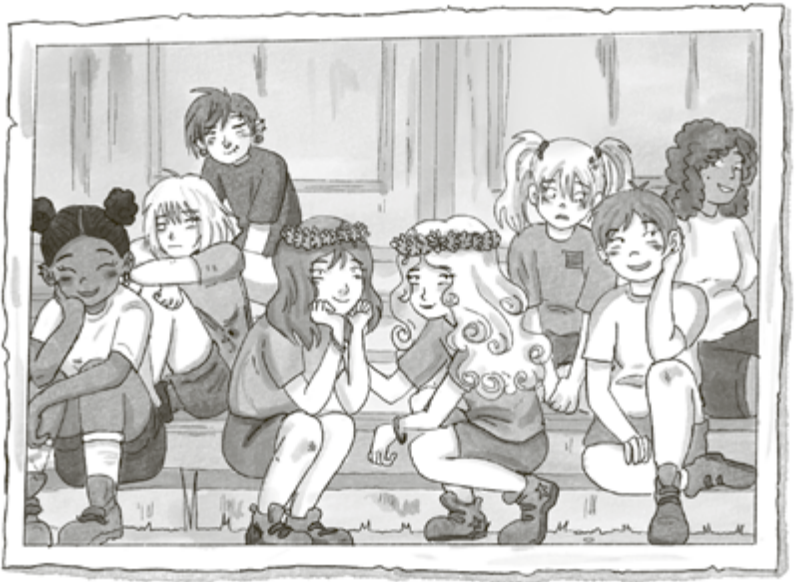
ottaen sisälsivät. Samaan aikaan minä istuin jälleen keran olohuoneemme opiskelunurkassa kuuntelemassa neiti Moranin puukenkien kopinaa ja vaikertavaa ääntä.

Kello oli kohta kolme. Opettajani istui minua vastapäätä ja tenttasi minulta historian läksyjä. Aina, kun hän ei katsonut minua kohti, näppäilin varovasti puhelintani, joka lepäsi jalkojeni päällä puoliksi piilossa pöydän alla.

”No, Olivia? Etkö muka tiedä, kuka oli Rooman diktaattori?”

”No en tiedä”, huokaisin ja vilkaisin taas puhelintani. Olin lounastunnilla tehnyt omia tutkimuksiani netissä enkä millään malttanut jättää niitä kesken lopun koulupäivän ajaksi.

Muistin nimittäin, mitä Isac oli eilen sanonut kaiken muun kertomansa ohessa: että hän oli keksinyt yhteyden Veeran ja Gildan välillä vain yksinkertaisesti etsimällä heitä heidän nimillään internetistä. Minä voisin siis tehdä saman Ionan ja Gildan kohdalla. Ajattelin löytäväni mahdollisesti lisää todisteita heidän ystävyystään, enkä joutunut pettymään. Sopivia hakutuloksia oli vain yksi, mutta se oli oikea kultakaivos. Joku oli viisi vuotta sitten ladannut sosiaaliseen mediaan vanhan valokuvan, joka oli otettu koulun kesäleiriltä. Siinä joukko teini-ikäisiä istui jonkin rakennuksen portailla ja Iona ja Gilda olivat heti

kuvan keskellä. Mikä parasta, saatoinkin lukea kuvaan jätettyjä kommentteja ilman, että minun tarvitsi itse luoda käyttäjää sivulle.

Tämä löytyi muutossa. Aivan kauheaa haikeus iski, you know why. Tägätkää ihmisiä tähän, en muista kaikkia itse, kuvan lataaja oli kirjoittanut ja joku toinen oli maininnut Ionan ja Gildan nimet kommentteissa. Sieltä löytyi tosin paljon muutakin kiinnostavaa, kunhan vain saisin lukea rauhassa.

”Gaius Julius Caesar”, neiti Moranin ääni tunkeutui korviini ja häiritsi keskittymistäni.

”Sinun piti lukea hänestä historian kotitehtävässäsä. Unohditko?”

Typerän Julius Caesarin mainitseminen sai ajatukseni vain harhautumaan lisää. Ensinnäkin siksi, että miehellä oli sama nimi kuin toimittaja Juliuksella ja toiseksi koska Isac tilasi aina lounaaksi caesar-salaatin. Aloin miettiä, oliko Julius yhä vihainen Isacille siksi, että tämä oli sanonut unissaan jonkun toisen miehen nimen? Aikuiset pahastuivat ihan tyhmistä syistä.

”Olivia, kuuntele minua”, neiti Moran sanoi, ja mulkaisin häntä vihaisesti. ”Sinä et tule pärjäämään elämässä, ellet ota koulua tosissasi”, hän valitti ja en voinut olla irvistämättä. Kaikki Koreilevan Kurjen opettajat olivat hokeneet minulle jotain samansuuntaista, mutta omasta mielestäni pärjäsinkin elämässä oikein hyvin.

Itse asiassa, jos minun ei olisi pakko istua kuuntele-massa ärsyttävää opettajaani, olisin jo lukenut Gildan ja Ionan leirikuvaan jätetyistä kommenteista kaiken siitä, miksi niin moni oli lisännyt sanojensa loppuun särkyneen sydämen tai itkuemojin.

Rosa, oot aina muistoissa!

Näen vieläkin painajaisia siitä mitä tapahtui.

Lepää rauhassa Rosa.

Jotakin kamalaa siis tapahtui jollekin Rosa-nimiselle tytölle, mutta mitä? Se ei valitettavasti käynyt ilmi kommenteista, mutta jos saisin selville Rosan sukunimen, voisin ehkä alkaa etsiä tietoa itse –

Haukkamainen käsi nappasi puhelimen sylistäni aivan yllättäen.

”Hei!” huusin ja katsoin sitten neiti Morania silmiin. Hän piteli puhelintani ulottumattomissani ja tuijotti minua jäätävästi.

”Vai pelaat sinä puhelimella kesken oppitunnin”, hän tokaisi ja minä pyöräytin silmiäni.

”En minä mitään pelaa, vaan teen tutkimuksia!” selitin, mutta turhaan, sillä neiti Moranin kaltaiset ihmiset eivät kykene ymmärtämään sitä, mikä elämässä on oikeasti tärkeää.

”Ymmärrät kai, että minun on pakko kertoa tästä herra Icarukselle?” neiti Moran kysyi, ja siinä samassa minä kuulin avaimen kääntyvän asuntonne oven lukossa.

”Kerro sitten vaikka heti”, huokaisin, sillä vaikka Isac olisikin aluksi minulle kärttyinen, hän ymmärtäisi tilanteen lopulta. Sitten ovi avautui pamahtaen takanamme.

PAM!

Käännyimme neiti Moranin kanssa molemmat katsomaan, miten Isac seisoj naama punaisena ja hikisenä

oviaukossa ja läähätti. Hän oli ilmeisesti juossut rappukäytävän portaat ylös *suuren mielenliikutuksen vallassa*, kuten vanhoissa kirjoissa oli tapana sanoa.

”Se... Se on *laitonta!*” hän huusi ja pysähtyi sitten vetämään henkeä.

”Häiritsette oppituntia, herra Icarus”, neiti Moran sanoi, vaikka koulupäivä olikin ihan kohta ohi. Isac ei piitannut hänestä. Ystäväni naulitsi sinivihreät silmänsä minuun ja sai lopulta sanottua seuraavat sanansa.

”Se unilääke, se on äärimmäisen laitonta. Ja äärimmäisen vaarallista! Meidän pitää puhua neiti Kumagain kanssa niin pian kuin mahdollista!”

LUKU 26

Isac hyöri ja pyöri ympäri kotiamme sellaisella kiireellä, että onnistuin siinä hätäkässä nappaamaan puhelimeni takaisin neiti Moranilta. Isac soitti nopeasti Veeralle ja varmisti tältä, oliko Wendy juuri nyt kotona.

”Hyvä!” kuulin hänen huutavan. ”Pidä huolta siitä, että hän ei lähde minnekään, olen tulossa!”

Sitten Isac ryntäsi takaisin rappukäytävään ja minä juoksin hänen peräänsä. Neiti Moran sanoi jotain, mutta koulupäiväni olisi päättynyt joka tapauksessa minuutin tai kahden päästä. En ehtinyt edes laittaa kenkiä jalkaani, vaan nappasin ne vain mukaani ja solmin lenkkarit päästyämme taksiin.

”Menemmekö me takaisin Karhujen mökille?” kysyin ja Isac nyökkäsi. Vasta kun olimme ajaneet pois kotikadultamme, hän kääntyi katsomaan minua silmät pyöreinä.

”Olivia!” hän kirkaisi. ”Mitä sinä täällä teet? Sinullahan on vielä koulua!”

”No ei sitä ollut kauaa jäljellä”, vastasin. ”Ei ole enää mitään järkeä kääntyä takaisin. Kerro, mitä sait selville!”

”Se on monimutkainen juttu, lupaan kertoa kaiken myöhemmin”, Isac sanoi ja ennen kuin ehdin väittää vastaan hän jatkoi: ”Meidän pitää saada neiti Kumagai kertomaan meille niin pian kuin mahdollista totuus hunajakarkeista ja siitä, mitä hänen ja neiti Locken välillä on tapahtunut töissä. Jos emme tee sitä nyt, myöhemmin voi olla liian myöhäistä!”

Isac tekstaili puhelimellaan koko taksimatkan ajan enkä saanut hänestä mitään enempää irti.

Kun seisoimme jälleen jo ties kuinka monetta kertaa sillä viikolla pienen mökin edessä, Isac kokosi itsensä ennätysnopeasti ja koputti kylmän rauhallisesti oveen.

”Kukaan ei ole poistunut kotoa, oletan?” Isac kysyi Veeralta, joka tuli avaamaan meille oven.

”Me olemme kaikki täällä, paitsi Gilda tietysti, hänen voinnistaan ei ole uutta tietoa”, Veera vastasi. ”Mitä oikein on meneillään?”

”Selitän kaiken kohta”, Isac tyytyi sanomaan ja asteli määrätietoisesti Veeran ohi sisälle. Seurasin häntä ja huomasin sitten eteisessä Wendyn urheilukassin. Osoitin sitä Isacille ja hän nyökkäsi.

Kokoonnuimme kaikki olohuoneeseen. Vaikka Isac olikin halunnut nähdä vain Wendyn, myös Iona ja Veera liittyivät seuraamme. Talon kolme asukkaa ahtautuivat pienelle sohvalle istumaan ja kehottivat minua ja Isacia asetumaan nojatuoleihin. Isac halusi kuitenkin seistä, joten minäkään en aikunut istua.

”Onko herra salapoliisi tullut tänne suorittamaan kotietsinnän?” Wendy kysyi huvittuneena. Hän ei selvästikään ottanut tilannetta vakavasti. Ionan kasvot eivät taaskaan paljastaneet hänen tunteitaan ja Veera tuijotti Isacia kuin sanoakseen, että tällä parani olla hyvä syy tähän kaikkeen.

”Poliisi saattaa tehdä kotietsinnän myöhemmin, mutta minua kiinnostavat tällä hetkellä enemmän ne asiat, jotka olen jo löytänyt”, Isac vastasi dramaattisesti. Sitten hän alkoi kävellä ympäri huonetta, eli siis otti kaksi pitkää askelta vasemmalle ennen kuin hänen piti kääntyä takaisin oikealle, sillä olohuone ei ollut kovin iso.

”Te kaikki olette kertoneet minulle, että neiti Locke on valehtelija, mutta kukaan teistä ei ole myöskään puhunut totta”, Isac julisti, ja nyt jopa Wendyn kasvoilta hävisi huvittunut virne.

”Neiti Kumagai”, Isac jatkoi, ”te ja neiti Locke työskentelitte usein samoissa vuoroissa Namiskuukkelimaassa, eikös?”

”Olen jo kertonut, että minä ja Gilda tutustuimme toisiimme töissä”, Wendy vastasi ja oli muka keskittynyt raaputtamaan turkoosia kynsilakkaa pois peukalostaan.

”Jostakin syystä ette ole kuitenkaan halunnut jakaa samoja työvuoroja hänen kanssaan enää useaan viikkoon. Miksi?” Isac kysyi, vaikka meillä ei ollut mitään varmuutta siitä, että juuri Wendy oli ollut se, joka kieltäytyi enää tekemästä töitä samassa vuorossa Gildan kanssa. Samalla tajusin, että Isac niin sanotusti *bluffasi*, eli yritti esittää tietävänsä enemmän kuin oikeasti tiesi. Se oli riskialtista, mutta nyt riski kannatti, sillä Wendyn katse synkkeni.

”Me asuimme jo yhdessä, en vain jaksanut enää kuunnella hänen järjettömiä horinoitaan sekä töissä että kotona.” Polkkatukkaisen karkkikaupanmyyjämme äänestä oli tavallinen kepeys kaukana hänen puhuessaan.

”Jaksoitte kuitenkin kuunnella niitä yllättävän pitkään”, Isac totesi kylmän viileästi. ”Väitätte siis, ettei mitään erityistä tapahtunut, mikä olisi saanut teidät välttelemään neiti Locken seuraa?”

”Vihjaatko jotain?” Wendy kysyi.

Isac katsoi minuun. Hän nyökkäsi päällään ulko-oven suuntaan ja minä ymmärsin mitä hän halusi minun tekevän. Juoksin eteiseen ja palasin olohuoneeseen mukanani Wendyn urheilukassi.

”Jos teille sopii, tutkisimme mielellämme tämän laukun”, Isac ilmoitti. ”Oletan, että se kuuluu teille, neiti Kumagai?”

”Lopeta jo tuo teitittely, se kuulostaa typerältä”, Wendy tiuskaisi. ”Tutki vaan jos huvittaa, löydät vain haisevat jumppatossut ja vanhan t-paidan.”

Avasin laukun ja nostin sieltä hitaasti ulos salivaatteet ja kengät. Niiden alla ei kuitenkaan ollut mitään. Katsoin paniikissa Isacia, joka ymmärsi yskän heti. Hän kyykistyi lattialle ja aloimme molemmat tonkia urheilukassia kasvavan epätoivon vallassa. Kuulin Wendyn naurahtavan vahingoniloisesti, kun Isac lopulta nosti koko kassin ilmaan ja alkoi ravistella sitä ylösalaisin kuin hänen henkensä riippuisi siitä.

Sitten, aivan yllättäen, lattialle tipahti jotain.

Se oli pieni, keltainen karamelli.

Isac nosti karkin maasta ja piti sitä sormissaan niin, että saatoimme kaikki nähdä sen selvästi. Veera ja Iona kumartuivat lähemmäs hämmentyneen oloisina, mutta Wendyn kasvot kalpenivat lakananvalkoisiksi.

”Mikä hätänä, neiti Kumagai?” Isac kysyi voitonriemuisesti. ”Sehän on pelkkä karamelli, mutta jotenkin minusta tuntuu, että ette missään nimessä haluaisi itse syödä sitä, vai mitä?”

LUKU 27

”Onko muka niin outoa, että karkkikaupan myyjällä on laukussaan eksynyt karamelli silloin tällöin?” Wendy naurahti, mutta kukaan ei yhtynyt hänen teeskenneltyyn hilpeyteensä. Minä ja Isac tuijotimme häntä tiiviisti siinä missä Veera ja Iona räpyttelivät silmiään kummissaan.

”Luulenpa, että Namumellimaa ei myy ihan tällaisia makeisia”, Isac tokaisi ja Wendy kohautti harteitaan.

”Se on voinut olla laukun pohjalla vuosia”, Wendy yritti kuulostaa huolettomalta, mutta hänen äänensä värisi aavistuksen. ”Heittäisin sen pois saman tien, se on ihan karvainen ja kaikkea.”

”Oi, ei se nyt niin karvainen ole”, Isac hymyili ja nosti karkin huulilleen. ”Itse asiassa, minun tekee mieli vähän jotain makeaa...”

”EI!” Wendy kiljaisi juuri kun Isac oli heittämässä keltaisen karkin suuhunsa. Hänen olisi pitänyt tietää, ettei Isac olisi koskaan voinut oikeasti niellä mitään, minkä

parasta ennen -päiväys umpeutuisi viikon sisään. Mutta onneksi Isacin *bluffi* toimi jälleen.

”Wendy, mitä on meneillään?” Veera kysyi hämmentyneenä ja Wendy hautasi kasvot käsiinsä huokaisten. Kun hän nosti katseensa meihin jälleen, hän ja Isac tuntuivat käyvän jonkinlaisen telepaattisen keskustelun, jossa Isac sanoi *minä tiedän, kakista kaikki ulos*.

”Hyvä on, hyvä on”, Wendy sanoi ja nosti kätensä ilmaan antautumisen merkiksi. ”Se ei ole karkkia vaan eräänlaista ainetta, joka auttaa nukahtamaan.”

”Ai vai eräänlaista ainetta”, Isac tuhahti. ”Yksi pilleri riittää lyömään tajun kankaalle hetkessä ainakin tunnin ajaksi!”

”Se on tehokasta kyllä, mutta täysin turvallista”, Wendy yritti puolustautua, mutta Isacin kärsivällisyys oli loppu.

”*Ruususen uni*, sehän on tämän lääkkeen nimi, vai kuinka?” Isac kysyi ja parin sekunnin hiljaisuus Wendyltä riitti hänelle myöntäväksi vastaukseksi. ”Tätä ainetta saa vain eräästä hyvin harvinaisesta kasvista sademetsistä. Nieltynä sen vaikutus alkaa heti, höyrytettyinä vasta hetken päästä mutta vaikutus kestää pidempään. Ja Prinsessa Ruusunen -satuun viittaava nimi on erittäin osuva: jos lääkettä ottaa usein, se nukuttaa käyttäjänsä yhä pidemmäksi ja pidemmäksi aikaa kerralla, kunnes lopulta sen unesta ei herää enää lainkaan.”

Sohva oli pieni, mutta Wendyn molemmilla puolilla istuneet Veera ja Iona olivat nojautuneet niin kauas kuin mahdollista polkkatukkaisesta huonetoveristaan.

”Yritätkö sanoa, että Gilda myrkytettiin juuri tuolla lääkkeellä?” Iona kysyi ja hänen kivikasvoissaan näkyi aavistus pelkoa.

”Neiti Locke söi puuronsa mukana ketunpähkinä-uutetta, joten ei, hän ei ole *Ruususen unen* uhri”, Isac vahvisti. ”Mutta henkilölle, jolla on mahdollisuus saada käsiinsä näin harvinaista ainetta, ei olisi temppeu eikä mikään hankkia muitakin myrkkyyä. Varsinkaan jotain niin tavallista kuin aikanaan rotanmyrkkynä käytettyä ketunpähkinä-uutetta.”

”Hetkinen nyt”, Wendy kiljahti ja nousi seisomaan. ”Minulla ei ole osaa eikä arpaa Gildan kohtalon kanssa! Ja mitä tulee *Ruususen uneen*, sille on olemassa kyllä järkevä selitys.”

”Ja se selitys on?” minä kysyin ja toivoin, että tiesin nyt yhtä paljon kaikesta kuin Isac. Hänellä tuskin oli sen paremmin hajua kuin meillä muillakaan siitä, miksi Wendy kantoi mukanaan vaarallista unilääkettä.

”No siis, tuo lääke on kielletty useissa maissa, kuten myös täällä, sillä sen käyttöä ei vain ole tutkittu tarpeeksi”, Wendy aloitti ja kuulosti yllättävän hermostuneelta ihmi-

seksi, jolla on kaikkeen järkevä selitys. ”Ei voi kuitenkaan kieltää, ettei Ruususen uni olisi todella tehokasta, sillä kuten sanoit, se auttaa nukahtamaan silmänräpäyksessä. On paljon ihmisiä, jotka tarvitsevat nopeaa helpotusta uniongelmiin. Minulla on eräs tuttu, joka pystyy lähettämään lääkettä minulle, ja sitten minä annan sitä ihmisille, jotka sitä tarvitsevat.”

”Hah!” Isac naurahti kuivasti. ”Annatte vai? Parempi sana olisi varmaan että *myytte* sitä melko kalliiseen hintaan, eikö?”

”Minun raha-asiani eivät kuulu sinulle”, Wendy tuhahti. ”Se on vain pieni, harmiton sivubisnes, siinä kaikki.”

”Mielestäsi on siis harmitonta, jos joku nukahtaa ideoiksi otettuaan tuota lääkettä”, tokaisin ja Wendy loi minuun pahan katseen.

”Ei ole minun asiani, jos ihmiset väärinkäyttävät heille myymääni tuotetta”, hän sanoi ja kohotti leukansa pystyyn. ”Sama koskee ihan oikeita karkkeja, eivät nekään ole terveellisiä. Jos joku haluaa pilata hampaansa ja kehonsa syömällä pussikaupalla ylimakeita sokeripommeja, niin minkäs minä sille voin. Jokainen on vastuussa itsestään ja siitä, mitä suuhunsa laittaa. En minä pakota ketään ostamaan mitään.”

Wendyn sanojen jälkeen huoneeseen laskeutui ahdas hiljaisuus. Näin, miten Isac ihan kiehui kiukusta, mutta

hän sai rauhoitettua itsensä lopulta ja rikkoi hiljaisuuden hitailla ja painavilla sanoillaan.

”Minäpä kerron, mitä luulen tapahtuneen”, hän lausui katse naulittuna Wendyyn. ”Naamioitte lääkkeet karkiksi, koska myytte niitä tietyille henkilöille Namuskelimaassa, eikös? Asiakkaillanne on varmaan jokin koodi, jolla he pyytävät kassalla *Hunajamakeisia* ja sitten te menette hakemaan niitä takahuoneesta. Ilmeestänne päätellen osuin oikeaan, joten olen melko varmasti oikeassa myös siinä, että neiti Locke pääsi muutama viikko sitten perille tästä teidän *harmittomasta sivubisneksestänne*. Siksi ette halunneet enää tehdä työvuoroja hänen kanssaan. Ehkä jopa kiristitte häntä pysymään asiasta vaiti, mutta pelkäsitte paljastumista liikaa, joten lopulta päätitte hankkiutua neiti Lockesta eroon, pysyvästi!”

LUKU 28

Olin samaan aikaan sekä vaikuttunut että hieman pettynyt. Vaikuttunut siksi, että Isac onnistui punomaan irtonaisista langoista ehjän tarinan ja sai aikaiseksi kaiken kattavan teorian: Wendyllä oli motiivi, kyky hankkia myrkkyjä ja tilaisuus yrittää Gildan murhaa. Mutta olin silti pettynyt, koska hän ei ollut jakanut kaikkia tietojaan minun kanssani aiemmin enkä minä siis olisi voinut päätyä samaan johtopäätökseen yhtä nopeasti kuin hän.

Wendy tuijotti Isacia kuin murhanhimoinen jaguaari. Veera ja Iona olivat jähmettyneet paikoilleen. Me kaikki odotimme Wendyn sanovan jotain, tunnustavan tai kieltävän kaiken.

Yllätykseksemme Wendy alkoi kuitenkin vain nauraa.

”Haha! Nyt oli hyvä juttu! Jos minä olisin muka myrkyttänyt Gildan, voitte olla varmoja että olisin valinnut jotain rotanmyrkkyä vahvempaa ja pitänyt huolen siitä, että hän päätyisi syvälle mullan alle!”

Meistä muista tilanteessa ei ollut mitään hauskaa, mutta Wendy vain jatkoi hekottamista. Kun hän lopultakin hiljeni, Isac oli valmiina jatkamaan kuulustelua.

”Kiistätte siis yrittäneenne murhata neiti Locken mutta ette sitä, etteikö teillä olisi ollut siihen motiivi?” ystäväni kysyi ja Wendy pyyhki naurun nostattamia kyyneleitä silmistään.

”Ei minulla ollut edes motiivivia, kuten herra etsivä saa kohta kuulla”, Wendy virnisti. ”Itse asiassa, juuri Gildan myrkytystä edeltävänä iltana se vähäinenkin syy – joka minulla olisi ollut haluta Gildalle pahaa – katosi kuin tuhka tuuleen!”

Wendy ei kuitenkaan halunnut kertoa tarinaansa ilmaiseksi. Hän vaati aluksi, että me kaikki pitäisimme suomme kiinni hänen *sivubisneksestään*, mutta siihen Isac ei suostunut. Hän ilmoitti, että poliisilla oli jo asiasta vihiä, mutta hän voisi olla paljastamatta virkavallalle Wendyn henkilöllisyyttä vielä jonkin aikaa, ainakin siihen asti että tämä saisi hankittua itselleen hyvän asianajajan.

”Muussa tapauksessa annan teidät ilmi heti laittomien lääkkeiden maahantuonnista ja myymisestä, vaikka se tarkoittaisikin ilmeisesti hyvin kiinnostavan tarinan kuulematta jättämistä”, Isac sanoi, ja pohdittuaan lyhyen hetken Wendy nyökkäsi.

”Hyvä on”, Wendy aloitti ja nojasi rennosti sohvan selkänojaa vasten. ”Olette oikeassa siinä, että minä tosiaan aloin vältellä samoja työvuoroja Gildan kanssa kun luulin, että hän oli päässyt kaikesta perille. Kävi nimittäin niin, että hän pölähti kassalle juuri kun olin ottamassa maksua vastaan Ruususen unesta yhdeltä asiakkaalta, vaikka Gildan piti olla kaupan takaosassa hyllyjä täyttämässä. En ollut varma, kuinka paljon hän kuuli tai näki, mutta en aikonut ottaa riskiä. Oli turvallisempaa hoidella hommia kaupassa ilman häntä hetken aikaa.”

”Mitä sitten tapahtui Gildan myrkytystä edeltävänä iltana?” kysyin.

”Hän tuli huoneeseeni sinä iltana ja kysyi, että olin kai jo kuullut miten meille tulisi käymään seuraavana päivänä eräs etsivä”, Wendy sanoi ja nyökkäsi päällään kohti Isacia. ”Gilda oli huolissaan omasta turvallisuudestaan ja pelkäsi, että jollain meistä saattaisi olla motiivi vahingoittaa häntä. Ja sitten se kultatukkainen maanvaiva kertoi, että hän tiesi, miten minä varastin Namumaasta rahaa ja että saattaisin siksi haluta hiljentää hänet.”

Ja taas Wendy purskahti nauramaan. Vitsi ei kuitenkaan avautunut meille muille.

”Ettekö ymmärrä?” Wendy kysyi naurukohtauksensa välissä. ”Se ääliö ei ollut tajunnut mitään! Hän oli vain

nähty minun laittavan Ruususen unesta saamani setelit omaan taskuuni ja luullut minun varastavan rahaa kassasta. Olin pelännyt ihan turhaan, tietenkään hän ei olisi voinut tietää lääkkeestä mitään!”

Sitten Wendy katsoi Isacia kuin tämä olisi ollut pelkkä hölmöläinen.

”Ja te jopa luulitte, että minä olisin saattanut kiristää Gildaa. Se oli kuitenkin toisin päin, *hän* yritti kiristää *minua*.”

Seuraavaksi kuulimme, miten Kultakutri oli luvannut olla sanomatta mitään Wendy *varkauksista*, mikäli tämä antaisi hänelle osan rahoista.

”Hänen rahapulansa ja velkansa olivat ilmeisesti kasvaneet niin suuriksi, että kiristys tuntui hänestä viimeiseltä vaihtoehdolta”, Wendy lopetti selityksensä, mutta Isac ei ollut tyytyväinen.

”Miksi ette kertonut minulle tästä aikaisemmin?” Isac alkoi tivata ja polkaisi jopa suuttumuksesta jalkaansa. ”Olisi ollut ehdottoman tärkeää tietää, että neiti Locke turvautui kiristykseen kattaakseen velkansa!”

”Mitä väliä sillä oli, eihän Gildalla oikeasti ollut mitään millä kiristää minua”, Wendy hymähti. ”Sitä paitsi, jos olisin kertonut asiasta, olisitte voineet alkaa tutkia toimiani Namumaassa varmuuden varalta tarkemmin ja pieni liike-

toimintani olisi saattanut paljastua. Nauroin vain sille tomppelille päin naamaa ja painuin pehkuihin. Seuraavana aamuna kumpikaan meistä ei maininnut asiasta mitään ja sitten... No, sitten Gildalle kävi kuin kävi.”

”Ja teidän mielestänne minun pitäisi nyt vain uskoa kiltisti väitteenne siitä, että neiti Locke ei ole pelkästään valehtelija vaan myös kiristäjä? Ja että hänellä ei tosiaan ollut mitään raskauttavaa teitä vastaan?” Isac murahti ja katsoi Wendyä tiukasti silmiin. Heidän tuijotuskilpailunsa jatkui hetken, kunnes eräs toinen läsnäolija päätti aukaista suunsa.

”Tuota noin...” Iona sanoi epävarman kuuloisena. ”Kaiken tämän jälkeen en missään nimessä haluaisi luottaa enää Wendyyn, mutta uskon, että hän puhuu totta.”

”Mitä tarkoitat?” minä ehdin kysyä ennen Isacia, sillä en pitänyt lainkaan siitä kuinka pienen roolin olin saanut tämän suuren kuulustelun yhteydessä. Iona loi tummat silmänsä minuun ja sanoi painavin, hitain sanoin:

”Koska Gilda yritti samana iltana kiristää myös minua.”

LUKU 29

”Se tapahtui samana päivänä, siis iltana ennen kuin hän joutui sairaalaan”, Iona sanoi matalalla äänellä. ”Gilda tuli luokseni juuri ennen kuin lähdin töihin – niihin hääjuihin, sanoinhan että olin siellä hoitamassa ruokapuolta – ja kertoi saman kuin Wendyille, eli että tänne tulisi joku etsivä nuuskimaan paikkoja, koska joku meistä saattoi haluta Gildalle jotain paha.”

”Millä Gilda muka kiristi sinua?” Wendy kysyi kulmaansa kohottaen. ”Te kaksihan tunsitte toisenne jo koulussa. Uhkasiko hän kertoa kaikille, että pissasit joskus välitunnilla housuihisi tai kutsuit opettajaa äidiksi?”

Iona loi Wendyyn äkäisen katseen ja jatkoi sitten kertomustaan.

”Hän väitti, että myös minä olisin varastanut töistä rahaa”, Iona nyrpisti nenäänsä. ”Että hän oli saanut selville, miten kävin tyhjentämässä eri tapahtumissa vieraiden taskut. Se ei tietenkään ollut totta, mutta Gilda uhkasi ker-

toa asiasta pomolleni jollen antaisi rahaa hänelle. Pelkkä epäily siitä, että olisin varas, olisi Gildan mukaan riittänyt potkujen saantiin.”

”Suostuitteko kiristykseen?” Isac kysyi.

”En tietenkään!” Iona huudahti. ”Sehän olisi ollut ihan typerää. En ole koskaan varastanut mitään. Mieleeni tuli kuitenkin nyt, että ehkä Gildalle iski epätoivo sen jälkeen, kun hän tajusi ettei saisikaan rahaa Wendyltä. Sitten hän vain yritti samaa tempua minuun.”

”Minua Gilda ei kuitenkaan yrittänyt kiristää”, Veera sanoi ennen kuin kukaan ehti asiaa häneltä kysyä.

Isac painoi nyrkkinsä leualleen. Hän teki niin joskus, kun ajatteli asioita oikein perinpohjaisesti. Minäkin mietin, nimittäin sitä, että pystyin nimeämään useammankin salapoliisikirjan, jossa kiristyksen kohteeksi joutunut henkilö murhaa kiristäjänsä. Mutta jos Wendy ja Iona puhuivat totta, Gildalla ei oikeasti ollut mitään millä kiristää heitä eikä heillä ollut siis motiivia Gildan tappamiseen. Outoa oli myös se, että henkensä puolesta pelkäävä Kultakutri otti valtavan riskin yrittäessään lypsää rahaa ihmisiltä, jotka mahdollisesti yrittivät saattaa hänet pois päiviltä. Juttu vain mutkistui mutkistumistaan.

Oli myös yksi asia, johon tarvitsimme vielä selvyyden. Olimme saaneet Wendyltä paljon tietoja puhumalla

hänelle suoraan. Miksi emme siis tekisi samaa Ionan kanssa?

”Anteeksi vain, mutta et ole itsekään uskottava todistaja”, sanoin ja osoitin Iona sormellani. ”Minä nimittäin tiedän, että et ole puhunut totta kaikesta aiemmin.”

”Olivia...” Isac mumisi, mutta en piitannut hänestä. Iona katsoi minua kulmat kurtussa ja odotti että jatkaisin. Ja minä jatkoin.

”Tiedän, että sinä ja Gilda olitte ennen todella läheisiä ystäviä, vaikka olet muuta väittänyt.”

”Mistä sinä oikein puhut?” Iona kysyi ja kuulosti aidosti hämmentyneeltä. Normaalisti sellainen äänensävy olisi saanut minut epäilemään itseäni, mutta kuten seuraavaksi kerroin Ionalle, minulla oli vedenpitävät todisteet väitteelleni.

”Säilytät huoneessasi valokuvaa sinusta ja Gildasta niiltä ajoilta, kun olitte teini-ikäisiä ja selvästikin parhaat ystävykset”, kerroin ja Ionan silmät laajenivat laajenemistaan jokaisen sanani myötä. ”Löysin myös netistä kesäleirillä otetun valokuvan, jossa sinä ja Gilda istutte vierekkäin muiden ihmisten keskellä. Ja siellä leirillä tapahtui jotain kauheaa eräälle Rosalle. Miksi olet salannut meiltä tämän kaiken?”

”Milloin olet oikein käynyt huoneessani?” Iona kysyi, mutta näkyi sitten heti tajuavan, että minulla oli ollut siihen mahdollisuus edellisenä päivänä. Sitten hän nousi sei-

somaan ja marssi ulos olohuoneesta. Hetken jo pelkäsin, että hän ei tulisi lainkaan takaisin, mutta pian hän palasi mukanaan se sama valokuva, jonka olin nähnyt aiemmin hänen huoneessaan.

”Tästä kuvasta sinä varmaan puhuit”, Iona varmisti ja odotti, että nyökkäisin. ”Katso uudestaan, näyttääkö tuo tyttö muka sinusta Gildalta?”

Isac kumartui viereeni tutkimaan tarkemmin kehystettyä valokuvaa. Siinä oleva vaaleatukkainen tyttö olisi saattanut kyllä olla Kultakutri, mutta katsottuamme kuvaa muutaman hetken kauemmin ainakin minä aloin epäillä itseäni.

”Se voisi olla Gilda...” sanoin, mutta kaikki itseluottamus oli kadonnut äänestäni. ”Tämän kuvan ottamisesta on kuitenkin varmasti todella kauan aikaa, vaikea sanoa...”

Iona veti valokuvakehyksen pois luotamme ja näytti sitä sitten Wendylle ja Veeralle.

”Ei tuo ole Gilda”, Veera vahvisti ja tunsin, miten piinaava häpeän tunne alkoi kasvaa vatsassani.

”Tämä tyttö oli ystäväni Rosa Blanda” Iona kertoi ja katsoi valokuvaa kaihoisasti. ”Hän menehtyi vajaa vuosi tämän kuvan ottamisen jälkeen.”

Korviani kuumotti ja laskin katseeni lattiaan. Olin ollut aivan kamala typerys! Ionan ystävän pitkät, vaaleat ja kiha-

rat hiukset olivat saaneet minut heti ajattelemaan Gildaa, enkä ollut edes harkinnut sitä vaihtoehtoa, että kyseessä olisikin ollut joku aivan muu.

”O-olen hyvin pahoillani”, Isac sanoi, vaikkei se ollut hän, jonka olisi pitänyt pyytää anteeksi. ”Tuota, saanko kysyä, mihin ystävänne oikein menehtyi?”

Hetken vaikutti siltä, ettei Iona aikonut vastata kysymykseen.

”Sydänvikaan”, hän sanoi lopulta. ”Se tapahtui aivan yllättäen yhtenä iltana kesäleirillä. Uskon tietäväni, mistä ryhmäkuvasta puhut, Olivia, ja se otettiin vain tunti ennen Rosan kuolemaa.”

Keskuuteemme laskeutui hiljaisuus. Iona puristi valokuvaa rintaansa vasten, Wendy näytti tyytyväiseltä kun keskustelun aihe oli kääntynyt hänestä itsestään pois, ja Isac sekä Veera katselivat meitä muita neuvottoman oloisina.

Niin, Veera. Hänellä ainakin oli salattu menneisyys Gil-dan kanssa, siitä ei ollut mitään epäilystä. Hänen ovensa kahvassa oli ehkäpä ketunpähkinäuuutteesta jäänyt tahra. Hänen huoneensa oli myös yläkerrassa kuten Gildankin, hänellä olisi siten ollut paras mahdollisuus peukaloida hiuskiharrinta ja jättää se savuamaan nukkuvan Kultakutrin huoneeseen. Mutta ei hän mitenkään olisi voinut ...

Sydämeni hypähti kurkkuuni, kun äänekäs soittoääni pärähti soimaan. Veera otti puhelimensa esiin ja vastasi siihen nopeasti.

”Haloo? On, onko jotain tapahtunut? Mitä?! Ky-kyllä, kiitos... hei hei...”

Veera sulki puhelimen ja katsoi sitten meitä kaikkia silmät suurina.

”Se oli sairaalasta. Gilda on herännyt.”

LUKU 30

Sen torstain täytyi olla elämäni pisin torstai.

Ulkona alkoi jo hämärtää ja sairaalan kahvio suljettiin. Minä, Isac ja Veera istuimme yhä pitkän käytävän penkeillä odottamassa vuoroamme puhua Gildalle. Kuultuamme Kultakutrin viimeinkin heränneen koomasta olimme lähteneet heti sairaalaan.

Myöhästyimme kuitenkin. Gilda oli herättyään pyytänyt heti puhua poliisille, ja pari virkavallan edustajaa keskusteli yhä hänen kanssaan.

”Jos neiti Locke olisi vain maininnut minun nimeni ensin...” Isac manaili hiljaa jo ties kuinka monennen kerran. Veera oli lähtenyt etsimään jostain kahviautomaattia, joten olimme nyt kahdestaan.

”No, ainakin sinä sait selityksen ulos Wendystä”, muistutin häntä. ”Uskotko, että hän yritti myrkyttää Gildan kaikesta huolimatta?”

”En voi olla täysin varma siitä ...”, Isac huokaisi ja hieroi sormenpäällään ohimoaan.

”Meillä oli kyllä onnea, kun se yksi unilääkekaramelli oli jäänyt urheilukassin pohjalle”, sanoin helpottuneena. ”Muuten emme olisi välttämättä saaneet häntä kertomaan kaikkea.”

”Noh, mitään ei pidä koskaan jättää pelkän onnen varaan”, Isac sanoi ovelana, ja kun minä vain tuijotin häntä yhtä ulalla kuin pesästä pudonnut lintu, hän jatkoi: ”Sinä vohkit neiti Kumagailta kolme hunajakaramelliä, muistat-han? Minä söin yhden ja vain yksi karkki tarvittiin laboratoriotutkimuksia varten, joten ...”

Puhuessaan Isac otti taskustaan pienen muovipussin, jonka sisällä oli se sama keltainen karkki, jonka hän väitti löytäneensä Wendyn laukusta äskettäin.

”Sinä laitoit karkin sinne!” huudahdin ja aloin nauraa. ”Pistit sen sinne, kun tongimme kassia, haha! Bluffailit menemään oikein kunnolla!”

Isac alkoi myös nauraa, mutta vakavoitui sitten. Hän kertoi, että oli varautunut siihen, että Wendy olisi jo hankkiutunut eroon jäljellä olevista lääkkeistä. Siksi hän otti riskin ja niin sanotusti *istutti todisteen* itse.

”Toisinaan etsivän pitää hieman venyttää totuutta, mutta vain harvoin ja harkitusti”, Isac julisti ja röyhisti rintaansa.

”Sitäkö sinä teit silloin Saksassa?” kysyin palauttaakseni Isacin taas maanpinnalle. ”Venytit totuutta auttaaksesi sitä yhtä Johannesta?”

Tarkoitukseni oli ollut vain pyyhkiä pois se typerä leuhka ilme Isacin kasvoilta, mutta sanani näkyivät iskevän häneen kuin tikari sydämeen. Hänen ilmeensä vakavoitui ja kaikki ylpeys karisi pois hänen olemuksestaan.

”Niin, jotain sen suuntaista...” Isac mumisi. Vasta silloin huomasin, että hänellä oli melko tummat silmänaluset ja tavallista kalpeammat kasvot. Hänen oli täytynyt nähdä painajaisia useammin viime päivinä kuin normaalisti.

Mietin hetken, mitä voisin sanoa tai tehdä tilanteen korjaamiseksi, mutta silloin Veera ilmestyi takaisin seuraamme kantaen mukanaan kahta kahvi- ja yhtä kaakaokuppia.

”Tiesittehän, että teidän hekotuksenne kuuluu ihan käytävän päätyyn asti”, Veera sanoi ja antoi meille juomamme. ”Minulla on huonoja uutisia”, hän jatkoi. ”Iona soitti äsken ja kertoi, että Wendy on pakannut osan tavaroistaan ja lähtenyt lipettiin.”

”Onko Iona kunnossa?” varmistin ja Veera nyökkäsi. Isac huokaisi ja otti puhelimensa esiin.

”Pelkäsin, että näin kävisi, mutta toivoin, ettei hän tekisi sitä”, Isac sanoi ja näpytteli lyhyen viestin jollekulle. Samalla minä huokaisin helpottuneena siitä, että keskus-

telumme oli kääntynyt Isacin menneisyydestä takaisin nykyhetkeen.

”Annatko Wendyn ilmi poliisille?” Veera kysyi, muttei jäänyt odottamaan vastausta. Hän kulautti koko kahvin kerralla alas kurkkuunsa ja pudotti pahvikupin lähimpään roskikseen. ”Minun pitäisi mennä kotiin. Huomenna riittää paljon puuhaa vielä, syysmarkkinat eivät järjesty itsestään –”

”Odota!” huudahdin kun Veera oli aikeissa lähteä. ”On yksi asia, joka ei ole vielä ihan selvää meille.”

Veera seisahtui paikoilleen ja Isac katsoi meitä molempia mietteliäänä. Lopulta hän tuntui päättävän olevansa yhtä mieltä minun kanssani. Olimme tänään selvittäneet Wendyn ja Ionan salaisuudet ja menneisyyden, voisimme yhtä hyvin pakottaa Veerankin tunnustamaan omat valheensa.

”Me tiedämme, että sinä tunsit Gildan jo lapsena”, Isac sanoi ja katsoi sitten Veeraa silmiin. ”Mikset kertanut siitä aiemmin?”

Veera tuijotti meitä silmät suurina ja suu avoinna. Hän aikoi sanoa jotakin, kenties kieltää kaiken, mutta muutti mielensä ja yritti selvästi saada itsensä rauhoittumaan.

”Hyvä on. Tiesin Gildan jotenkuten kauan aikaa sitten, ennen kuin meistä tuli asuintovereita”, hän tunnusti. ”Mutta se ei liity tähän tapaukseen mitenkään.”

”Liittyi tai ei, sinun olisi pitänyt kertoa siitä”, Isac sanoi ja Veera veti syvään henkeä.

”Tavallaan kerroinkin”, hän puolustautui. ”Sanoin, että Gilda valehtelee aina. Hän oli valehtelija jo viisitoista vuotta sitten ja on sitä yhä.”

”Tarkoitatko sitä, kun Gilda väitti sinun tönäisseen hänet sinne kaivoon kesken juoksukilpailun?” kysyin, ja silloin tapahtui jotain mitä en olisi koskaan uskonut näkeväni. Veeran silmät kapenivat ja hänen koko kehonsa jännittyi. Hän olisi yhtä hyvin voinut leimahtaa edessäni liekkeihin, niin kovasti hän tulistui sanoistani.

”Ei siinä niin käynyt!” Veera huusi. ”En tiedä, mistä te kaksi olette tietonne saaneet ja miten, mutta olette pahasti hakoteillä! Se oli Gilda joka tönäisi *minut* kaivoon eikä toisinpäin!”

"Se oli Gilda joka tönäisi minut kaivoon eikä toisinpäin!"

LUKU 31

Tiesin, että jos alkaisin itkeä, Isac päättäisi jatkaa keskustelua Veeran kanssa jossain muualla kahdestaan. Siksi nostin leukani pystyyn ja jäin hiljaa odottamaan, että Veera sai kerättyä itsensä raivokohtauksensa jäljiltä. Onneksi hän näkyi rauhoittuvan yhtä nopeasti kuin oli suuttunutkin.

”Anteeksi, Olivia”, Veera huokaisi rikkonaisella äänellä. ”En olisi saanut huutaa sinulle. Minä vain ... se on ihan kamala juttu enkä edes muista siitä kaikkea.”

”Kerro kaikki”, Isac rohkaisi. ”Kerro ihan alusta lähtien. Milloin tutustuit neiti Lockeen ja mitä juoksukilpailun aikana tapahtui?”

Veera kertoi. Hän ei ollut tuntenut Gildaa ennen sitä päivää, kun naapurikaupunkien välillä järjestettiin ystävyysmerkkisiä urheilupäiviä. Gilda ja Veera olivat molemmat mukana maastojuoksussa, ja joku aikuinen esitteli heidät toisilleen sanomalla, että he olivat molemmat omien kaupunkiensä nopeimmat juoksijat omassa ikäluokassaan.

”Me osanottajat olimme käyneet kilpailureitin läpi aiemmin, jotta emme sitten kisailuhuimassa eksyisi”, Veera selitti. ”Tiesimme, että siellä oli vanha kaivo. Se oli kuitenkin sen verran kaukana polulta, ettei kukaan olisi koskaan voinut uskoa kenenkään putoavan sinne.”

Kun kilpailu alkoi, Veera ja Gilda jättivät toiset jälkeensä hetkessä. Gilda johti kisaa, mutta Veera huomasi, miten tämä alkoi väsyä.

”Sitten Gilda pysähtyi, ihan yllättäen”, Veera muisteli ja huomasi, miten hänen jalkansa ja kätensä tärisivät. ”Hän viittoi minuakin pysähtymään ja sanoi kuulleensa jonkun huutavan apua. Että ääni tuli sieltä suunnalta, missä hylätty kaivo oli.”

Gilda oli ollut niin vakuuttava, että Veera lupasi käydä hänen kanssaan kurkistamassa kaivoon. Mutta kun Veera kumartui katsomaan reunan yli alla ammottavaan märkään pimeyteen, hän ei nähnyt tai kuullut mitään.

Sitten joku tönäisi häntä selkään ja hän putosi.

Veera löi päänsä, mutta ei menettänyt onneksi tajuaan. Siinä tapauksessa hän olisi varmasti hukkunut, sillä kaivossa oli hyytävää vettä hänen olkapäihinsä asti.

”En ymmärtänyt heti, mitä oli tapahtunut, mutta sitten katsoin ylös ja näin hänet siellä”, Veera sanoi ja nyt

myös hänen äänensä värähteli. ”Gilda katsoi minua kaivon reunalta ja... hymyili. Sitten hän katosi.”

Veera piti pienen tauon, ennen kuin kertoi meille loput tarinastaan. Se täsmäsi yhteen Juliuksen löytämän uutisartikkelin kanssa. Gilda oli saapunut voittajana maaliin, mutta samalla huutanut apua, sillä joku oli kuulemma vahingossa pudonnut kaivoon. Hän juoksi näyttämään aikuisille, missä onnettomuus oli tapahtunut ja Veera saatiin pelastettua ajoissa. Kun Veera sitten yritti selittää, mitä oli oikeasti tapahtunut, kukaan ei uskonut häntä.

”Aikuisten mielestä olin nähnyt harhoja sen päävaman takia”, Veera sanoi ja hieroi kostuneita silmiään. ”Pian en ollut itsekään enää varma, mitä oikeasti oli tapahtunut. Mutta painajaisissani näen yhä Gildan hymyilevät kasvot kaivon reunalla...”

Minä en tiennyt, mitä sanoa. Veera alkoi nyyhkiä rajummin ja Isac haroi hiuksiaan mietteliään oloisena.

”Mutta me näimme sanomalehdessä valokuvan siitä päivästä”, kerroin Veeralle hiljaa. ”Siinä nostettiin kaivosta tyttöä, jolla oli pitkät, vaaleat hiukset, ihan kuin Gildalla nykyään.”

”Minun hiukseni olivat silloin pitkät ja vaaleat”, Veera sanoi kyyneliään nieleskellen. ”Gildan hiukset olivat kilpailupäivänä lyhyet.”

”Neiti Locke työnsi sinut siis kaivoon vain voittaakseen jonkun juoksukilpailun”, Isac kertasi ja kuulosti hieman epäuskoiselta.

”Sitä minä olen pohtinut kaikki nämä vuodet, että olisiko hän oikeasti mennyt niin pitkälle pelkän voiton takia”, Veera kertoi pienellä äänellä. ”Palkinto oli kultamaalilla värjätty muovinen mitali, mutta ehkä Gildalle oli tärkeintä aina olla paras kaikessa tai jotakin.”

”Ja tuon jälkeen olit kuitenkin valmis asumaan samassa talossa hänen kanssaan?” Isac kysyi ja Veera huokaisi raskaasti.

”Siitä oli kulunut ainakin viisitoista vuotta, kun olin nähnyt Gildan viimeksi. En edes tunnistanut häntä aluksi, hän oli muuttunut niin paljon”, Veera kertoi, mutta lisäsi sitten, että hän oli aika pian muuttonsa jälkeen tajunnut, kuka Gilda oikein oli. He eivät kuitenkaan koskaan puhuneet kahdenkymmenen vuoden takaisesta tapahtumasta.

”Gilda selvästi valehteli, kun kertoi meille urotöistään ja oli siksi aika ärsyttävä, mutta muutoin hän oli ihan mukava”, Veera jatkoi. ”Olin jo muutenkin aina epäillyt, oliko hän sittenkään syyppä siihen, mitä juoksukilpailuissa oli tapahtunut, joten yritin vain antaa asian olla. Olen kuitenkin säästänyt rahaa viimeiset puoli vuotta, jotta voisin muuttaa pois ja unohtaa Gilda Locken pysyvästi.”

”Sinun on pakko myöntää, että tilanne näyttää aika huonolta kannaltasi”, Isac tokaisi lyhyen hiljaisuuden jälkeen.

”Kuinka niin?” me kysyimme Veeran kanssa yhteen ääneen, sillä minäkään en ihan seurannut Isacin ajatuskulkua. Se toimittaja, joka oli kirjoittanut artikkelin viisitoista vuotta sitten, oli sekoittanut Veeran ja Gildan nimet keskenään. Veera ei siis ollut yrittänyt vahingoittaa Gildaa silloin. Mutta...

”Se, että kannat jollakin tasolla kaunaa neiti Lockelle siitä, mitä hän teki, antaa sinulle motiivin hänen myrkyttämiselleen”, Isac sanoi ajatukseni ääneen.

”Ja viidentoista vuoden päästä keplottelin itseni hänen kämppiksekseen ja odotin vielä sitten puoli vuotta ennen kuin pistin myrkyt hänen puuroonsa? Joopa joo”, Veera kurtisti kulmiaan.

”Se oli varmasti sattumaa, että päädyitte asumaan yhdessä, mutta ehkäpä muistitkin vasta äskettäin neiti Locken olleen se sama tyttö, joka pukkasi sinut kaivoon”, Isac aloitti ja jatkoi sitten varovaisella äänellä. ”Ja tuota, sinun ovesi kahvasta löytyi tahra, joka sopisi ketunpätkinäuutteen jättämäksi, joten...”

”Mikä tahra?” Veera kysyi ja suoristi selkensä. ”Syytätkö sinä minua jostain?”

”Minä en syytä sinua mistään, mutta poliisi voi hyvin-kin ajatella, että –”, Isac puolustautui, mutta Veera ei enää kuunnellut häntä. Raivo palasi hänen olemukseensa ja minä olisin halunnut juosta piiloon. Oli aina kauheaa, kun normaalisti rauhallinen ihminen menetti malttinsa eikä Veeraa nyt pidätellyt enää mikään.

”Minä en ole tehnyt Gildalle koskaan mitään pahaa, vaikka usko pois, olen monesti ajatellut sitä!” Veera raivosi ja puristi kätensä nyrkkiin. ”Gilda Locke ei ole muuta kuin kurja valehtelija, joka on valmis menemään vaikka kuinka pitkälle vain saadakseen edes vähän huomiota osakseen! Jos joku pisti rotanmyrkkyä hänen puuroonsa niin se oli ihan oikein hänelle, ja et arvaakaan kuinka hartaasti toivoin hänen kuolevan siihen!”

”Anteeksi, herra Icarus?”

Veera lopetti huutamaisensa kuin seinään, kun vieras ääni hänen takaansa kysyi Isacia. Puhuja oli toinen poliiseista, joka oli lähetetty juttelemaan Gildan kanssa. Hänen toverinsa seisoivat vähän kauempana takana.

”Mitä asiaa?” Isac kysyi ja nousi seisomaan. ”Saanko mennä keskustelemaan neiti Locken kanssa?”

”Hän tarvitsee nyt lepoa, mutta teidän nimenne nousi esiin keskustelumme aikana, joten sopisiko vaihtaa pari sanaa?” poliisi kysyi. Pian kaksi poliisia ja Isac seisoivat

lähellä sairaalan ovia ja puhuivat hiljaa jostain, mitä minä ja Veera emme voineet kuulla.

”Oletko kunnossa?” kysyin Veeralta, joka yritti rauhoittua. Hän nyökkäsi nopeasti, mutta ei todellakaan näyttänyt siltä, että hänellä olisi kaikki hyvin. Emmin hetken, olisiko sopivaa jos halaisin häntä. Ystäväni Helena halasi minua usein kun näimme, mutta minä en aina tieninyt milloin ihmisiä piti lohduttaa halaamalla.

Juuri kun päätin, että nousisin ylös ja antaisin Veeralle halauksen, poliisit kävelivät luoksemme.

”Veera Orsi?” se sama poliisi, joka oli pyytännyt puhua Isacin kanssa sanoi Veeralle. ”Tulisitteko mukaan asealle juttelemaan parista asiasta koskien asuintoverinne myrkyttämistä?”

”Mitä?!” huusin ja ryntäsin poliisin ja Veeran väliin. ”Ei Veera ole tehnyt mitään! Isac! Isac, kerro heille, että Veera on syytön!”

Isac tuli luokseni ja veti minut olkapäistä sivuun. ”Kaikki on hyvin”, hän yritti lohduttaa minua. Poliisit lähtivät saattamaan Veeraa ulos sairaalasta. Veera loi meihin epätoivoisen katseen olkansa yli, kunnes hänen silmänsä täyttyivät jälleen kyynelistä ja hän painoi päänsä alas.

”Mikä sinua vaivaa?” kiljuin Isacille, kun sairaalan ovet sulkeutuivat poliisien ja Veeran perässä. ”Annoit heidän vain viedä Veeran pois!”

”Älä huuda!” Isac huusi minulle takaisin. ”Puhutaan tästä kotona ja –”

”Minä en halua enää koskaan kuulla sinun puhuvan yhtään mitään!” karjuin ennen kuin pistin kädet korvilleni enkä laskenut niitä alas ennen kuin pääsimme kotiin ja juoksin sisälle huoneeseeni. Itkin, kunnes kyyneliä ei enää ollut ja nukahdin lopulta pää märkää tyynyäni vasten.

LUKU 32

Veera oli pidätetty. Poliisi halusi kuulemma pitää häntä hetken kuulusteltavana. Wendy oli yhä kadoksissa. Isac oli ker-tonut tämän kaiken minulle aamiaispöydässä ennen kuin hävisi itse jonnekin hoitamaan asioita huomisia syysmarkkinoita varten. Mitä väliä millään markkinoilla enää oli?

Istuminen neiti Moranin oppitunneilla tuntui kuin olisin herännyt painajaisesta vain nähdäkseni uutta painajaisista. Prosenttilaskut, Euroopan pääkaupungit, niillä oli vielä vähemmän väliä kuin koskaan ennen.

”Olivia, osaatko nyt kertoa minulle Rooman keisarin nimen?”

Mikä se nyt olikaan, joku Julius Kanasalaatti? Ihan sama.

”Olivia, mikä on Maltan pääkaupunki?”

En tiedä, se oli joku Vale? Valetta? Valetta kuten kaikki, mitä Gilda sanoi. Vale siitä, että Veera olisi pudonnut kairoon vahingossa, vaikka Gilda työnsi hänet sinne. Miksi

Gilda valehteli niin paljon? Vai valehteliko? Kuka enää puhui totta ja kuka ei?

Yksi asia, joka oli myös vaivannut minua eilisestä lähtien: jos Kultakutri aina leuhki keksimillään sankaritarinoilla, miksei hän koskaan ylpeillyt sillä, että oli pelastanut Veeran hengen tämän pudottua kaivoon lapsena? Siksikö, että hän tosiaan oli työntänyt Veeran sinne itse eikä halunnut, että Isacin manageri muistelisi asiaa sen tarkemmin?

Pohdin kaikkea niin kuumeisesti, että aivoni olivat sulaa. Eikä neiti Moranin ärsyttävä ääni jättänyt minua rauhaan edes sekunniksi.

”Olivia, etkö ole tehnyt kotiläksyjäsi?”

”Anna minun ajatella!”

LÄISK!

Minulla meni sekunti tajuta, mitä olin oikein tehnyt. Olin huutaessani paiskannut läksyvihkoni päin seinää ja neiti Moran katseli minua arvostelevasti suu tiukkana viivana.

”Olivia, me emme heittele tavaroita”, hän torui minua. ”Emme edes silloin, kun olemme todella turhautuneita.”

”Ette tajua mitään! Minä en ole vain turhautunut, olen ihan sekaisin ja missään ei ole mitään järkeä!” jatkoin huutamista, mutta en sentään enää paiskonut kirjojani minne sattuu.

”Rauhoitu”, neiti Moran käski, mutta kuka muka rauhoittuu käskystä? Suutuin vain entistä enemmän.

”Jättäkää minut rauhaan. Eihän teitä muutenkaan kiinnostaa opettaa minua ja minä olen ilmeisesti liian tyhmä oppiakseni mitään!”

Painoin otsani pöydän viileää pintaa vasten ja annoin käsieni roikkua sivuillani. Toivoin vain, että neiti Moran suuttuisi minulle niin paljon, että hän marssisi ulos kodistamme ja sanoisi itsensä irti ennen koeaikansa loppumista. En kestäisi enää yhtään sekuntia tätä koulupäivää.

Toivoin, että kun nostaisin pääni taas pystyyn, neiti Moran olisi lipunut pois elämästäni lopullisesti.

”Miksi sinä niin sanot?” kuulin hänen tympeän äänensä ja tajusin toivoneeni turhia. ”Miksi luulet, että en halua opettaa sinua tai että et muka kykenisi oppimaan?”

”Koska te itse sanotte niin joka päivä”, mutisin otsa yhä kiinni pöydässä. ”Huokailette aina, että miksi en osaa jotain asiaa tai kuinka en voi jo tietää sitä. Olen mielestänne koko maailman tyhmin lapsi ja olette täysin pettynyt minuun, tajuan sen vähemmästäkin.”

Sanojeni jälkeen tuli ihan hiljaista. Miten se sanonta menikään, hiljaisuus on myöntymisen merkki?

”Anteeksi.”

Anteeksi? Kuka niin sanoi? Se oli kuulostanut neiti Moranin ääneltä, mutta eiväthän opettajat koskaan pyydä mitään anteeksi. Tähän päivään mennessä Isac oli ollut ainoa aikuinen, joka oli koskaan sanonut minulle tuon sanan ja tarkoittanut sitä.

Nostin katseeni pöydästä ja neiti Moran katsoi minua aivan samalla lailla kuin ennenkin, mutta silti jotenkin erilailla. Hän istui viereeni ja näkyi hetken miettivän jotakin todella ankarasti.

”Anteeksi, että olen saanut sinut tuntemaan olosi tyhmäksi”, hän toisti. ”Se ei ollut tarkoitukseni. Minä en ole pettynyt sinuun, vaan itseeni.”

”Häh?” möläytin kuin minulla tosiaan olisi ollut vain kaksi aivosolua.

”Olen ollut pettynyt itseeni, koska en selvästikään ole osannut opettaa sinulle kaikkia niitä asioita, joita halusin sinun oppivan”, neiti Moran jatkoi hetken päästä. ”En ole pitkään aikaan opettanut ketään niin nuorta kuin sinä, mutta isosetäsi on hyvä ystäväni ja pyysi, että ottaisın opetuksesi vastuulleni. Olen kuitenkin ollut hyvin epävarma, olenkohan minä sittenkään oikea valinta opettajaksesi.”

Hetkinen, oliko minun erakkomaisella, pahantuulisella isosedälläni ystäviä? Mutta se ei tainnut olla tärkein asia tällä hetkellä.

”En olisi kyllä koskaan uskonut, että te olisitte epävarma”, sanoin ja kuulostin nyt vähän järkevämältä kuin vain kahden aivosolun olennolta. Neiti Moran oli yhtä ilmeetön kuin ennenkin, mutta ehkä olin näkevinäni hänen hymyilevän ihan aavistuksen. Tai sitten vain kuvittelin.

”Tiedän, että olen sinun silmissäsi jo aivan kamalan vanha, mutta jopa minulla on vielä opittavaa siinä, miten ilmaista tunteitani. Se on aina ollut minulle vaikeaa, etkä ole ensimmäinen joka on tulkinnut sanani väärin.”

”Ette siis pidäkään minua ihan toivottomana oppilaana?” varmistin.

Neiti Moran pudisti hitaasti päätään. ”Sinä olet todella nokkela ja luova, sinun pitää vain jaksaa keskittyä paremmin. Mutta ymmärrän, että sinulla ja herra Icaruksella näkyy nyt olevan paljon tekemistä etkä malttaisi pysyä aloillasi”, hän sanoi ja näytti sitten hetken etsivän oikeita sanoja.

”Älä käsitä tätä väärin, Olivia, mutta minä en ole koskaan juuri välittänyt olla lasten seurassa”, neiti Moran tunnusti. ”Syy on se, että en ymmärrä lapsia kovinkaan hyvin. Haluaisin kyllä, koska opettajana haluan ymmärtää kaikesta kaiken. Siksi päädyin opettamaan lopulta aikuisia. Jollei isosetäsi olisi ollut ehdottomasti sitä mieltä, että me

kaksi tulisimme niin hyvin toimeen keskenämme, en olisi ottanut tätä työtä vastaan. Olen hänelle myös palveluksen velkaa, joten en haluaisi luovuttaa vähällä.”

Sitten me vain istuimme hetken hiljaa toisiamme katsoen. Näin sen kaiken saman neiti Moranissa, mitä olin nähnyt tavatessani hänet ensimmäistä kertaa; kireä harmaa nuttura, harmaat vanhanaikaiset vaatteet ja myrtynyt ilme kasvoilla, joilla ei varmaan koskaan ollut nähty leveää hymyä.

Silti, se oli vain ulkokuorta, en ollut osannut katsoa pintaa syvemmälle. Olin tuominnut hänet heti samanlaiseksi tiukkapipoiseksi vanhaksi kääväksi kuin kaikki kauheat opettajani aikaisemmin. En ollut antanut hänelle lainkaan tilaisuutta esittäytyä minulle.

Kaikki ei ole aina siltä miltä näyttää ja jokaisen etsivän tulisi tietää tämä. Minä olin tehnyt kamalan virheen.

Ehkäpä en pitäisi neiti Moranista edes häneen tutustuttuani, mutta minun pitäisi aluksi tutustua häneen, jotta voisin sanoa niin.

”Älkää te käsittäkö tätä väärin”, sanoin, ”mutta minä en ole koskaan juuri välittänyt vanhoista ihmisistä, koska he eivät ole koskaan ennen ymmärtäneet minua.”

Hymyilin neiti Moranille ja ojensin sitten hänelle kättäni. ”Meidän pitää aloittaa puhtaalta pöydältä – siis

"Meidän pitää aloittaa puhtaalta pöydältä – siis kuvainnollisesti."

kuvainnollisesti”, sanoin ja vilkaisin nopeasti sotkuista opiskelupöytäni.

”Minä olen Olivia Corbin. Hauska tavata.”

Neiti Moran tarttui käteeni ja antoi minulle hyvän ja rehellisen kädenpuristuksen.

”Minä olen Agatha Moran. Hauska tavata.”

Kuulinko oikein? Oliko neiti Moranilla sama etunimi kuin dekkarikirjailijoiden kuningattarella, Agatha Christiellä?

Ehkä isosetä oli ollut oikeassa. Me saattaisimme hyvinkin tulla toimeen keskenämme.

LUKU 33

Ensimmäistä kertaa elämässäni en ollut koulupäivän päätyttyä turhautunut tai tuntenut itseäni aivan järkyttäväksi typerykseksi.

Sen jälkeen, kun olin antanut neiti Moranille uuden mahdollisuuden, keskustelimme aluksi pitkään siitä, mitä asioita minun oli helppo oppia ja mitkä asiat olivat vaikeita. Olin hyvä kaikessa, missä tarvittiin luovuutta ja hyvää muistia, mutta aika huono esimerkiksi matematiikassa ja kemiassa. Me mieltisimme yhdessä, miten inhokkiaineideni oppiminen olisi vähemmän inhottavaa ja lopettaisimme jokaisen koulupäivän johonkin, missä olin oikeasti hyvä, kuten esimerkiksi lukemisessa tai piirtämisessä.

Neiti Moran ei hymyillyt, mutta ei myöskään huokailut samalla tavalla kuin aiemmin. Minä taas yritin tosissani keskittyä juuri sillä hetkellä käsillä olevaan asiaan, vaikka se olikin kaiken viime päivinä tapahtuneen jälkeen yhä vaikeaa.

Kun neiti Moran oli lähtenyt kotiin ja Jeremias valmistanut minulle välipalaksi hillovoileivän, mietin, pitäisikö minun yrittää tehdä sovinto myös Isacin kanssa. Olin hänelle yhä vihainen siitä, että hän vain antoi poliisin viedä Veeran mennessään. Mutta auttaisiko tilannetta lainkaan se, että vihoittelisin hänelle?

Jos Wendy tai Iona ei myrkyttänyt Gildaa, kuka sitten? Vai olisivatko he voineet toimia yhdessä, kuten olin aiemminkin pohtinut. Mutta ongelma ei poistunut, nimittäin kaikki he olisivat voineet saada jostain ketunpähkinä-uutetta ja kaikilla heillä oli tilaisuus lisätä se puuroon ja peukaloida Gildan hiuskiharrinta. Ja se auto...

Niin, auto. Auto joka melkein kaahasi Gildan päälle. Mikä sen selitys mahtoi olla?

Mutta palatakseni asiaan, ehkei oikea kysymys ollutkaan nyt *kuka* vaan *miksi*. Ionalla ja Wendyllä ei tuntunut olevan motiivia myrkyttää Gildaa. Vain Veera kantoi tälle kaunaa siitä, että Gilda melkein kerran sai hänet hengiltä vuosia sitten. Siinä oli aika hyvä motiivi, mutta en voisi koskaan uskoa Veeran olevan niin kostonhimoinen.

Ajatukseni keskeytyivät, kun Isac tuli vihdoon ja viimein kotiin. Menin häntä vastaan eteiseen ja hetken me vain tuijotimme toisiamme sanaakaan sanomatta, odottaen molemmat että toinen puhuisi ensin.

”Oli–”

”Isa–”

Avasimme ja suljimme suumme yhtä aikaa. Sitten minä tajusin, että en edes tiennyt mitä olisin halunnut sanoa, joten viitoitin kädelläni Isacia aloittaman.

”*Krö-höm*”, hän avasi kurkkuaan. ”Halusin vain sanoa, että tulin juuri sairaalasta.”

”Sairaalasta?” ihmettelin. ”Kävit siis Gildan luona?”

”Niin, sain sairaalasta soiton, että neiti Locke halusi tavata minut välittömästi”, Isac selitti ja uusi kiukunpuuska leimahti sisälläni kahdesta syystä.

Syy numero yksi: Isac oli käynyt Gildan eikä Veeran luona, vaikka Veera varmasti tarvitsi nyt enemmän ystävän tukea kuin koskaan ennen.

Syy numero kaksi: Isac oli käynyt Gildan luona enkä minä ollut päässyt mukaan.

”Minä olisin halunnut olla paikalla kuulemassa kaiken, mistä te puhuitte”, valitin, mutta Isac vain hymyili minulle.

”Saat kuulla joka sanan nyt”, hän sanoi ja heilutti kädessään puhelintaan.

”Minä nauhoitin koko keskustelumme. Ja sinä *todellakin* haluat kuulla *kaiken!*”

LUKU 34

Istuimme alas Isacin toimiston nojatuoleille ja hän asetti puhelimen väliimme pienelle lipastolle. En ollut ehtinyt syödä hillovoileipääni loppuun, joten otin sen mukaani. Sitten Isac aloitti nauhoituksen toiston ja minä jäin kuuntelemaan henkeäni pidätellen joka sanaa.

Isac: ”Varmistan vielä, että teille sopii jos nauhoitan keskustelumme?”

Gilda: ”Samantekevää. Luulin, että aioit selvittää kuka oikein myrkytti minut? Eikö asia ole edennyt lainkaan, häh?”

Katsoin Isacia kulmat hämmästyksestä koholla. Gilda kuulosti aivan erilaiselta kuin viime sunnuntaina, jolloin tapasimme hänet ensimmäisen kerran. Hänen äänensävynsä oli kiukkuinen ja sanoista puuttui kaikki se kohteliaisuus ja suloisuus, jonka luulin olevan ominaista hänelle.

”Kuuntele loppuun”, Isac kuiskasi minulle ja osoitti puhelintaan.

Isac: ”Anteeksi, mutta voin vakuuttaa, että en ole juuri muuta tehnyt kuin käyttänyt aikaani tämän tapauksen tut–”

Gilda: ”Hitot minä sinun lupauksistasi välitän! Minä melkein kuolin, tajuatko! Joku yritti *ihan oikeasti* tappaa minut! Lupasit auttaa etkä ole tehnyt mitään. Se psykopaatti, joka lisäsi rotanmyrkyä ruokaani, on yhä vapaana ja sinä vain istut siinä! Olet surkein salapoliisi, jonka olen koskaan tavannut!”

Isac: ”Melko varmasti olen myös ainoa salapoliisi, jonka olette tavannut.

Gilda: ”Älä viisastele senkin hel–”

Sitten Isac nappasi puhelimen takaisin käsiinsä ja lopetti nauhoituksen toiston juuri kun Gilda alkoi ladella törkeitä kiro sanoja oikein urakalla.

”Ja siinä tulikin kaikkein tärkein”, Isac ilmoitti. ”Mitä mieltä olet?”

”Oliko tuo oikeasti Kultakutri?” varmistin ja Isac nyökkäsi minulle. ”Sama henkilö mutta kovin eri asenne.”

Aloimme pohtia asiaa. Toki varmasti se, että on joutunut myrkytyksen uhriksi ja ollut muutaman päivän koomassa, saisi kenen tahansa hermot kireälle. Mutta Gildan reaktio oli silti ylimitoitettu.

”Mielenkiintoista minun mielestäni tässä on se, että hän suhtautui murhayrityksiin aivan eri tavalla silloin,

kun tuli puhumaan meille niistä ensimmäisen kerran” Isac pohti ääneen. ”Joku oli melkein sytyttänyt hänen kotinsa tuleen, ajanut hänen päällensä ja jo kerran myrkyttänyt hänen puuronsa. Mutta silloin Kultakutrimme vain kyynelehti kauniisti ja rukoili apua. Nyt ääni kellossa oli aivan toisenlainen!”

”Tuo on aivan totta”, myönsin. ”Ehkäpä muutama päivä tainnoksissa sairaalassa sai hänen todellisen luonteensa kuoriutumaan esiin.”

Sitten mietin, että Veeran oli täytynyt olla oikeassa jo silloin lapsena. Gilda olisi hyvinkin voinut työntää hänet kaivoon, se ei ollut vain Veeran omaa kuvitelmaa. Valitettavasti tämä vain vahvisti Veeran motiivia Gildan myrkyttämiseen, joten en iloinnut oivalluksestani.

”Mitä me teemme nyt?” kysyin Isacilta, joka vain kohautti harteitaan.

”No, huomenna minun pitää olla koko päivä syysmarkkinoilla. Jatkamme siis asian parissa sunnuntaina”, Isac sanoi kuin jonkin itsestään selvän asian.

”Ai aiot siis oikeasti mennä sinne kaiken tämän jälkeen”, tiuskaisin Isacille. ”Veera teki niitä tyhmiä markkinoita varten isoimman työn, mutta nyt sinä vain aiot mennä sinne tärkeilemään sillä välin kun hän istuu vankityrmässä!”

”Äläpäs liioittele”, Isac nyrpisti nenäänsä. ”Ei hän missään tyrmässä ole, ja Veeran kova työhän meni hukkaan, jos en menisi markkinoille *tärkeilemään*. Ja minulla on myös velvollisuus sponsoriani kohtaan. Siellä tulee olemaan paljon mediaa paikalla kuvaamassa, kun maistelen *Gentleman’s Good Flavourin uusia* teemakuja.”

”Toivottavasti poltat kielesi”, murahdin ja vilkaisin sitten yhä lautasella lepäävää puoliksi syötyä hillovoileipääni. Se oli herkullinen, mutta en söisi sitä loppuun.

”Olivia, mitä sinä teet?” Isac säikähti kun katsoi minua. ”Olivia älä edes kuvittele heittäväsi sitä leipää, tämä puku tuli juuri pesulasta! Olivia kuunte– AAH!!!”

PLÄTS!

LUKU 35

En ollut nukkunut kunnolla ainakaan kahteen yöhön ja väsymys tuntui kehoni jokaisessa luussa lauantaiaamuna. Silti Isac pakotti minut mukaansa syysmarkkinoille, koska Jeremiaksella oli vapaata eikä minua haluttu jättää yksin kotiin.

”Meille esiintyjille on varattu oma taukotila yhdestä messuteltasta”, Isac kertoi minulle, kun istuimme taksissa matkalla markkinoille. ”Voit vaikka torkkua siellä koko päivän, jos niin tahdot.”

En ollut nukkunut siksi, että olin koko yön miettinyt poliisin huostassa olevaa Veeraa ja sitä, kuka oikeasti myrkytti Gildan. Miten muka voisin levätä ennen kuin olin saanut vastauksia kysymyksiini? Isac oli ihan mäntti, mutta suosittu mäntti, kuten sain huomata markkinoille saapuesamme.

Kun Isac oli aiemmin puhunut minulle syysmarkkinoista, olin olettanut niiden olevan sellainen pienehkö

toritapahtuma, jossa ihmiset ostelisivat hilloja ja kukkaseppeleitä. Mutta kun taksimme kaartoi markkina-alueelle, silmäni melkein pullistuivat ulos päästäni. Joka puolella oli valkoisia, talojakin suurempia teltoja ja ihmismassa jatkui silmäkantamattomiin. Kaiken keskellä kohosi suuri maailmanpyörä ja jopa vuoristorata.

”Herra Icarus, tätä tietä, olkaa hyvä”, nainen, jolla oli tabletti ja kuulokkeet, käveli luoksemme ja alkoi johdattaa meitä kohti yhtä valtavista teltoista.

”Katsokaa!” kuulin ihmisten kiljuvan. ”Se on Isac Icarus, se etsivä!”

”Icarus! Saanko nimmarin?”

”Voidaanko ottaa yhteiskuva? *Pliis!*”

Isac vilkutti faneilleen ja selvästi nautti kaikesta saastaan huomiosta, mutta tabletti-kuulokenainen hoputti meitä eteenpäin.

”Herra Icarus jakaa nimikirjoituksia teltassa 3B iltapäivällä esiintymisensä jälkeen!” nainen huusi väkijoukolle ja lopulta pääsimme kaikkea sitä hulinaa ja hälinää pakoon sisälle telttaan. *Telttä* oli myös kummallinen nimitys tälle rakennelmalle, sillä sen sisällä oli huoneita, televisioita, tietokoneita ja suuri keittiö jääkaappeineen ja helloineen.

”Teidän huoneenne on käytävässä C, numero 10 oikealla. Voitte jättää kaikki tavaranne sinne, ja eilen tuo-

manne tuotteet on jo viety huoneeseen valmiiksi”, nainen selitti Isacille ja ojensi hänelle hänen omalla nimellään varustetun nauhassa roikkuvan nimikyltin. Minulle annettiin samanlainen lätkä, mutta siinä luki vain *VIP* nimeni sijasta.

Huoneemme oli jonkinlainen kontti, jonka sisällä oli sohva, pöytä ja pari tuolia. Nurkassa oli paketti, jonka olimme ottaneet mukaamme kun tapasimme Ionan keskiviikkona. Isac tuijotti sitä kuin paketti olisi sisältänyt pommin, mutta siellä oli oikeasti jotain pahempaa: nimitäin teepussit, joita hän joutuisi kohta hauduttelemaan ja maistelemaan suuren katsojamäärän edessä.

”Kaikkea minä fanieni puolesta teenkin”, Isac huokaisi, kun avasi laatikon ja nuuhki nenä rypyssä teepaketteja. ”Yh, tämäkin on jokin kanaliemen ja toffeen yhdistelmä!”

”Luulin, että teet tämän sponsoreidesi etkä faniesi takia”, huomautin Isacille, joka vain jatkoi huokailuaan.

Sitten joku koputti oveen ja astui sisälle.

”Herra Icarus, olisiko mahdollista ottaa teistä muutama valokuva tapahtuman someen?” kysyi mies, jolla oli valtava kokoinen kamera kädessään.

”Ilman muuta”, Isac oikein kiherteli onnesta. ”Vaihdan vain ylleni toisen takin, pieni hetki.”

Isac riisui puvuntakkinsa ja laski sen varovaisesti kuin pienen vauvan sohvan selkänöjan päälle. Samassa nurkassa, missä teenäytteet olivat, roikkui naulasta myös pukupussi. Sen sisällä oli tummansininen takki, jossa oli keltaisella painettuja kuvia siivekkästä suurennuslasista, hänen omasta tavaramerkistään. Isac puki sen ylleen tyytyväisen oloisena ja katsoi sitten minua.

”Tuletko mukaan vai jäätkö tänne mököttämään?” hän kysyi, mutta nyrpeä väsynyt naamani riitti hänelle vastaukseksi. ”Tässä voi mennä hetki. Pyydän, että joku käy tuomassa sinulle jotain syötävää pian”, Isac sanoi ja suuntasi sitten kameramiehen luokse. Ennen kuin hän sulki kontin oven perässään, hän pysähtyi vielä katsomaan minua huolestuneen näköisenä.

”Lupaathan, ettet karkaa?” Isac kysyi ja minä naurahdin kuivasti. ”Minne minä edes menisin?”

”No sitä ei koskaan tiedä”, ystäväni huokaisi. ”Yritä katsoa asioiden kokonaiskuvaa, Olivia. Tiedän, että olet huolissasi Veerasta, mutta hän ei ole missään niin turvassa kuin poliisin suojissa. Pääsemme varmasti vielä juttelemaan asiallisesti neiti Locken kanssa ja selvitämme, mitä todella tapahtui. Ja myöhemmin voimme myös hankkia sinulle uuden, mukavamman kotiopettajan. Kaikki järjestyä kyllä, saat nähdä!”

Sitten Isac sulki oven. Tajusin vasta sillä hetkellä, että en ollut kertonut hänelle päässeeni yhteisymmärrykseen neiti Moranin kanssa. Ryntäsin heti ulos huoneestamme sanoakseni asiasta Isacille, mutta häntä tai kameramiestä ei näkynyt enää missään. Ihmisiä parveili teltan sisällä niin paljon, että väkijoukkoon saattoi kadota ihan sekunnissa.

Palasin äkkiä sisälle konttiimme, istuin sohvalle ja aloin näpytellä Isacille viestiä puhelimellani. Kun lähetin sen, kuulin tutun *pling!*-äänen ihan korvani vierestä.

”Se ääliö unohti puhelimensa”, huokaisin, kun taputtelin Isacin takin taskuja ja tunsin hänen rakkaan älypuhelimensa ääriviivat sen läpi. Heittäydyin makoilemaan sohvalle ja ajatukset pyörivät päässäni sekavina.

Mikään tässä tapauksessa ei ollut siltä miltä näytti. Gilda oli kaunis ja ollut olevinaan niin ihana ja mukava, mutta oli oikeasti sisältä täysin mätä. Neiti Moran taas näytti harmaalta ja käyttäytyi kuivasti, mutta olikin tosiasiassa aika kiva. Mikseivät asiat voineet olla yksinkertaisempia, mikseivät pahikset näyttäneet pahiksilta ja hyvikset hyviksiltä? Vanhoissa dekkareissa niin oli useasti, mutta elämä ei ollut ihan niin yksinkertaista ja se oli sääli.

”Yritä katsoa kokonaiskuva, Olivia”, lässytin itselleni Isacin typerää ääntä matkien. ”Mitä ihmeen kokonais-

kuvaa? Ei ole mitään kokonaiskuvaa, vain pelkkiä sirpaleita joilla ei ole mitään tekemistä toistensa kanssa...”

Sitten mieleeni juolahti jotain. Oli olemassa kuva, jota en ollut katsonut tarpeeksi tarkasti. Siis ihan oikea valokuva.

”Ei ole, miltä näyttää...” toistin ääneen oman aikaisemman ajatukseni ja otin puhelimeni esiin. Etsin sieltä käsiini valokuvan ja katsoin sitä nyt ensimmäistä kertaa kuin... noh, kuin olisin katsonut sitä ensimmäistä kertaa.

”Siinä se on”, haukoin henkeä. ”Siinä sen on pakko olla!”

Vihdoin näin sen selvästi. Se oli ollut samaan aikaan liian suuri ja liian pieni asia huomattavaksi aikaisemmin.

Mutta nyt puuttuva palanen oli silmiäni edessä kirkkaana. Ja se oli juuri sopiva.

LUKU 36

Ei ole kovin tyydyttävää ratkaista mysteeriä, kun makaat yksinäsi sohvalla eikä kukaan ole kuulemassa *Hahaa! Nyt minä sen keksin!* -huutoasi.

Vielä pahempaa on kuitenkin se, jos keksit ratkaisun mysteeriin ja olet vasta 11-vuotias ja jumissa ilman toveriäsi joidenkin suunnattoman suurten markkinoiden keskellä.

”Jos se idiootti ei vain olisi unohtanut puhelintaan...” mutisin, ja sillä samalla sekunnilla Isacin puhelin pirahti soimaan. Onkiessani sitä hänen takkinsa taskusta toivoin, että se olisi Isac itse, joka soittaisi vaikkapa kameramiehen puhelimesta huomattuaan oman luurinsa kadonneen.

Mutta soittajan kohdalla lukikin *Sairaala*.

”Haloo?” vastasin ja uskottelin itselleni, että Isac olisi varmasti halunnut minun vastaavan sairaalasta tulevaan soittoon hänen puolestaan.

”Haloo, onko tämä varmasti Isac Icaruksen numero?”
ääni tiedusteli epäilevän kuuloisena.

”On, minä olen ... herra Icaruksen sihteeri”, valehtelin ja yritin madaltaa ääntäni niin, että se kuulostaisi vähän enemmän aikuismaiselta. ”Miten voin auttaa?”

”Herra Icarus pyysi meitä ilmoittamaan hänelle turvallisuussyistä heti, jos neiti Gilda Locken tilassa tapahtuisi jotain muutosta”, sairaalasta kerrottiin.

”Onko hän kunnossa?” kysyin ja mieleeni hiipi kauhea ajatus. Olinko tajunnut myrkyttäjän henkilöllisyyden liian myöhään? Oliko hän mennyt sairaalaan ja suorittanut tehtävänsä loppuun?

”Kyllä, täysin kunnossa”, ääni rauhoitteli minua. ”Itse asiassa, hän pääsee kotiutumaan tänään muutaman tunnin päästä. Voitteko välittää viestin herra Icarukselle? Ja muistuttaa häntä siitä, että hän lupasi eilen lähettää minulle yhden solmioistaan nimikirjoituksellaan varustettuna?”

Aa, aloin käsittää mistä oli kyse. Isac oli saanut lahjottua jonkun sairaalan hoitajista jakamaan hänelle tietoja Gildan voinnista salaa, sillä ilmeisesti myös sairaalassa työskenteli hänen fanejaan. Samalla tavallahan joku poliisista oli testannut hunajakaramellissa olevan unilääkkeen hänen puolestaan. Isacin olisi pitänyt kertoa tästä minulle, mutta emme olleet ehtineet keskustella eilen enempää sen jäl-

keen, kun olimme kuunnelleet Gildan puhetta nauhalta ja minä olin heittänyt häntä leivällä keskelle rintaa.

”Kiitos, muistutan häntä toki”, sanoin ja pyysin sitten, että voisiko sairaala pitää Gildan luonaan vielä huomiseen asti, hänen oman turvallisuutensa takia.

”Minulla ei ole siihen päätösvaltaa, mutta herra Icarus voisi ehkä soittaa sairaalaan ylilääkärille ja sopia asiasta hänen kanssaan”, minulle kerrottiin ja tiesin, että minun oli nyt toimittava nopeasti. Lopetin puhelun ja aloin miettiä, mitä tehdä seuraavaksi.

Minun pitäisi puhua Isacille välittömästi. Mutta hänen löytämisensä tästä paikasta saattaisi kestää liian kauan eikä minulla ollut takeita siitä, että hän tulisi pian takaisin noutamaan puhelintaan. Joku saattaisi kuolla ennen kuin pääsisin edes puhumaan Isacille.

Katsoin hänen takkiaan. Eikös se ollutkin sama, joka hänellä oli yllään torstaina? Pengoin takin toista povi-taskua hetken ja löysin sieltä pienen keltaisen hunajakaramellin turvallisesti pussiin suljettuna. Päähäni kehkeytyi erittäin riskialtis suunnitelma, mutta jos en toteuttaisi sitä, olin varma että yksi henkilö kuolisi muutaman tunnin sisällä. Tekijämme oli jo menettänyt kaiken eikä hänellä olisi enää mitään hävittävää.

Aluksi minun pitäisi lähettää yksi viesti.

Olin pystynyt vastaamaan Isacille tulleeeseen soittoon, mutta jos halusin avata hänen puhelimensa lukituksen, tarvitsin salasanan. Numeroyhdistelmän arvaaminen oli kuitenkin lastenleikkiä.

”1, 5, 4, 6”, sanoin numerot ääneen samalla kun näpyttelin ne. Tämä ei ollut mikään salainen koodi jostain salapoliisiromaaniin, vaan numerot sattuiivat vain ulkonäöltä muistuttamaan kirjaimia I, S, A ja C. Se, että nimenomaan numero 6 oli kirjain C oli puhdas arvaus, mutta se osui oikeaan: puhelin avautui.

Isacilla oli tallennettuna jokaisen henkilön yhteystiedot, jotka olivat millään lailla olleet osallisina tapauksemme. Etsin oikean numeron ja lähetin siihen yhden viestin. Sitten etsin puhelimesta taksisovelluksen ja tilasin itselleni kyydin pois markkinoilta. Otin vielä mukaani pari pussia teetä siitä pahvilaatikosta, jossa Isacin teemaistaiset olivat. Lopuksi palautin Isacin puhelimen hänen taskuunsa ja lähetin omasta laitteestani hänelle ääniviestin, jossa kerroin, mitä olin tekemässä siltä varalta, että hän tulisikin takaisin pian. Minun piti kuitenkin lähteä välittömästi.

Olin juuri sopinut tapaamisen myrkyttäjän kanssa, eikä siltä sopinut myöhästyä.

LUKU 37

Olin varautunut latelemaan minkäläistä potaskaa hyvänsä taksikuskille, jos tämä kyseenalaistaisi sen, miksi ikäiseni tyttö matkusti yksin ilman aikuista. Mutta kuski tuskin vilkaisi minua, kun istuin takapenkille ja lähdimme ajamaan. Olin maksanut kyydin ja antanut määränpääni osoitteen sovelluksessa, joten minun ei tarvinnut sanoa sanaakaan ratin takana istuvalle kuskille.

Kun olimme perillä, hyppäsin vain ulos ja taksi kääntyi ympäri palatakseen takaisin kaupunkiin. Haaveilin usein, että olisin voinut elää rakkaiden salapoliisiromaanieni yli sata vuotta vanhassa maailmassa, mutta oli nykyteknologialla toki tämänkaltaisia hyviäkin puolia.

Katselin Karhujen mökkiä edessäni. Se vaikutti kodikkuudestaan huolimatta nyt jotenkin pahaenteiseltä. Rohkaisin itseni, tiirikoin oven lukon auki ja pian olin jo sisällä.

”Haloo?” huusin eteisestä. ”Onko joku kotona?”

Ei vastausta. Loistavaa! Suunnitelmani ainoa heikko kohta olikin ollut, etten voinut olla varma ehtisinkö paikalle ensimmäisenä. Mutta minulla oli käynyt tuuri, ja jos tuurini jatkuisi pidempään, ehtisin hoitaa valmistelut kuntoon ennen kuin kukaan muu saapuisi paikalle.

Ensin laitoin vettä kiehumaan. Löysin keittiön kaapeista jonkinlaisen kannun, joka ei ehkä ollut ihan teekannu, mutta kelpasi tarkoitukseen hyvin. Laitoin markkinoilta ottamani teepussit kannuun kiehuvan veden kanssa ja hoidin loppuun muutkin järjestelyt.

Aivan viimeiseksi avasin ikkunan ja asettauduin istumaan selkä sitä vasten keittiön pienen, pyöreän pöydän ääreen. Teekannu oli keskellä ja olin kattanut pöydän ääreen myös kaksi kuppia. Nyt minun pitäisi vain odottaa.

Odotukseni ei kestänyt pitkään, ihan kuten olin arvelutkin. Kuulin avonaisesta ikkunasta, miten joku käveli mökille. Painoin puhelimestani nauhoituksen päälle ja pistin sen takaisin taskuuni. Sydämeni pamppaili jännityksestä niin kovaa, että pelkäsin sen olevan ainoa ääni, jonka puhelimeni tallentaisi.

Joku käänsi avainta lukossa. Ovi aukeni narahtaen ja askeleet kuuluivat nyt sisältä mökistä. Ne olivat menossa yläkertaan, olin siitä varma, koska portaat narisivat eritavalla kuin muut lattialaudat.

”Hei, olen täällä!” huusin keittiöstä ja ääneni värisi vain hiukan.

Askeleet pysähtyivät. Vaikka sanoinkin aiemmin sopineeni tapaamisen myrkyttäjän kanssa, hän ei itse asiassa odottanut minua paikalle.

”Olivia? Sinäkö se olet?” ääni kysyi ja askeleet alkoivat lähestyä keittiötä.

”Minäpä minä. Ajattelin, että meidän pitäisi puhua kahden kesken yhdestä asiasta.”

Pian myrkyttäjä jo seiso i keittiön ovella. Ansani oli toiminut, olin saanut hänet ulos piilostaan ja paikalle juuri niin nopeasti kuin olin odottanutkin. Hän katseli minua arvioivasti ja minä viitoitin häntä istumaan pöydän ääreen.

”En kyllä pidä teestä”, hän sanoi, mutta istui alas kuitenkin.

”Ei kukaan pidä”, vastasin ja kaadoin kuppeihimme kuumaa juomaa. ”Mutta nämä ovat ihan uusia teemakuja, joita Isac maistelee tänään syysmarkkinoilla. Tuoksu on vähän erikoinen, mutta maku voi yllättää.”

”Olet siis täällä ihan yksin...” seuralaiseni totesi ja katsoi epäillen kuppinsa sisältöä. ”Ja jostain syystä päätit keittää meille teetä?”

”Teen äärellä on hyvä jutella vaikkapa kaikesta, mitä tällä viikolla on oikein tapahtunut. Ja eritoten siitä, *miksi*

asioita on tapahtunut”, vastasin ja vilkaisin nopeasti taskusta pilkistävää puhelintani. Se äänitti yhä.

Yritin olla näyttämättä jännitystäni, kun edessäni istuva henkilö kohotti teekuppinsa huulilleen. Sitten hänen kätensä pysähtyi. Suu ei avautunut, mutta se kaartui hitaasti karmivaan hymyyn.

”*Huoh ... Millainen idiootti yrittää myrkyttää myrkyttäjän?*” hän kysyi ja kaatoi sitten koko kuppinsa sisällön lattialle. Katsoin Ionaa silmiin ja tiesin olleeni oikeassa siinä, että olin saanut houkuteltua hänen todellisen luonteensa ulos piilosta viileän ulkokuoren alta.

”Pelkäänpä pahoin, ettei tämä kaikki pääty hyvin sinun kannaltasi, Olivia.”

LUKU 38

Katsoin teelammikon leviämistä lattialla. Iona laski kupin takaisin pöydälle ja mulkoili minua hyytävästi. Hänen hymynsä oli vaihtunut takaisin tiukkaan katseeseen.

”Okei”, sanoin ja kohautin harteitani. ”Lattianpesunesteeksi tee onkin varmaan parempi kuin juomana”.

Iona ei nauranut, ei edes hymyillyt vitsilleni. Sen sijaan hän ojensi kätensä minua kohti vaativana.

”Puhelimesi. Anna se tänne.”

Äh, hän siis tajusi puhelimeni. Ei olisi pitänyt vilkuilla sitä lainkaan. Vastahakoisesti mutta turhia mukisematta otin luurini esiin ja nopealla sormen pyyhkäisyllä lopetin nauhoituksen. Iona nappasi laitteen itselleen, tarkasteli sitä hetken ja lopulta pudotti sen sisälle puolitäyteen teekannuun niin että loiskahti.

”Nyt voimme jutella vapaammin”, Iona sanoi ja nojasi käsivarsillaan pöytään. Näin hänen olemuksestaan, että hän oli hetkenä minä hyvänsä valmis hyökkäämään kimp-

puuni, jos yrittäisin paeta. Minulla ei ollut kuitenkaan aikomusta lähteä minnekään, ei ennen kuin saisin puristettua koko tunnustuksen ulos hänestä. Meni se sitten nauhalle tai ei, olin tullut liian pitkälle luovuttaakseni nyt.

”Minä tiedän seuraavat asiat”, sanoin ja nostin kolme sormeani pystyyn. ”Tiedän, että myrkytit Gildan, koska hän tappoi parhaan ystäväsi Rosan viisitoista vuotta sitten. Tiedän, mistä sait myrkyn. Tiedän, että yritit lavastaa Veeran syylliseksi. En kuitenkaan tiedä, miksi odotit näin kauan ennen kuin kostit ja miksi päätit vierittää syyn Veeran niskoille. Tietääkseni hän ei ole tehnyt sinulle mitään pahaa.”

Iona vain naurahti kuivasti. Hänen täytyi olla kuitenkin yllättynyt siitä, kuinka paljon tiesin jo asioista.

”Noh, ensimmäiseen kysymykseesi on helppo vastata”, Iona alotti. ”Minä syytin Rosan kuolemasta itseäni kaikki nämä vuodet. Ja sain tietää Gildan olleen kaiken takana vasta viime sunnuntaina.”

Iona kertoi, miten Rosa oli ollut kouluaikoina aina kaikista suosituin ja lahjakkain. Rosan vanhemmilla oli rahaa, he matkustelivat usein ja kokivat jännittäviä seikkailuja. Rosa harrasti ansiokkaasti kaikkea telinevoimistelusta harpun soittoon. Rosalla oli myös kauniit, pitkät vaaleat kiharat, jotka eivät jääneet keneltäkään huomaamatta.

”Rosa oli ehkä toisinaan hieman ylimielinen, mutta hän oli aina mukava minulle”, Iona huokaisi. ”En tosiaan tuntenut Gildaa kunnolla niihin aikoihin, mutta kaikki tiesivät, että hän oli pelkkä huomionhakuinen räpäle. Me kyllä säälimme häntä, sillä hänellä oli selvästi rankkaa niissä sijaisperheissä, mutta se ei ollut meidän muiden ongelma.”

Iona, Rosa ja Gilda kuitenkin päätyivät kaikki kolme samalle kesäleirille. Kultakutri, jonka vaaleat hiukset olivat tosin silloin vielä suorat ja lyhyet, jäi usein vähintäänkin kakkoseksi Rosan ilmiömäisille kyvyille sekä urheilussa että luovissa leikeissä.

”Sitten leirin viimeisenä päivänä meillä oli kykykilpailut”, Iona sanoi ja hänen äänensä alkoi hieman väristä. ”Sekä Gilda että Rosa aikoivat molemmat laulaa. Rosa esiintyi aina koulun kevätjuhlissa, kaikki tiesivät hänen olevan loistava laulaja. Gilda oli tuomittu häviämään.”

Sinä päivänä Rosan kurkku oli kuitenkin tuntunut käheältä. Hän pelkäsi, ettei voisikaan esiintyä. Iona tiesi onneksi, missä leirin lääkekaappi sijaitsi. Sieltä ei olisi saanut hakea mitään ilman ohjaajien lupaa, mutta tytöt arvelivat, ettei yskänlääkkeen ottamisesta olisi harmia. Kun he keskustelivat tästä rannalla, he eivät tienneet että joku kuunteli heitä salaa.

He eivät tienneet, että se joku ehtisi lääkekaapille ennen heitä.

He eivät tienneet, että se joku sekoittaisi hunajanmakuiseen yskänlääkkeeseen leirin ulkovarastosta löytynyttä tuholaismyrkkyä, ketunpähkinä uutetta.

”Rosa kuoli vain vajaa tunti myöhemmin. Hän pökertyi esiintymislavalle eikä enää koskaan herännyt”, Iona lähes kuiskasi ja näin kyynelten muodostuvan hänen silmiinsä. Hän tuntui vaipuvan hetkeksi jonnekin syvälle muistoihinsa.

”Meitä oli ollut useampi sinä päivänä siivoamassa puutarhaa. Muistan, miten olin pidellyt käsissäni rotanmyrkkypulloa, kun siirsin sen sivuun yltääkseni pariin muuhun siivoustarvikkeeseen”, Iona huokaisi. ”Kun Rosan kuolinsyyksi paljastui ketunpähkinä uutetta, karmea ajatus otti minusta vallan: että koskiessani myrkkypulloon olin vahingossa jotenkin siirtänyt myrkkyä yskänlääkkeeseen.”

Iona oli omien sanojensa mukaan kertonut tästä heti sekä omille että Rosan vanhemmille. Kukaan ei tiennyt, miten myrkky olisi voinut päätyä vahingossa yskänlääkkeeseen, mutta se tuntui olevan ainoa mahdollinen selitys. Iona ei pystynyt enää muistamaan, oliko hän avannut rotanmyrkkypulloa ja alkoi jopa uskoa jossain vaiheessa itse lisänneensä myrkkyä yskänlääkkeeseen jonkinlaisena

vitsinä, tajuamatta miten kauhea vaikutus sillä saattaisi olla.

”Mieleni loi minulle kymmeniä erilaisia uskottavia ja epäuskottavia versioita siitä, miten olin joko tahallani tai vahingossa juottanut Rosalle ketunpähkinä uutetta”, Iona sanoi ääni väristen.

”Mutta miten sait selville, että kaiken takana olikin Gilda?” kysyin, enkä voinut olla miettimättä, mikä kumma oli saanut Gildan aikanaan työntämään Veeran kaivoon ja muutaman vuoden päästä myrkyttämään kuoliaaksi toisen tytön. Kaipasiko Kultakutri oikeasti niin paljon huomiota, että ollakseen paras jossakin hän oli valmis tappamaan? Siltä se valitettavasti näytti.

”Itse asiassa, Gilda kertoi minulle kaiken itse viime viikolla”, Iona sanoi matalalla äänellä. ”Oli ihan totta, että hän yritti kiristää minua sunnuntai-iltana. En kuitenkaan ollut ihan rehellinen siitä, millä hän aikoi kiristää minua, sillä se ei liittynyt mihinkään varkauksiin.”

Sain kuulla, miten Kultakutri oli kertonut saman Ionalle kuin Wendyllekin. Että heidän luoksensa tulisi seuraavana päivänä eräs etsivä, ja se etsivä tiesi, että joku tässä talossa yritti satuttaa Gildaa. Kultakutri sattui kuitenkin tietämään, että Iona oli tappanut parhaan ystävänsä ketunpähkinä uutella viisitoista vuotta sitten. Jollei Iona

maksaisi, Gilda kertoisi tämän etsivälle ja se saisi Ionan näyttämään äärimmäisen syylliseltä.

”Oli kuitenkin niin”, Iona sanoi ja pyyhki silmistään karanneet kyyneleet pois, ”että Rosan viralliseksi kuolinsyyksi kerrottiin julkisuuteen hänen sairastaneen harvinaista sydänsairautta. Myrkytyksestä tiesimme vain minä, minun ja Rosan vanhemmat sekä eräs luotettava lääkäri. He kaikki vanhoivat pitävänsä Rosan oikean kuolinsyyn salassa suojellakseen minua. Kukaan ei uskonut minun olevan syyllinen mihinkään, vaan kaikki pitivät tilannetta kauheana onnettomuutena, mutta se ei parantanut oloani...”

”Se siis tarkoittaa, että vain se henkilö, joka oikeasti lisäsi myrkytysainetta, saattoi tietää totuuden”, totesin. ”Silloin tajusit, että Gildan täytyi olla Rosan kuoleman takana.”

Mietin Rosasta näkemiäni valokuvia. Pitkät, vaaleat kiharat, jotka saivat kaikkien päät kääntymään. Upeat seikkailut ulkomailla, huippusuorittaja kaikessa. Kasvatiko ja kiharsiko Gilda hiuksensa ollakseen enemmän kuin Rosa? Yrittikö hän vielä vuosienkin jälkeen jäljitellä koulun suosituimman tytön elämää, koska hänen omansa oli niin kamalan kurjaa?

Iona otti tyhjän mukin käteensä ja pyöritti sitä sormissaan.

”Heti kun Gilda oli yrittänyt kiristää minua, muistin, miten olin juuri ennen kykykilpailun alkamista nähnyt violettejä tahroja hänen paidassaan”, Iona sanoi, eikä hänen äänensä enää vapissut. Se oli nyt vakaa ja täynnä vihaa. ”Minä jopa kysyin häneltä, oliko hän käynyt popsimassa mustikoita, ja arvaa mitä, Olivia? Gilda nauroi. Hän kehtasi nauraa, vaikka tiesi Rosan kuolevan millä hetkellä hyvänsä!”

RÄKS!

Pokkani melkein petti, kun Iona yllättäen heitti mukinsa pääni yli ja se pirstoutui osuessaan auki olevan ikkunan raamiin. Säikähdin, mutta yritin pysyä tyynenä. Aloin jo nähdä Ionan silmäluomien käyvän raskaiksi, joten minun oli saatava kaikki muukin tieto hänestä ulos ja pian.

”Toimit nopeasti Gildan suhteen”, sanoin, kun Ionan pahin vihanpuuska oli ohi. ”Et varmaan suunnitellut sitä kovinkaan pitkään, mutta ne häät, joissa olit tarjoilemassa sunnuntaina, ne pidettiin ulkona isossa ja hienossa puutarhassa. Näin siitä valokuvan. Siellä oli vaja ja arvasit, että siellä säilytettäisiin tuholaismyrkyä, ehkäpä jopa ketunpähkinä uutetta. Sinun oli helppo varastaa sitä hie-
man mukaasi ja lisäsit myrkyn Gildan aamiaiseen. Koska Gilda sekoittaa puuroon aina hunajaa, hän ei huomannut aineen kitkerää makua. Sitten piilotit ketunpähkinä uutteen

hänen käsilaukkuunsa, jotta näyttäisi siltä, että Gilda otti myrkkyä yliannostuksen vahingossa itse.”

Iona ei edes yrittänyt kiistää tekoaan. Hän nyökkäsi minulle sen merkiksi, että olin ymmärtänyt kaiken oikein.

”Tosin tarkoitukseni oli hankkiutua eroon Gildasta, ei vain järjestää häntä koomaan”, Iona sanoi ja sitten hän naurahti. ”Se olisi ollut niin sopivaa! Tappaa Gilda samalla tavalla kuin hän oli tappanut Rosan. Ja kun Gilda väitti, että oli muka maistanut puurossaan jotain omituista viime viikolla ... No, eipä maistanut silloin, kun myrkky oli puurossa *ihan oikeasti*. ”

Tiesin jo, mitä Iona sanoillaan tarkoitti. Myös Gilda oli sanonut eilen Isacille, että joku yritti *ihan oikeasti* tappa hänet. Ennen kuin Iona oli lisännyt ketunpähkinä- uutetta Gildan puuroon maanantaiaamuna, kukaan ei ollut yrittänyt tehdä Kultakutrille mitään pahaa. Hän oli kuin olikin keksinyt kaikki aiemmat murhayritykset omasta päästään.

Minä ja Isac olimme erehtyneet heti alkumetreillä. Olimme ajatelleet, ettei Gildan tyyliin sopinut valehdella murhayrityksistä, mutta silloin emme tietenkään olleet perillä hänen todellisesta luonteestaan.

”Se olit sinä, joka peukaloi Gildan hiuskiharrinta jälkikäteen jotta näyttäisi siltä, että joku olisi oikeasti yrittänyt

satuttaa Gilda ”, sanoin Ionalle. ”Kaahaavalle autolle ei ikinä löytynyt selitystä, koska sitä ei ollut koskaan edes tapahtunut ja Gilda oli omien sanojensa mukaan jo mukamas hävittänyt todisteet aiemmasta myrkytysyrityksestä.”

”Niin, pitihän Gildalla olla jokin syy sille, että kotomme vierailisi etsivä, joka nuuskisi paikkoja ja saattaisi saada selville meidän kaikki rumat salaisuutemme”, Iona nyökkäsi. ”Jos minä tai Wendy olisimme suostunut kirisyytykseen, Gilda olisi kertonut etsivälle vain ylireagoineensa ja perunut avunpyyntönsä. Siis kuinka kieroutunut ihmisen pitää olla, että hän punoo sellaisen suunnitelman?”

”Entä miksi Veera?” kysyin ja yritin kuulostaa uhmakkaalta. ”Mitä pahaa Veera oli tehnyt sinulle, että päätit pilata hänen elämänsä lavastamalla hänet syylliseksi? Sillä sinähän varmasti olit se, joka tipautit pisaran ketunpähkinä-uutetta hänen ovensa kahvaan, vai kuinka?”

”Ei minulla ole mitään Veeraa vastaan”, Iona vakuutteli. ”Gildan kuoleman piti aluksi näyttää vain hänen itsensä aiheuttamalta vahingolta. Mutta kun hän ei kuollutkaan heti... Tiesin, että jos hän selviäisi, hän menisi oikeasti poliisin puheille. Ja se sinun onneton etsiväsi epäili jotain myös ja siksi päätin, että Veera olisi vain helpointa lavastaa syylliseksi. Jos Wendy olisi pidätetty, sekin olisi kelvannut minulle.”

En tiennyt, mitä minun olisi pitänyt sillä hetkellä oikein tuntea. Yllättäen huomasin sääliväni Ionaa. Vuosien ajan hän oli pitänyt itseään syyllisenä parhaan ystävänsä kuolemaan. Sen oli täytynyt olla piinaavaa. Ja samaan aikaan oikea murhaaja oli elänyt elämäänsä kuin koko murhenäytelmää ei olisi edes tapahtunut.

Samalla kuitenkin edessäni istuvan naisen kylmä asenne puistatti minua. Viesti, jonka olin lähettänyt Isacin puhelimesta Ionalle aikaisemmin, kertoi että Gilda oli jo päässyt pois sairaalasta mutta että hän olisi vielä heikko ja tarvitsisi varmaankin paljon asuintoveriensä apua. Olin arvannut oikein, että Iona kiiruhtaisi kotiin, jotta voisi hankkiutua Gildasta lopullisesti eroon. En tiedä, mikä oli hänen suunnitelmansa, joko toisen onnettomuuden lavastaminen tai sitten vain kylmäverinen murha, mutta hän ei aikonut antaa Kultakutrin elää. Häntä ei pidäteltyt enää mikään.

”Minua kyllä kiinnostaa, miten sinä pääsit kaikesta perille, mutta se ei ole nyt tärkeää”, Iona sanoi ja katsoi sitten minua melkein pä anelevasti väsyneillä silmillään. Uni ei ollut enää kaukana.

”Sinun täytyy ymmärtää, että Gilda ansaitsee kuolla. Hän tappoi Rosan eikä koskaan joutunut siitä vastuuseen. Vaikka kertoisin kaikki tietoni poliisille nyt, mitään todis-

teita Gildan syyllisyydestä ei enää ole. On vain oikein, että hän maksaa teostaan hengellään, tajuat kai sen, Olivia?”

Iona katsoi minua anelevasti, kuin olisi halunnut minun – tai paremminkin kenen tahansa – hyväksynnän julmille aikeilleen. En voinut olla miettimättä, oliko Gilda hakenut samanlaista oikeutusta omille teoilleen vuosia sitten: koska hänellä oli rankkaa sijaisperheissä, hänellä oli oikeus voittaa juoksukilpailu, vaikka se tarkoittaisikin kilpakumppanin raivaamista pois tieltä. Ja hänellä oli mielestään oikeus tappaa Rosa, koska hän oli vuorostaan ansainnut olla paras jossakin kesäleirillä.

Neiti Marple, yksi kirjailija Agatha Christien etsivistä, oli kerran pohtinut samaa kirjassa *Kuolema ilmoittaa lehdessä*. Siinä neiti Marple kertoi, että ihmiset, jotka kantavat kaunaa ovat vaarallisia, sillä he kokevat elämän olevan heille jotain velkaa. Mutta vaikka olisi itse kärsinyt vaikka kuinka paljon, se ei oikeuttanut kohtelemaan muita huonosti. Me emme ole vastuussa siitä, miten muut kohtelevat meitä, mutta jokainen vastaa itse omista teoistaan.

”Tiedät kyllä, että en voi antaa sinun tehdä sitä”, sanoin Ionalle. ”Murha ei ole koskaan ratkaisu mihinkään.”

”Sitten minun pitää ... minun pitää ... vaientaa sinut, kunnes Gilda ...” Iona alkoi sammaltaa ja lysähti pöytää vasten. ”Mi-mitä sinä teit minulle?” hän kysyi ja sai vain

vaivoin pidettyä silmänsä auki. ”Enhän minä... juonut teetä...”

”*Ruususen uni*”, sanoin ja osoitin teekannua. Takanani auki oleva ikkuna oli pitänyt huolta siitä, että sen sisältämät höyryt puhalsivat vain kohti Ionaa. ”Isac kertoi, että se vaikuttaa höyrytettyinä hitaammin, mutta pidempään. Lisäsin vain yhden Wendyn karkeista veteen ja se näkyi onneksi riittävän.”

Iona yritti vielä sanoa jotain, mutta en saanut äänestä selvää. Sitten hän nukahti pää pöytää vasten.

Nousin ylös ja pukkasin häntä muutaman kerran oikein kovaa olkapäähän. Hän ei herännyt. Minulla olisi yllin kyllin aikaa etsiä jostain puhelin, soittaa poliisille ja –

LÄTS!

Astuin lätäkköön, jonka Iona oli aiheuttanut kaatamalla teensä lattialle. Onneksi olin jättänyt kengät jalkaani, sillä muutoin sukkani olisivat olleet litimäret. Katsoin alas ja näin, että lammikko oli levinnyt koskettamaan keittiön valkoisen maton reunoja ja värjännyt ne violeteiksi.

”Mitä ihmettä...” henkäisin ja saman tien tajusin, mistä oli kyse.

”Isac!” Kiljaisin. ”Isac on pulassa!”

LUKU 39

ISAC

”Miten niin ei ollut siellä?” tivasin nuorukaiselta, joka oli juuri tuonut minulle esiintymislavan taakse *Gentleman’s Good Flavourin* teemaut huoneestani. ”Katsoitko sohvan alta? Olivia tykkää joskus leikkiä piilosta.”

”Tyttöä ei näkynyt, mutta voin pyytää vartijaa etsimään häntä, jos tahdot”, minulle vastattiin. Minun pitäisi olla lavalla viiden minuutin päästä ryystämässä alas kurkustani kauheaa lemulientä ja tietysti Olivia oli valinnut juuri tämän hetken tehdäkseen yhden kuuluisista katoamistempuistaan.

”Yritän soittaa hänelle itse”, sanoin ja otin puhelimeni esiin. Tai siis, yritin ottaa puhelimeni, mutta se ei ollutkaan takkini povitaskussa. ”Puhelimeni! Se jäi toiseen takkiin!”

”Emme enää ehdi hakea sitä, mutta pyydän vartijaa etsimään Amelias”, nuorukainen sanoi ja otti esiin mustan radiopuhelimensa.

”Oliviaa”, korjasin häntä ja mietin, että tämä oli kaikki minun syytäni. Valokuvausession jälkeen joku oli pyytänyt minulta nopeaa haastattelua podcastiinsa ja sitten suostuin pariin yhteiskuvaan tapahtuman työntekijöiden kanssa ja niin edelleen. Aika oli vain hurautunut enkä ollut edes tajunnut jättäneeni Oliviaa yksin jo ainakin pariiksi tunniksi, mutta luulin hänen vain lepäilevän sohvalla. Olishan pitänyt arvata, ettei se tyttö koskaan ollut tekemässä sitä, mitä luulin hänen tekevän.

Mieltäni kalvoi myös se, että ehkä minun olisi sittenkin pitänyt kertoa Olivialle koko totuus kaikesta. Mutta olin halunnut itse aluksi selvittää aivan varmasti, ettei Veeralla ollut mitään osaa eikä arpaa neiti Locken myrkytykseen. Se oli epätodennäköistä, mutta se oli silti mahdollisuus ja halusin puhdistaa Veeran nimen sataprosenttisesti.

Nyt tiesin varmasti, että managerini oli syytön kaikkeen. Hänen oli vain oman turvallisuutensa takia parempi pysyä vielä hetki poliisin huostassa, samoin kuin neiti Locke oli myös turvassa sairaalassa. Mikä onni, että hänen hoitajansa sattuihin olemaan suuri ihailijani ja välittämään minulle tietoja neiti Locken terveydentilan edistymisestä!

Sitten, kun Kultakutri pääsisi pois sairaalasta, voisin järjestää hänen myrkyttäjälleen eli neiti Brunille ansan.

Iona Brun oli ovela, mutta yksikään murhaaja tai murhan yrittäjä ei vedä minun älylleni vertoja! Hän aliarvioi kykyni pahasti, kun väitti löytäneensä Gildan kihartimen siivouksen yhteydessä ja huomanneensa sen johdon olevan tahallisesti rikottu. Minä nimittäin olin etsinyt kihartimen käsiini jo silloin, kun neiti Locke vietiin sairaalaan ja tarkistanut sen jokaista millimetriä myöten jotakin vikaa etsien, mutta en ollut löytänyt mitään. Se, että johtoa oli peukaloitu myöhemmin, sai epäilykseni suuntautumaan neiti Bruniin, sillä Wendy Kumagai oli ollut paikalla, kun olin tutkinut rautaa aiemmin. Samalla tavalla Iona Brun oli pysähtynyt eteeni yläkerrassa Veeran oven edessä ja varmasti toivonut hartaasti, että näkisin pienen violetin tahran ovenkahvassa. Olin niellyt hänen syöttinsä helposti.

Mutta miksi? Miksi neiti Brun halusi neiti Locken hengiltä? En tiennyt sitä vielä, mutta saisin sen pian kyllä selville.

Kun Kultakutri pääsisi pois sairaalasta, uskoin myrkyttäjämme yrittävän iskeä uudelleen mahdollisimman pian. Jos Veeralla olisi silloin varma alibi, hänet voitaisiin sulkea pois lopullisesti epäiltyjen listasta. Oliivilla ja minulla tulisi olemaan tavattoman hauskaa, kun pääsisimme

yhdessä suunnittelemaan, miten oikein nappaamme tämänkertaisen tapauksen konnan!

”Herra Icarus, te astutte lavalle kolmenkymmenen sekunnin päästä”, ohjelmatuottaja kuiskasi korvaani ja kohensin ryhtiäni. Tietysti olin huolissani Oliviasta, mutta hänen täytyi olla yhä jossain täällä markkinoilla ja vartija löytäisi hänet varmasti pian.

Ainakaan hän ei olisi tällä kertaa jossain kahdestaan murhaajan kanssa.

LUKU 40

"Millainen idiootti yrittää myrkyttää myrkyttäjän?" Niinhän Iona oli minulle sanonut.

Mutta miten hän tiesi, että tee voisi olla myrkyllistä? Olin vain olettanut hänen arvanneen juoneni ja puhuvan Ruususen unesta, mutta hän tarkoittikin ketunpähkinä-uutetta.

Olin sanonut Ionalle, että kannussa oli sitä samaa teetä, jota Isacin oli tarkoitus maistella syysmarkkinoilla. Ja juuri tämä teelähetys oli ollut sen postin joukossa, joka oli vahingossa toimitettu Veeran osoitteeseen meidän kotimme sijasta. Iona oli ottanut sen vastaan ja antanut meille mukaan keskiviikkona. Nyt kun asiaa ajattelin, miten hän oli tiennyt, että paketti oli oikeasti tarkoitettu Isacille ja sisälsi teetä? Hänen oli täytynyt avata se ja lisätä ketunpähkinä-uutetta teepusseihin. Sisällä oli varmasti myös ollut jokin viesti, jossa kerrottiin teen olevan syysmarkkinoita varten.

”Ja se sinun onneton etsiväsi epäili jotain myös, ja siksi päätin, että Veera olisi helpointa lavastaa syylliseksi.” Iona luuli, että tiesin hänen myrkyttäneen Isacille tulleen tee-lähetyksen. Hän oli pelännyt, että Isac pääsisi liian lähelle totuutta. Kun teen myrkyllisyys kävisi ilmi, Veera saisi syyt niskoilleen, pakettihan oli tullut hänelle.

Mutta minä en ollut tiennyt mitään siitä, että keittämäni tee oli ollut Ruususen unen lisäksi myös kuolettavalla tavalla myrkyllistä. Oli onni, ettei kumpikaan meistä juonut sitä edes pisaran vertaa. Alun perin olin toivonut, että Iona ottaisi siitä edes hörpyn, jotta unilääke vaikuttaisi häneen varmasti.

Ongin puhelimeni teekannusta. Se oli täysin rikki. Panikoin ja juoksin ulos, minun olisi pakko ehtiä takaisin syysmarkkinoille ja varoittaa Isacia juomasta teetä!

Wendy oli maininnut, että oikaisi joskus metsän poikki bussipysäkille. Lähdin juoksemaan siihen suuntaan, jossa oletin päätien olevan. Kun lopulta tulin ulos metsästä, edessäni oli tyhjä ja leveä tie. Ei bussia, ei yhden yhtä autoa.

Sitten tajusin olleeni idiootti. Vaikka minun oma puhelimeni oli käyttökelvoton, Ionalla oli täytynyt olla omansa mukana. Olisin voinut soittaa sillä ainakin hätäkeskukseen.

”Ääliö! Olet maailman suurin ääliö, Olivia!” huusin itselleni ja tunsin miten paniikki alkoi ottaa kehostani

vallan ja sai jalkani tutisemaan. Ehtisinkö juosta takaisin mökille ja ottaa Ionan puhelimen? Isac joisi teetä minä hetkenä hyvänsä ja täällä minä vain seisoin tien vieressä voimatta tehdä mitään ja –

”Olivia, mitä *sinä* täällä teet?”

En ollut edes kuullut auton ajavan viereeni. Katsoin kuskia ja toivo palasi minuun.

”Julius! Mitä *sinä* täällä teet?”

”Olen matkalla syysmarkkinoille”, hän vastasi. ”Tajusin, että taisin olla vähän hölmö, kun loukkaannuin Isacille siitä... No siitä jostakin Johanneksesta, eihän se asia kuulu minulle lainkaan. Ajattelin, että voisin jutella hänen kanssaan sitten kun markkinat ovat loppuillaan –”

”Hällä väliä!” kiljaisin ja kiiruhdin sisälle Juliuksen autoon. ”Paina kaasua pohjaan ja lähde ajamaan! On kyse elämästä ja kuolemasta!”

LUKU 41

Selitin Juliukselle kaiken, tai ainakin kaiken tärkeän, kun kaahasimme pelastamaan Isacia. Hän yritti keskeyttää minut monesti kysyäkseen tarkentavia kysymyksiä, mutta niille ei ollut nyt aikaa.

”Eikö meidän pitäisi soittaa hätäkeskukseen?” hän sai lopulta sanottua, kun minun oli pakko pysähtyä vetämään henkeä.

”Eivät he ehtisi sinne yhtään sen nopeampaa kuin me! Kestää liian kauan aikaa saada joku muu vakuuttumaan siitä, että Isac on oikeasti tosi pahassa pulassa, jos hän juo sitä teetä edes tilkkasen!” huusin, ja sitten näimme edesämme viimeinkin syysmarkkinoiden taivaisiin kohoavat telttojen huiput.

”Tästä ei saa enää ajaa eteenpäin”, Julius sanoi saapuesamme markkinoiden suurelle parkkipaikalle.

”Soita sittenkin poliisille ja käske jonkun kiiruhtaa Ionan luokse, ennen kuin Gilda ehtii kotiin”, sanoin Juliuk-

selle samalla kun irrotin turvavyöni. ”Minun pitää ehtiä Isacin luokse!”

”Olivia!” Julius huusi perääni, kun lähdin juoksemaan pysäköityjen autojen välistä kohti markkina-aluetta. Ihmismassa kuitenkin pakotti minut pysähtymään heti sisäänkäynnillä. Kaikki liikkuivat johonkin suuntaan mutta kukaan ei silti päässyt minnekään. Tajusin myös, että en edes tiennyt, minne minun pitäisi mennä, sillä paikka oli massiivinen.

Sitten kuulin Isacin äänen kaikuvan jossain yläpuolellani:

”Ja nyt, kun tee on hautunut tarpeeksi kauan juuri oikeassa asteessa, se on täydellistä nautittavaksi!”

Se oli suuri televisioruutu, joka lähetti suorana videota Isacin teen maistelusta. En ollut vielä myöhässä, mutta aikaa ei ollut hukattavaksi. Ruudulla Isac kaatoi jo teetä pannusta koomisen isoon posliinimukiin, jossa luki koiran kokoisin kirjaimin *Gentleman’s Good Flavour*. Hänen takanaan näkyi oranssi telta, ja onneksi näytti siltä että se oli ainoa laatuaan koko markkinoilla. Näin jo sen huipun kohoavan ihmisjoukon keskeltä ja pinkaisin juoksuun.

”Älä juo sitä!” huusin, mutta ääneni hukkui kaiken muun melun keskelle.

Pian näin Isacin ihan oikeasti edessäni. Olin juossut lavan sivulle, ja näin, miten hän kohotti nenänsä ylös ja valmistautui ottamaan kulauksen myrkytetystä teestä.

”Isac!” kiljuin, mutta hän ei kuullut minua. Jatkoin juoksemista ja rukoilin mielessäni, että ehtisin ajoissa.

Isacin huulet koskettivat kupin reunaa.

Hän oli juuri aikeissa ryyystää, kun –

”SEIS!”

Sitten kuului vain särkyvän lasin kilinää. Olin aivan viime hetkellä ehtinyt loikata lavalle ja potkaista lennosta kupin Isacin kädestä. Isac oli aivan tyrmistyneen näköinen ja katsoi minua leuka lattiassa roikkuen.

”Olivia, mitä ihme –”

”Älä juo sitä!” kiljuin. ”Se on myrkyllistä!”

”Hei. Se on teetä, Olivia. Minä tiedän, ettei se maistu hyvälle”, Isac kuiskasi silmiään pyöräyttäen. ”Mutta kyllä minä sitä voin yhden kupillisen juoda sponsorini takia.”

”Ei kun se on oikeasti myrkyllistä! Katso pöytäliinaa!”

Isacin eteen oli katettu pöytä, jossa oli englantilainen teeastiasto valkoisella pitsipöytäliinalla. Potkaisemani kuppi oli roiskunut sisältönsä ympäri lavaa ja valkoinen liina oli nyt violettien tahrojen peitossa.

”Mi-miten ... Kuinka ...” Isac änkytti ja kavahti kauemmas myrkyllisen teen jättämistä jäljistä.

"Älä juo sitä!"

”Se oli Iona, hän teki sen silloin kun –” aloitin, mutta sitten käännysin katsomaan sivulleni. Odotin näkeväni ihmismeren tuijottamassa meitä lavalla hämmästynein ilmein, mutten nähnyt kenenkään kasvoja lainkaan. Minua kohti osoitti käsittämätön määrä puhelimia, kuin nelikulmaisten robottien armeija. Salamavalot välkkyivät ja ihmisten äänekäs puhe oli muuttunut pauhaavaksi muminaaksi.

”Olivia, tänne!” Isac sihahti ja veti minut pois lavalta. Tablettikuulokenainen kiirehti luoksemme ja saattoi meidät takaisin sisälle esiintyjien teltaan. Kun olimme turvallisesti sen suojissa, Isac otti minua olkapäistä kiinni ja katsoi suoraan silmiin.

”Nyt. Kerro minulle. Kaikki.”

LUKU 42

Ennen kuin lähdimme pois markkinoilta, tapahtui monta asiaa.

Ensiksi minä kerroin Isacille aivan kaiken siitä, miten olin saanut Ionan tunnustamaan minulle tekonsa, miten olin huumannut hänet Ruususen unella ja miten Julius oli ajanut minut markkinoille. Sitten Isac soitti Juliukselle, joka päästettiin tapaamaan meitä teltaamme ja hän kertoi, että poliisi oli käynyt noutamassa yhä nukkuvan Ionan kotoaan ja Gilda pidettäisiin vielä toistaiseksi sairaalassa. Useat eri syysmarkkinoiden asioista vastaavat ihmiset kävivät puhumassa Isacin kanssa ja repivät häntä ihan joka suuntaan.

”Malttia, olkaa hyvä!” Isac huusi. ”Minun pitää nyt aluksi keskustella kaikesta managerini kanssa, joten voitte olla häneen yhteydessä myöhemmin!”

Hymy levisi kasvoilleni. Veera! Me näkisimme kohta Veeran!

Ja olin ollut oikeassa, sillä seuraavaksi Julius ajoi meidät autollaan poliisiasemalle. Isac ehdotti, että Julius voisi tulla mukaamme sisälle asti, mutta toimittajasta tuntui, että me tarvitsisimme yksityisen hetken Veeran kanssa.

”Minä soittelen sinulle myöhemmin ja selitän kaiken”, Isac lupasi Juliukselle.

Synkissä ajatuksissani olin nähnyt Veeran kyhjöttävän kylmässä sellissä kaltereiden takana, mutta kun meidät ohjattiin hänen luokseen, Veera istuikin kodikkaasti sisustetussa huoneessa kahvia juoden.

”Hei tyypit, mikä meno?” hän tervehti meitä ja avasi sitten kätensä valmiina vastaanottamaan ison halauksen. Luulin, että hän olisi meille aivan äärettömän vihainen, mutta siinä hän hymyili tuttua hymyään. En aikonut tuottaa pettymystä, vaan juoksin suoraan hänen syliinsä.

”Veera! Onko sinua kohdeltu hyvin?” kysyin ja huomasin vasta sitten, että Veeralla oli yllään aivan hassut vaatteet. Tai siis, ne olivat ihan normaalit vaatteet, housut ja teepaita, mutta koska Veera pukeutui aina mustiin pitsimekkoihin, ne näyttivät hassulta juuri hänen päällään.

”On, on”, Veera lohdutti minua. ”Minulla on ollut aika mielenkiintoista seuraa.”

"Hei tyypit, mikä meno?"

”Hyvää päivää, Olivia-neiti”, tuttu, karhea ääni sanoi jostain olkani takaa. Kun käännysin, näin Benjamin Liun seisovan oviaukossa Isacin kanssa.

”Mitä te täällä teette?” kysyin, vaikka toisaalta minun ei olisi pitänyt olla yllättynyt. Herra Liulla oli tapana ilmesytyä paikalle kesken meidän tutkimustemme ja silloin aina selvisi, että hänellä oli jollakin tavalla sormensa pelissä kaikessa. Hän oli osa salaista poliisia, mutta niin salamyhkäinen kaveri, etten voinut olla varma oliko Benjamin Liu edes hänen oikea nimensä. Hänen toista poskeaan koristi pitkä, punainen arpi, jonka alkuperästä halusin aina kohdatessamme kipeästi kysellä.

”Herra Icarus pyysi minua pitämään huolta siitä, että neiti Orsilta ei puutu mitään sillä välin kun hän oleskelee luonamme”, herra Liu selitti.

”Olen kyllä saanut kaiken haluamani, paitsi kunnolliset vaihtovaatteet”, Veera nauroi ja osoitti epätyyppillistä asuaan. ”Mutta kyllä nämä menettelevät.”

”Hetkinen”, sanoin ja katsoin Isacia, joka seisoi suutaan mutristellen herra Liun vieressä. ”Miten niin *pyysit* herra Liuta? Minä luulin, että meillä ei ole ollut mitään keinoa ottaa yhteyttä toisiimme!”

”No, viime kesän tapahtumien jälkeen me päätimme, että olisi hyvä jos voisin pitää hänet joistain asioista

tilanteen tasalla. Ihan vain kaiken varalta”, Isac sopersi ja virnistin hänelle. Herra Liu oli tosiaan pelastanut meidät yhdestä pinteestä aikaisemmin. Tiesin myös miten kovasti Isac inhosi sitä, että tarvitsi joskus salaisen agentin apua.

”Sain myös juuri äsken tiedon, että neiti Kumagai on löydetty ja pidätetty”, herra Liu sanoi. ”Täytyy myöntää, että olisin arvostanut parempaa yhteistyötä siinä asiassa, herra Icarus. Jos olisitte kertonut minulle heti, mistä saitte Ruususen unta sisältävän makeisen, minun ei olisi tarvinnut lähettää väkeäni etsimään neiti Kumagaita ympäri maata.”

”Te olette siis se henkilö, jolle Isac toi karkit testattavaksi”, totesin, en kysynyt, sillä tiesin olevani oikeassa. Ja Isac oli vielä yrittänyt väittää, että lääkkeen testasi joku hänen ihailijansa poliisista, hah!

”Jos olisin kertonut, että namu oli peräisin neiti Kumagailta, olisitte pidättäneet hänet heti enkä minä olisi päässyt kuulustelemaan häntä enää neiti Locken myrkytyksestä epäiltynä”, Isac puolustautui ja herra Liu vain kohautti leveitä harteitaan.

”No, hän on nyt joka tapauksessa meidän käsissämme ja toivottavasti hän kertoo meille sen henkilön nimen, jolta sai *Ruususen unta*”, herra Liu sanoi. ”Hän voi saada

pienemmän tuomion vaarallisen lääkkeen myynnistä, jos suostuu yhteistyöhön.”

”Entä miten käy Ionalle ja Gildalle?” kysyin ja sain kuulla, että he olivat molemmat nyt sairaalassa ja poliisin valvonnan alla. Iona saisi tietysti syytteen murhan yrityksestä, mutta Gildan juttu oli monimutkaisempi.

Kerroin Isacille, Veeralle ja herra Liulle, miten Gilda murhasi vuosia sitten Rosa Blandan myrkyttämällä yskänlääkkeen, ja miten Iona otti siitä syyt niskoilleen.

”Voiko Gilda enää joutua vastuuseen teostaan?” kysyin ja katsoin kaikkia kolmea seuralaistani vuorotellen silmiin.

”Minä pidän siitä huolen”, herra Liu vastasi. ”Minulla on ihmisiä töissä, jotka ovat erikoistuneet tämän kaltaisten tapausten hoitamiseen. Vähintäänkin voimme pitää neiti Lockeaa silmällä ja varmistaa, ettei hän satuta enää muita ihmisiä.”

”Mutta miten sinä sait selville, että Gilda oli tämän Rosan murhan takana?” Isac kysyi. Pyysin häntä lainaamaan minulle puhelintaan ja etsin netistä uudestaan sen ryhmäkuvan, joka oli otettu Ionan sanojen mukaan noin tunti ennen Rosan kuolemaa.

”Minä tajusin, että kun katsoin tätä kuvaa ensimmäistä kertaa, luulin Gildan olevan kultatukkainen Rosa”, selitin

ja jatkoin: ”Kun minulle selvisi, että niin ei ollutkaan, en lainkaan ajatellut sitä yksinkertaista asiaa, että Gildan oli kuitenkin sanottu olevan kuvassa myös.”

Katsoin Veeraa ja jatkoin: ”Sekä sinä että Iona kerroitte, että Gilda oli muuttunut vuosien saatossa niin paljon, että ette olleet enää tuntea häntä aikuisena. Jo sen olisi pitänyt saada meidät tajuamaan, että Gilda ei mitenkään voinut muistuttaa nykyistä itseään niissä vanhoissa valokuvissa... Erehdyimme sen viisitoista vuotta vanhan lehtikuvankin suhteen. Gilda ei ollutkaan kuvan pitkätukkainen tyttö, vaan se oli Veera. Gildalla oli ollut silloin lyhyet ja suorat hiukset, ihan kuin tällä tytöllä tässä.”

Osoitin ryhmäkuvan reunalta vakavakasvoista tyttöä, jolla oli piikkisuora tukka. Hänellä oli myös keltaisessa teepaidassa muutama violetti tahra.

”Tuonko perusteella sinä älysit kaiken?” Veera ihmetteli ja kaikki katsoivat minua kuin olisin ollut jokin supernero. Nautin siitä hetken, mutta lopulta pudistin päätäni.

”En ihan, mutta sain siitä idean, että Gilda *olisi voinut olla* Rosan kuoleman takana ja että ketunpähkinäuuutteella oli sen kanssa jotain tekemistä. Se olisi nimittäin antanut Ionalle ihan loistavan motiivin Gildan myrkyttämiseen samalla aineella. Mutta en voinut tietenkään olla varma tai arvata kaikkia yksityiskohtia, joten...”

”Bluffailit menemään!” Isac naurahti. ”Loistavaa, Olivia! Ei kun siis... todella vaarallista, et olisi saanut lähteä kohtaamaan neiti Brunia yksin!” Isac vaihtoi sulavasti kehuista toruihin.

”Mutta minun oli pakko toimia nopeasti ennen kuin Gilda pääsisi pois sairaalasta. Olisin kertonut sinulle kyllä, ellet olisi unohtanut puhelintasi”, väitin vastaan ja Veera veti sanojeni jälkeen terävästi henkeä, kuin äskeiset sanani olisivat järkyttäneet häntä enemmän kuin mikään muu viime aikoina.

”Mitä! Että itse herra someriippuvuus, Isac Icarus unohti puhelimensa! Sitä minä en koskaan usko!”

Isac pyöräytti Veeralle silmiään ja tämä alkoi nauraa. Rakastin Veeran naurua ja olin niin iloinen, kun hän vaikutti olevan oma itsensä taas. Herra Liu ja hänen väkensä olivat pitäneet hänestä selvästi hyvää huolta.

”Onnittelen teitä loistavasta salapoliisityöstä, Olivia-neiti”, herra Liu sanoi ja ojensi minulle kätensä. ”Jos aikuisena etsit työpaikkaa, olen varmasti halukas palkkaamaan sinut.”

Tuon kohteliaisuuden jälkeen herra Liu toivotti meille hyvät jatkot ja sanoi odottavansa seuraavaa tapaamistamme innolla. Se oli aika huvittavaa, sillä herra Liuta oli vaikea kuvitella innostuneeksi mistään. Mutta kuten olin jo monta kertaa tämän tapauksen aikana todennut, kaikki ei aina ole sitä miltä näyttää.

LUKU 43

Kun herra Liu oli jättänyt minut, Isacin ja Veeran kolmistaan poliisiasemalle, Isac ehdotti että tilaisi meille taksin kotiin.

”Sopiiko, jos menisimme ensin minun luokseni”, Veera kysyi. ”Haluaisin vaihtaa nämä vaatteet johonkin itselleni sopivampaan.”

”Aiotko sinä jäädä asumaan Karhujen mökkiin?” kysyin ja Veera nauroï jälleen ihanasti sanavalinnalleni.

”Karhujen mökki! Hauskaa, mutta ei, minulla ei taida olla enää siihen varaa, kun kaikki kämppikseni ovat nyt poliisin hallussa. Enkä usko, että kukaan suostuu muuttamaan niin syrjäiselle seudulle kanssani. Pääsen siis pian etsimään uutta kimppekämpää.”

”Minulla voi olla siihen pulmaan ratkaisu”, Isac puuttui keskusteluun. ”Mitä jos muuttaisit meidän alakertaamme?”

”Mutta vanha neiti Morgan asuu siellä”, muistutin Isacia naapuristamme, jonka hän oli aiemmin sekoittanut

opettajaani neiti Moraniin. Oliko hän nyt unohtanut koko naisen?

”Neiti Morgan kertoi minulle aiemmin, että muuttaa pois asumaan lähemmäs sukulaisiaan Maltalle”, Isac kertoi.

”Maltan pääkaupunki on Valletta!” hihkaisin, mutta osaamiseni maantiedossa ei näyttänyt tekevän vaikutusta kehenkään, joten palasin takaisin alkuperäiseen puheenaiheeseen. ”Miksi neiti Morgan kertoi asiasta sinulle? En tiennyt, että juttelet joskus hänen kanssaan.”

”Hänen täytyi kertoa”, Isac sanoi ja katsoi minua kummissaan. ”Minähän olen hänen vuokranantajansa!”

Se tieto tuli minulle yllätyksenä, mutta Veera näytti olevan asiasta perillä. Hän selitti minulle, että Isac osti lähes kaikki kerrostalon asunnot itselleen saatuaan suuria palkkioita tapauksista, jotka hän ratkaisi ennen tutustumistaan minuun. Sitten hän valitsi niistä itselleen mieluisimman ja pisti loput vuokralle.

”Kuinka äveriäs sinä oikein olet?” kysyin Isacilta, joka vain haroi tukkaansa nolon oloisena.

”Kiitos ehdotuksesta, mutta minulla ei olisi koskaan varaa maksaa sinulle täyttä vuokraa”, Veera huokaisi. ”Minulla oli hieman ongelmia säästämisen kanssa aiemmin, ja siksi alun perin muutinkin asumaan sinne *Karhu-*

jen mökkiin, jotta minulla olisi edes jotakin joskus pahan päivän varalle.”

”Älä murehdi vuokrasta, se saadaan kyllä sovittua sopivaksi”, Isac sanoi ja hymyili. ”Kuuluuhan jokaisen etsivän harjoittaa toisinaan hyväntekeväisyyttä, eikös?”

Näin, miten Veeran silmiin kihosi kyyneleitä, mutta tällä kertaa ne olivat siellä varmasti onnesta eivätkä surusta. Isac ojensi hänelle kätensä sopimuksen merkiksi, mutta Veera kaappasi työnantajansa syliinsä ja puristi Isacista lähes ilmat pihalle.

”Meistä tulee naapureita!” iloitsin ja ehdotin, että Veera voisi varmasti olla meillä yötä siihen asti, kunnes neiti Morgan muuttaa asunnostaan pois. Isac näytti hetken siltä, kuin aikoisi vastustaa ideaa, mutta Veerasta se oli loistava joten emme antaneen hänelle mahdollisuutta väittää vastaan.

”Siinä tapauksessa, tilaa minulle oma taksi”, Veera sanoi Isacille. ”Käyn heti pakkaamassa parit jutut mukaani. Oletan, että tämän voi kuitata työkuluna?”

”Jos niin sanot”, Isac hymähti ja hankki meille sitten kaksi taksia. Kun odottelimme niitä ulkona, Veera kääntyi katsomaan minua anteeksipyytävän oloisena.

”Silloin pari päivää sitten sairaalassa”, hän aloitti. ”Haluan sinun tietävän, että en tarkoittanut kaikkea mitä

sanoin. Siis sitä, että halusin Gildan kuolevan. Myönnän, että joskus ihan ohimennen toivoin sitä, mutta en tosisani.”

Lohdutin Veeraa sanomalla, että en koskaan uskoisi hänen haluavan oikeasti pahaa kenellekään. Veera hymyili ja halasi minua vielä kerran, ennen kuin taksimme saapuivat.

LUKU 44

”Toivottavasti tämä tapaus opetti sinulle ainakin yhden asian”, tokaisin Isacille, kun nousimme taksiin. ”Että vaikka kuinka yrität pimittää minulta tietoja minun *omaksi parhaakseni*, saan aina kaiken selville!”

”Yritetään pitää mielessä”, Isac hymähti, mutta vaka-voitui sitten. Hän vilkaisi taksikuskia, joka kuunteli nappi-kuulokkeista musiikkia ja taputti sormillaan rytmiä rattia vasten ajaessaan. Silti, kun Isac alkoi puhua minulle, hän madalsi ääntään ihan kaiken varalta.

”Minun pitää kertoa sinulle yksi asia, Olivia. Muistat kai, kun puhuimme aikaisemmin valehtelusta ja siitä, miten siihen voi olla monia syytä? No, minä en ole sen parempi ihminen kuin neiti Locke. Olen valehdellut ja pahasti. Ja tehnyt sen vain saadakseni huomiota.”

”Mitä tarkoitat?” kysyin kulmat huolesta kurtussa.

”Yksi niistä aikaisemmista tapauksista, jotka ratkaisin ennen kuin tutustuin sinuun ja josta sain paljon mainetta

ja rahaa palkkioksi”, Isac aloitti ja piti pienen tauon ennen kuin jatkoi, ”se oli huijausta koko touhu.”

Vaikka en ollut tuntenut Isacia vielä silloin, olin luke-
nut hänen tarkoittamastaan tapauksesta jo aiemmin. Se
koski kidnapattua miestä, Johannes Ludwigia. Johannek-
sen isä, rikas saksalainen kreivi, oli valmis tekemään mitä
vain saadakseen poikansa takaisin. Isac lopulta pelasti
Johanneksen, vaikkakin hänet kidnapanneet roistot pää-
sivät suurten lunnasrahojen kanssa karkuun. Mutta oli
Isacin ansiota, että Johannes Ludwig palasi turvallisesti
kotiin, ja tapaus teki hänestä kuuluisan.

”Mutta se ei ollut kaikki totta”, Isac jatkoi tarinan
kertomista minulle. ”Oli nimittäin niin, että Johannes
Ludwigilla oli mahdottoman suuret pelivelat, ja hän
oli joutua niiden vuoksi pahaan ahdinkoon. Hän tiesi,
ettei hänen isänsä antaisi hänelle rahaa vapaaehtoisesti,
joten siksi Johannes järjesti oman kidnappauksensa.
Kun minä tulin tutkimaan tapausta, Johannes itse otti
minuun salaa yhteyttä ja tunnusti kaiken. Hän ehdotti,
että jos tekisin yhteistyötä hänen kanssaan, hän antaisi
minulle kunnian tapauksen ratkaisusta, kunhan pitäi-
sin huolen siitä, että isäukko maksaisi lunnaat. Ja minä
suostuin siihen. Mutta häpeän tekoani joka ikinen
päivä...”

En tiennyt, mitä minun olisi pitänyt sanoa Isacille. Hän istui tunnustuksensa jälkeen pää alas painuneena ja näytti yhtä surkealta kuin maan matonen. Nyt ainakin tiesin, miksi hän näki niin paljon painajaisia tästä tapauksesta. Omatunto soimasi häntä oikein kunnolla.

Se on omituista. Siis se, että kun joku, joka ei tunnu ikinä lannistuvan mistään, onkin joskus surullinen, niin itsekin tuntee olonsa aivan mahdottoman kurjaksi.

”Sinun pitää kertoa tuo myös Juliukselle”, sanoin lopulta. ”Muuten hän luulee, että sinä näit pari päivää sitten unta siitä, miten pussailit jotakin Johannesta etkä häntä.”

”Olivia!” Isac parahti ja hautasi kasvonsa käsiinsä. ”Tämä ei ole leikin asia!”

”Ei tietenkään ole!” kiljahdin takaisin. ”Mutta kuten Sherlock Holmes on sanonut, totuus on aina parempi kuin epämääräinen epäily. Etkä sinä ole samanlainen kuin Gilda, hän ei tuntunut kärsivän minkäänlaisista tunnontuskista tekojensa jälkeen. Ja silloin Saksassa sinulta puuttui muutenkin yksi aivan ehdottoman tärkeä asia.”

Isac nosti katseensa minuun aluksi kysyvänä, mutta hän näki kyllä ilmeestäni mitä tarkoitin. ”Niin, minulla ei ollut sinua.”

”Mutta nyt me olemme työpari, enkä minä anna sinun märehtiä enää menneisyydessä”, lupasin käsi sydämellä.

”Joten lakkaa piinaamasta itseäsi ja ole tästedes maineesi arvoinen etsivä, jooko?”

Isac hymyili minulle ja minä hänelle takaisin. Sitten hän suoristi selkensä ja korjasi kädellään kampaustaan. ”Niin, olet aivan oikeassa! On mentävä eteenpäin. Ja eteenpäin menemisestä puheenollen, soitan heti illalla isosedällesi ja kerron, että hän voisi jo alkaa etsiä sinulle uutta opettajaa.”

Isac ei ollut selvästi ehtinyt katsoa puhelintaan kovin tarkkaan kaiken tapahtuneen jälkeen eikä ollut nähnyt hänelle aiemmin lähettämäni viestiä. Kerroin siis asian hänelle uudestaan.

”Minä itse asiassa en halua uutta opettajaa”, sanoin ja Isac kohotti hämmästyneenä kulmiaan. ”Neiti Moran ei ehkä olekaan niin kamala kuin miltä aluksi vaikutti ja haluaisin tutustua häneen paremmin.”

”Minä luulin, että hän oli jonkinlainen hirmulisko-demoni”, Isac sanoi virnistäen ja minä virnistin hänelle takaisin.

”Joo”, vastasin. ”Mutta hän on itse asiassa aika kiva hirmuliskodemoni.”

Aloimme molemmat nauraa niin äänekkäästi, että jopa musiikkia kuunteleva taksikuskimme kääntyi nopeasti vilkaisemaan meitä. Naurumme oli kummallinen sekoi-tus helpotusta sekä huvitusta ja sen mukana karistimme

mielestämme kaikki tämän viikon koettelemukset, aina myrkytetyistä puuroista teen juontiin. Ehkäpä Isacin painajaisetkin loppuisivat vihdoinkin, kun hän oli tunnustanut tekonsa ääneen.

Kaikki ei tosiaan aina ole sitä miltä näyttää ja joskus kokonaiskuvan katsominen on vaikeaa. Mutta Isacin minä näin selvästi ja tiesin, että yhdessä me pärjäisimme kyllä.

Meitä eivät päihittäisi menneisyyden haamut tai tulevaisuuden haasteet.